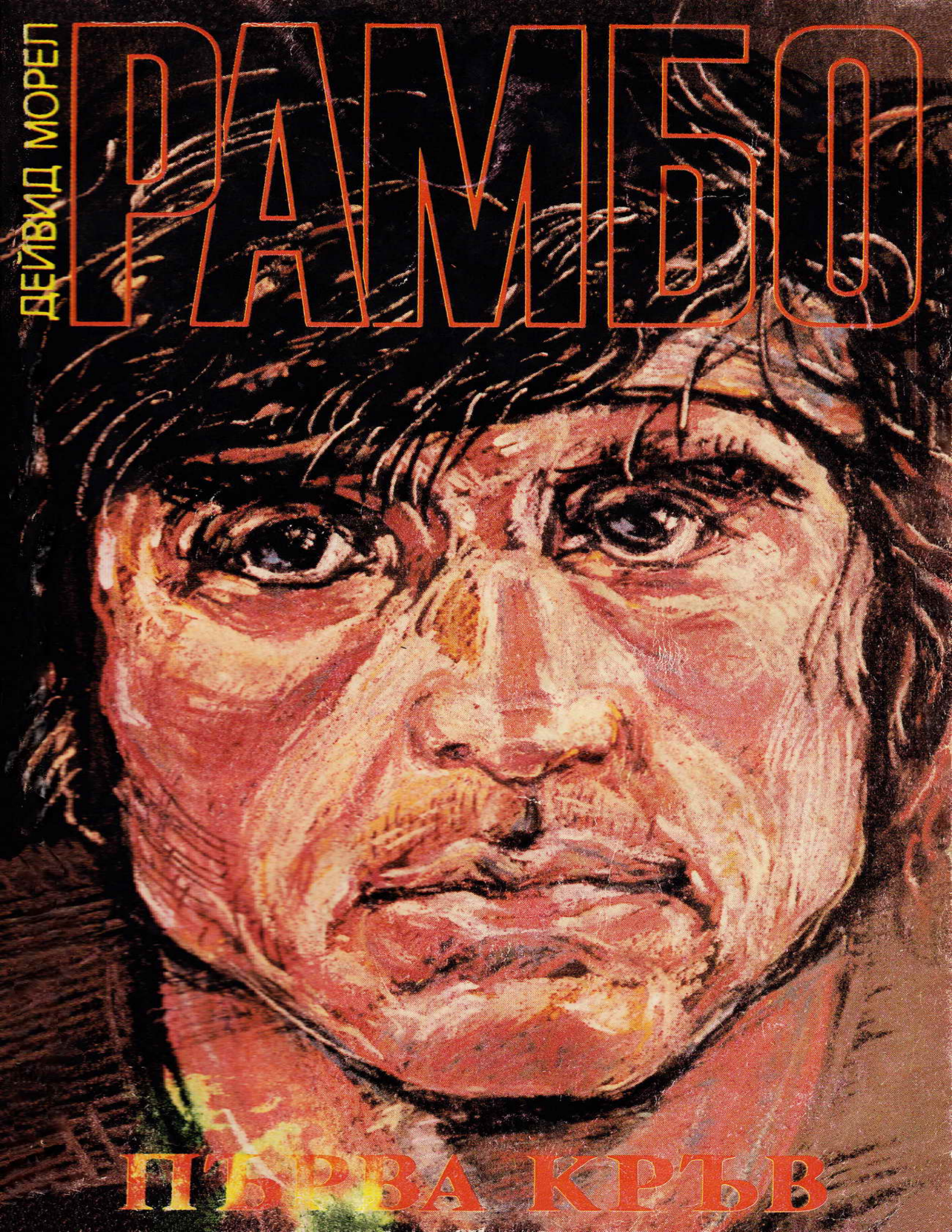

ДЕЙВИД МОРЕЛ

DAM50

ПЪРВА КРЪВ

ДЕЙВИД МОРЕЛ ПЪРВА КРЪВ

Превод: Иван Бянов

chitanka.info

„Първокласен роман на напрежението.“

„Нюзуик“

ПЪРВА КРЪВ „... грабва читателя от първата страница и не го пуска до последната. Стилът на Морел е ясен и дързък... Той знае как да държи читателя буден цяла нощ.“

Списание „Лайф“

„Великолепен роман... Посланието на г-н Морел е ясно, без излишни увъртания: този път, когато някои войник влезе във вашия град, внимавайте.“

„Ню Йорк Таймс“ Бук ривю

Легендарният Рамбо в романа, който се превърна във филмов хит номер едно. Страхотен роман на бързото действие!

„Филмов хит номер едно“

Джон Д. Макдоналд

Никой в малкото градче в щата Кентъки не знаеше кой е Рамбо. Знаеше само, че идва от далеч и че ги застрашава. Рамбо беше жива заплаха. В армията го бяха обучили на изкуството да убива и той не знаеше как да спре...

Роман, който се чете на един дъх.

„След като бившият командос от Зелените барети Рамбо идва в тихото градче Мадисън, щата Кентъки... Това, което се случва, всмуква читателя в един водовъртеж от напрежение и насилие.“

Чикаго „Сън — Таймс“

*На ФИЛИП КЛАС и УИЛЯМ ТЕН, които винаги са
държали на своето*

Всички герои в тази книга са измислени, всяко съвпадение с истински — живи или мъртви хора е случайно.

ПЪРВА ЧАСТ

Казваше се Рамбо и за околните бе само едно невзрачно момче, което стоеше до колонката на една бензиностанция в покрайнините на Мадисън, щата Кентъки. Имаше дълга, гъста брада, косата му минаваше над ушите и стигаше чак до врата. Беше протегнал напред ръка с вдигнат палец, за да стопира една кола, която в този момент беше спряла до бензиноколонката. Като го гледаше така, отпуснат на един крак, с бутилка кока кола в ръка, със спален чувал, скатан и сложен на асфалта до краката му, човек не би могъл да предположи, че един ден по-късно, във вторник, цялата полиция на Базалт Каунти ще го гони на живот и смърт. Още по-малко би се досетил човек, че до четвъртък по петите му ще е вече Националната гвардия на щата Кентъки, полицията от шест области и голям брой граждани, които просто обичаха да си пострелят от време на време.

Но застанал там до бензиноколонката, по вида му, пращен и дрипав, човек не би могъл да узнае какво момче беше Рамбо и какви работи имаше да се случват.

Рамбо обаче знаеше, че ще има неприятности, ако някои хора не внимаваха. Колата, която се опитваше да стопира, едва не го прегازی на тръгване от бензиноколонката. Служителят натъпка в джоба си разписката и един кочан купони за бензин с отстъпка и се ухили при вида на следите от гуми, оставени по горещия асфалт току до краката на Рамбо. След малко една полицейска кола отби от шосето, насочи се към него и той целият настръхна, защото знаеше, че предстои нещо, което му се беше случвало много пъти.

— А, стига толкова! Този път няма да им се дам!

На патрулната кола имаше надпис: НАЧАЛНИК НА ПОЛИЦИЯТА, МАДИСЪН. Колата с клатушкаща се антена спря до Рамбо и полицаят отвътре цял се излегна на предната седалка, за да отвори дясната врата. Той изгледа продължително калните обувки, измачканите джинси със съдрани крачоли, закърпени как да е на едното бедро, синия пуловер, зацапан с нещо, което приличаше на засъхнала кръв, и коженото яке на момчето. Погледът му се задържа на

брадата и дългата коса. Не, не това го притесняваше. Имаше нещо друго, но той не можеше да определи точно какво.

— Хайде, качвай се — каза той.

Рамбо не се помръдна.

— Казах, качвай се — повтори полицаят. — Сигурно ти е ужасно горещо с това яке.

Рамбо отпи от колата си, погледна в двете посоки на улицата и минаващите по нея коли, погледна полицаия в колата и не помръдна от мястото си.

— Да не си оглушал? — каза полицаят. — Качвай се, докато не съм се разсърдил.

Рамбо го разгледа така, както оня го беше разгледал преди — човекът зад кормилото беше нисък и набит, с бръчици около очите и надупчени бузи, сякаш лицето му беше от дърво, стояло дълго на дъжд и слънце.

— Не ме зяпай така! — каза полицаят.

Но Рамбо продължаваше да го изучава — сива униформа, горното копче разкопчано, разхлабена вратовръзка, потъмняла отпред от потта риза. Рамбо не виждаше пистолета му. Кобурът на полицаия беше отляво, от другата страна на седалката за пътници.

— Казвам ти, че не обичам да ме зяпат.

— Че кой обича?

Рамбо хвърли още един поглед наоколо и вдигна спалния си чувал. Като влезе в колата, намести чувала между себе си и полицаия.

— Отдавна ли чакаш? — попита полицаят.

— От около час. Откакто съм тук.

— Имаше да чакаш. Хората тук не спират много на стопаджии. Особено ако изглеждат като теб. Забранено е.

— Да изглеждат като мен ли?

— Не се прави на глупак. Забранено е да се спира на стопаджии. На много хора се е случвало да вземат стопаджии на пътя и те да ги обират и даже да ги убиват. Затвори си вратата.

Рамбо бавно отпи от бутилката преди да направи това, което му каза полицаят. После погледна към служителя, който още стоеше до колонката и се хилеше, докато полицаят изкара колата на пътя и подкара към града.

— Не се притеснявай, — обърна се Рамбо към полицаия — няма да те оберат.

— Много смешно. Ако не си видял надписа на вратата, аз съм шефът на полицията. Казвам се Тийзъл. Уилфред Тийзъл. Но май няма да има нужда да ми помниш името.

Преминаха на жълто през едно голямо кръстовище. Напред, от двете страни на улицата, нагъсто бяха разположени магазини — аптека, игрална зала, магазин за оръжия и амуниции и още много други. Зад тях, на хоризонта, се издигаха планини, високи и зелени, напръскани с червено и жълто тук-там, където листата бяха започнали да умират. Рамбо гледаше как една сянка от облак се плъзга по планината.

— Накъде си тръгнал? — дочу той въпроса на Тийзъл.

— Има ли значение?

— Не. Като си помисля, май няма смисъл да те питам. И все пак, накъде си тръгнал?

— Може би към Луивил.

— А може би не.

— Точно така.

— Къде спиш? В гората ли?

— Точно така.

— Сега е безопасно, надявам се. Нощите стават все по-студени и змиите предпочитат да си стоят в дупките, вместо да излизат на лов. Все пак, някой път можеш да осъмнеш с някой приятел до тебе, който направо е луд да си вземе от твоята топлинка.

Минаха край една автомивка, бакалия, една автозакусвалня за хамбургери, с голяма реклама на д-р Пепър^[1] на витрината.

— Тази закусвалня ми е трън в очите — каза Тийзъл. — Направиха я тук до пътя и оттогава стана свърталище на местните хлапаци, които идват с колите си, надуват клаксоните и хвърлят боклуци по тротоарите.

Рамбо отпи от колата си.

— Някой докара ли те дотук? — попита Тийзъл.

— Дойдох пеша. Тръгнал съм от изгрев слънце.

— Лоша работа. Аз поне ще те откарам донякъде, нали?

Рамбо не отговори. Знаеше какво го очаква. Минаха по моста над един поток и излязоха на градския площад. В дъното, вдясно, беше

съдът, а от двете страни, плътно един до друг, имаше още магазини.

— Полицейският участък е ей там, до съда — каза Тийзъл, но продължи надолу по площада и навлезе в една улица. От двете им страни се заредиха къщи, отпърво спретнати и чисти, след това сиви, напукани дървени бараки и деца, играещи в калта пред тях. След това изкачиха една стръмнина, завиха между две канари и стигнаха до едно място, където нямаше вече къщи, а само поле с недорасла царевица, която жълтееше на слънцето. Колата спря на чакълестия банкет, точно след един надпис, който гласеше: „ВИЕ НАПУСКАТЕ МАДИСЪН. Приятно пътуване“.

— Умната — каза полицаят.

— И внимавай да не сгазиш лука — продължи Рамбо. — Това искаше да ми кажеш, нали?

— Точно така. Явно ги разбираш тия работи. Няма да ти губя времето тогава да ти обяснявам как такива като тебе винаги намират начин да се забъркат в някоя каша.

Той взе спалния чувал от мястото, където Рамбо го беше оставил, сложи го в скута му и се наведе настрани, за да отвори вратата.

— Всичко хубаво и внимавай.

Рамбо бавно се измъкна от колата.

— Довиждане — каза той и леко затвори вратата.

— Ами, довиждане — отговори Тийзъл през отворения прозорец. — Надявам се да не се видим.

Той потегли, зави обратно и се отправи към града, като подсвирна с клаксона, докато отминаваше.

Рамбо гледаше след заминаващата кола докато се скри зад двете канари. Допи колата си, хвърли бутилката в канавката и с праметнат на рамо спален чувал тръгна обратно към града.

[1] Пепър на английски означава пипер. ↑

Въздухът чак лепнеше от миризмата на пържено. Рамбо стоеше срещу възрастната жена зад бара, която гледаше изпод очилата си с двойни лещи дрехите, косата и брадата му.

— Два хамбургера и една кока кола — каза и той.

— Направи му ги за из път — чу той глас зад себе си.

Погледна в огледалото зад бара и видя Тийзъл на входа да отваря вратата и после да я затваря с трясък.

— И по-бързо, ако обичаш, Мърл, — каза Тийзъл — че момчето страшно бърза.

В заведението имаше неколцина клиенти, насядали до бара и на някои от масите Рамбо видя в огледалото как те спряха да дъвчат и погледнаха към него. Но Тийзъл само се облегна на джукбокса до вратата, сякаш не възнамеряваше да предприеме нищо сериозно и те отново се заеха с храната си.

Възрастната жена зад бара гледаше озадачено с наклонена настрани глава.

— А, Мърл, и докато ги приготвяш, направи ми едно кафе — каза Тийзъл.

— За тебе винаги, Уилфред — каза тя, все още озадачена, и отиде да налее кафето.

Рамбо остана да гледа Тийзъл, който пък гледаше него. Освен полицейската значка Тийзъл имаше и значката на Американския легион от другата страна на ризата си. „От коя война ли е? — зачуди се Рамбо. Малко си зелен, за да е от Втората световна“.

Той се извърна на стола си и го погледна в очите:

— От Корея ли е? — запита той, като посочи към значката.

— Точно така — сухо каза Тийзъл.

И те продължиха да се гледат.

Рамбо премести погледа си към лявата страна на Тийзъл, за да види оръжието, което той носеше. С изненада откри, че не беше револвер, с какъвто полицаите обикновено си служеха, а 9мм „Браунинг“, както заключи Рамбо по масивната дръжка. Той самият

беше си служил с „Браунинг“ някога. Дръжката беше масивна, защото в нея влизаше пълнител с 13 патрона вместо 7 или 8, както е при повечето пистолети. Едва ли можеш да проснеш някого с един изстрел от него, но може зле да го нараниш и с още два изстрела да го довършиш, като ти останат още 10 патрона за останалите наоколо. Рамбо трябваше да признае, че пистолетът стоеше доста добре на Тийзъл, който беше висок около 5 фута и 6 инча. На толкова нисък човек такъв голям пищов би трябвало да изглежда доста нелепо, но не беше така. „Трябва да имаш доста големи ръце, за да държиш добре този пистолет“ — помисли си Рамбо. И той погледна към ръцете на Тийзъл, учуден от големината им.

— Предупредих те вече да не ме гледаш така — каза Тийзъл.

Така, както се беше облегал на джукбокса, той отлепи ризата си, залепнала от пот на гърдите му. С лявата ръка извади една цигара от джоба на ризата си, запали я, счупи изгорялата клечка на две, след това се изсмя, като клатеше глава в недоумение, докато се приближаваше към бара и с една особена усмивка погледна надолу към Рамбо, който седеше на стола си.

— Ей, ама ти наистина ми вдигна кръвното.

— Не съм искал.

— Разбира се, че не. Но все пак ми вдигна кръвното, нали?

Възрастната жена остави кафето и се обърна към Рамбо:

— Как ще искаш хамбургерите? Натюр или да ги прекарам през градината?

— Какво?

— Без или с подправки.

— С много лук.

— Както обичаш — и тя отиде да ги приготви.

— Да, вдигна ми кръвното — каза Тийзъл и пак се усмихна особено. — Вдигна го и още как.

Погледна намръщено към мръсното валмо вата, което се подаваше от един разпран стол, и неохотно седна до Рамбо.

— Държиш се така, сякаш всичко ти е ясно. И говориш като схватливо момче, така че аз наистина сметнах, че всичко си разбрал. Но ти се домъкваш тука и се опитваш да ми правиш напук, а това е достатъчно, за да се запита човек дали си наред? Има ли нещо такова?

— Гладен съм.

— Това просто не ме интересува — каза Тийзъл, дърпайки от цигарата си. Тя беше без филтър и след като издуха дима, той почисти с пръсти парченцата тютюн, полепнали по устните и езика му. — Човек като теб би трябвало да има достатъчно ум в главата да си носи храна. В случай че възникнат непредвидени обстоятелства, нали се сещаш, каквито са сега обстоятелствата за теб.

Той вдигна каничката със сметана, за да си налее в кафето, но забеляза жълтата утайка по дъното и устата му се изкриви в кисела гримаса.

— Работа ли търсиш? — запита той тихо.

— Не.

— Значи си имаш работа.

— Не, нямам. Не ми и трябва.

— Това се вика скитничество.

— Викай му както си щеш.

Ръката на Тийзъл се стовари като гюлле върху бара.

— Не ми дръж такъв тон!

Всички в заведението обърнаха глави към Тийзъл. Той ги огледа, засмя се, сякаш някой беше разказал виц, и се облегна на бара да си пие кафето.

— Това ще им бъде тема за разговор за известно време — той се усмихна отново, дръпна от цигарата си и пак почисти устните и езика си от тютюна. Веселието му секна.

— Слушай, не те разбирам. Този твой вид, дрехите ти, косата ти, всичко останало. Не се ли сети, че като вървиш по главната улица, ще изпъкваш като негър в нощви. Моите хора ми се обадиха пет минути след като си влязъл отново в града.

— И какво ги е забавило толкова?

— Дръж си устата — каза Тийзъл, — предупредих те...

Изглежда щеше да продължи, но в този момент възрастната жена донесе един пълен до половината книжен пакет и каза:

— Долар и тридесет и един.

— За какво? За това хапче ли?

— Нали каза, че ги искаш с подправки.

— Плащай! — каза Тийзъл.

Тя задържа у себе си пакета, докато Рамбо ѝ броеше парите.

— Добре, да тръгваме — каза Тийзъл.

— Къде?

— Където аз кажа — той изпразни чашата си на четири големи глътки и остави 25 цента. — Благодаря, Мърл.

Всички погледи ги проследиха, докато излизаха от заведението.

— Между другото, Мърл — обърна се на излизане Тийзъл, —
защо не почистиш дъното на онази кана.

Патрулната кола беше спряна отвън.

— Влизай — каза Тийзъл, като опъваше мократа си от пот риза.

— Мамка му, доста е топло за 1 октомври. Не знам как стоиш с това яке.

— Аз не се потя.

Тийзъл го изглежда.

— Как не.

Той хвърли цигарата си през решетките на една шахта до бордюра и двамата влязоха в колата. Рамбо наблюдаваше минаващите коли и пешеходци. След полумрака на заведението от силното слънце го заболяха очите. Някакъв човек махна на Тийзъл, той му отвърна, след това потегли и се промуши в една пролука между върволицата коли. Този път караше бързо.

Минаха покрай един железарски магазин, гробище за коли, старци, насядали по пейките с пури в уста, и жени, бутачи детски колички.

— Виж ги тези — каза Тийзъл. — Няма ум в главата си да изкарат децата на разходка в тази жега.

Рамбо дори не се обърна. Само притвори очи и се облегна назад. Когато ги отвори, колата се движеше бързо нагоре, между двете канари, после излезе на равното, където недораслата царевица клумаше в нивата и премина покрай табелата с надпис: „ВИЕ НАПУСКАТЕ МАДИСЪН“. Тийзъл рязко спря колата на банкета и се обърна:

— А сега да се разберем — каза той — Не искам в града си момче, което изглежда като теб и няма работа. Докато се усетя, цяла шайка твои приятели ще се домъкнат, ще просят храна, може да крадат, да продават наркотици. Даже и така, както си, имам достатъчно основание да те прибера заради главоболията, които ми създаде. Но хайде, от мен да мине, момче като теб може и да сгреши. Разсъдъкът ти явно не е като на възрастен човек, така че този път ще ти простя. Но

ако пак се върнеш, така ще ти насиня задника, че ще се чудиш откъде ти е дошло. Сега разбираш ли ме? Ясно ли е?

Рамбо си взе пакета с хамбургерите, спалния чувал и слезе от колата.

— Попитах те нещо — извика Тийзъл през отворената предна врата. — Искam да знам дали разбра, че не трябва да се връщаш повече тук.

— Разбрах — каза Рамбо, като затваряше вратата.

— Тогава, мамка му, изпълнявай!

Тийзъл скочи на газта и колата излетя от банкетa на горещия път, хвърляйки чакъл зад гумите. После направи обратен завой, гумите изквичаха и колата запращи към града. Този път клаксонът не изсвири.

Рамбо проследи с поглед колата, докато тя се смали долу между двете канари и когато тя се скри зад завоя, той погледна царевичната нива, след това планините в далечината и бялото слънце в средата на ясното небе. После приседна в канавката, изтегна се във високата прашна трева и отвори пакета с храната. Не беше виждал по-хилави хамбургери. Беше ги поръчал с много лук, а в тях имаше само по една стружка. Резените домати бяха тънки и пожълтели. Хлебчето беше мазно, а месото беше пълно с жили. Докато дъвчеше неохотно, той отвори пластмасовата капачка на чашата с кока кола, отпи, изплакна устата си и преглътна сладниково-мазната топка, която се получи. Реши да пие колата така, че да му стигне и за двата хамбургера, за да не усеща вкуса им.

Като свърши, сложи чашата и двете мазни хартии от хамбургерите в пакета, драсна клечка кибрит и ги запали. Продължи да държи пакета, като изучаваше пламъците и се мъчеше да изчисли на какво разстояние от тях ще му се наложи да пусне пакета. Огънят опари пръстите му, опърли косъмчетата на ръката му и чак тогава той пусна всичко на тревата и изчака, докато от пакета остана само пепел. След това стъпка пепелта и като се увери, че е напълно изгаснала, я разпръсна. Господи, помисли си той. Вече шест месеца откак се върна от войната, а все още имаше навика да унищожава остатъците от храната си, за да не оставя следи от местоположението си. Той тръсна глава. Не трябваше да се сеца за войната. Начаса си спомни всички останали военни привички: да заспива трудно, да се събужда при най-

малкия шум, нуждата да спи на открито, защото като пленник го бяха държали в една дупка и той все още ясно помнеше това.

— Я си мисли за други неща — каза той и чак тогава осъзна, че разговаря сам със себе си. — И сега какво? Кой път да хвана?

Погледна към пътя в посока към града, след това в посока извън града и реши. Преметна спалния чувал през рамо и се запъти отново към Мадисън.

В подножието на хълма, преди самия град, около пътя растяха дървета, наполовина зелени, наполовина червени; червените листа — винаги откъм пътя. „От колите е — помисли си той. — Изгорелите газове ги убиват твърде рано“.

Мъртви животни лежаха тук-там на пътя, вероятно ударени от коли, подпухнали и накацани от мухи под палещото слънце. Най-напред котка с тигрова окраска, сигурно е била разкошна котка, след нея един кокер шпаньол, после заек и накрая една катерица. Това беше също едно от нещата, останали му от войната — да забелязва най-напред мъртвите неща. Не че изпитваше ужас. Просто му беше любопитно по какъв начин са умрели. Отмина ги и като вървеше по дясната страна на пътя, постоянно махаше с ръка, за да стопира. Дрехите му бяха пожълтели от прах, косата и брадата му се бяха сплъстили от мръсотия и всички, които минаваха, го заглеждаха, но никой не спираше. „Тогава защо не си почистиш фасадата? — помисли си той. — Избръсни се и се подстрижи. Облечи свестни дрехи. Така ще ти върви стопът.“ „Защото бръсненето е губене на време, като не се подстригваш, пестиш пари за храна, пък и къде ще се бръснеш, в гората ли? Не може да спиш в гората и същевременно да изглеждаш лъснат като принц.“ „Защо спиш в гората тогава?“ С този въпрос той попадна в омагьосания си кръг и отново се замисли за войната. „Мисли си за друго — каза си той. — Защо не се обърнеш и не си отидеш? Защо отиваш в този град. Той не е нищо особено.“ „Защото имам право сам да реша дали да остана в него или не. Няма да търпя някой друг да взема решение вместо мен.“

„Но това ченге е по-добро от останалите. Изглежда разбрано. Защо му правиш напук? Прави каквото той ти казва.“

„Само защото някой се усмихва, когато ми подава кесия, пълна с лайна, не означава, че трябва да я взема. Пет пари не давам, че се държал по-любезно. Важното е какво прави.“

„Но ти наистина изглеждаш малко кофти, като човек който може да направи някоя щуротия. Той има право.“

„И аз имам право. Това ми се случва вече в 15 града. Този ще бъде последният. Няма да се оставя да ме ебават повече.“

„Ами разбери се с него, почисти се малко. Или нарочно си търсиш белята. Искат ти се да пораздвижиш малко обстановката, а? Да му покажеш някои от твоите специалитети.“

„Не ми трябва да се разбирам с него или с когото и да било. След всичко, което съм преживял, имам право да не давам обяснения.“

„Поне му покажи медала си, кажи му как си го заслужил.“

Беше твърде мъчно за измъкване от омагьосания кръг. Той отново беше на война.

Тийзъл го очакваше. Още щом го подмина, той започна да го гледа в огледалото за обратно виждане — мъничка, ясно открояваща се фигура. Момчето не помръдваше. Просто стоеше край пътя, там, където го остави първия път, гледаше след колата, смаляваше се все повече и повече и продължаваше да гледа след колата.

„Каква игра играеш, момче? — помисли си Тийзъл. — Хайде, чупка, хващай пътя.“

Но момчето не си тръгна. Продължаваше да си стои там и да се смалява в огледалото, загледан след колата. След това пътят рязко се спусна надолу между двете канари и Тийзъл не можеше вече да го вижда.

„Господи, ами че ти имаш намерение да се върнеш пак, нали? — изведнъж се досети той и се изсмя, тръскайки глава. — Съвсем сериозно намерение имаш.“

Той зави в една пряка и продължи нататък покрай редиците сиви дървени къщи. После отби по една алея, настлана с чакъл, даде назад и спря така, че колата да бъде обърната към главния път, по който току-що беше дошъл. След това се облегна на кормилото и запали цигара.

Лицето на момчето. То съвсем сериозно възнамеряваше да се върне. Тийзъл не можеше да разбере това.

От мястото, където беше паркирал, той можеше да вижда всичко, което ставаше на главния път. Движението не беше много оживено. В понеделник винаги беше така. Нямаше начин поради минаващите коли да не забележи момчето, дори ако то вървеше по тротоара от отсрещната страна на пътя.

И Тийзъл наблюдаваше. Улицата, на която се намираше той, образуваше с главния път буквата Т. Коли и камиони се движеха в двете посоки по главния път, от отсрещната му страна имаше тротоар, зад него бе потокът, който течеше успоредно на пътя, а отвъд него беше старият Дворец на танците в Мадисън. Неговата съдба беше предопределена миналия месец. Тийзъл си спомни как като ученик в гимназията работеше там в петък и събота вечер, като паркираше

колите на посетителите. Хоуги Кармайкъл веднъж без малко да свири там, но собствениците не бяха в състояние да му осигурят исканата от него сума. Къде е момчето?

„А може би няма да дойде. Може наистина да си е тръгнало.“

„Видях очите му. Ще се върне, няма как.“

Тийзъл дръпна силно от цигарата си и погледна към планините в зелено и кафяво, които се извисяваха съвсем наблизо. Внезапно от там появ хладен вятър с дъх на сухи листа, после стихна.

— Централа, тук Тийзъл — изрече той в микрофона на радиостанцията. — Донесоха ли пощата?

Както винаги Шингълтън, дежурният от дневната смяна, отговори бързо с глас, пукащ от статичното електричество:

— Донесоха я, шефе. Вече я прехвърлих. Нищо от жена ти, за съжаление.

— Ами от адвокатата? Или пък нещо от Калифорния, на което може да е забравила да сложи името си на плика.

— И това проверих, шефе. Нищо, съжалявам.

— Нещо важно, за което аз трябва да знам?

— Само един изгорял светофар, но аз се обадох на службата да го поправят.

— Ако това е всичко, ще се прибера след няколко минути.

Ама и това момче, дето го караше да чака тук. Искаше му се да се върне в участъка и да й се обади. Днес ставаха три седмици, откак замина и обеща да пише най-късно до днес, а ето че нямаше нищо. Вече не мислеше да държи на обещанието си да не й се обажда. Ще й се обади. Може би е премислила всичко отново и е променила решението си.

Той обаче се съмняваше.

Запали втора цигара и погледна встрани. Няколко жени бяха излезли пред къщите си и го гледаха, любопитни да разберат какво става. Стига толкова, реши той. Хвърли цигарата през прозореца, запали колата и подкара към главния път, за да види къде се бе дянало това момче. Нямаше го наоколо. Ами да. Заминало си е, махнало се е, а оня поглед е бил само за да ме накара да си мисля, че ще се върне.

Той се отправи към участъка, за да телефонира, и след три преки, когато изведнъж съзря момчето малко по-напред по левия тротоар,

облегнато на парапета до потока, той скочи с всичка сила на спирачката, така че колата след него се заби в неговата.

Човекът в задната кола стоеше като ударен зад кормилото, закрил уста с ръка. Тийзъл отвори вратата, погледна за момент човека и се отправи към мястото, където стоеше момчето, облегнато на парапета.

— Как влезе в града, без да те видя?

— С магия.

— Влизай в колата.

— Не мисля.

— Я помисли по-добре.

Зад ударените коли се беше образувала колона. Шофьорът на задната кола стоеше в средата на пътя, гледаше счупените задни фарове и клатеше глава. Отворената врата на колата на Тийзъл затрудняваше движението в отсрещното платно. Шофьорите надуваха клаксоните. От магазините любопитни клиенти и магазинери бяха подали глави, за да видят какво става.

— Слушай ме добре — каза Тийзъл. — Ще отида да оправя тая каша. Докато свърша — да си в колата.

Те се изгледаха един друг. В следващия миг Тийзъл вече беше при човека, който беше ударил полицейската кола. Човекът все още клатеше глава и гледаше счупеното.

— Свидетелство, документ за осигуровка, документ за собственост, моля — каза Тийзъл, докато затваряше вратата на своята кола.

— Но аз нямах никаква възможност да спра.

— Карахте прекалено близо. Няма значение. Законът гласи, този отзад винаги е виновен. Трябва да се кара на съобразено разстояние, в случай на нещо непредвидено.

— Но...

— Нямам намерение да споря с вас — му каза Тийзъл. — Моля, дайте си документите.

Той погледна към момчето, но момчето, разбира се, го нямаше.

Рамбо вървеше по пътя, на открито, за да даде да се разбере, че няма намерение да се крие. На този етап Тийзъл би могъл да се откаже от играта и да го остави на мира. Ако не го стореше, значи той сам си търсеше белята. Рамбо вървеше по левия тротоар и гледаше надолу, към потока — широк, бърз и огрян от слънцето. Отвъд потока се издигаше ярко-жълта и прясно почистена фасада на сграда с балкони над водата и надпис на върха: **ИСТОРИЧЕСКИ ХОТЕЛ МАДИСЪН**. Рамбо се зачуди, какво толкова историческо има в сграда, която изглежда така, сякаш е била построена миналата година.

Като стигна центъра на града, Рамбо зави наляво по един голям оранжев мост, като плъзгаше ръка по гладкия, топъл, боядисан парапет, докато стигна до средата. Там се спря и се загледа във водата. Следобедът беше горещ, а бързо течащата вода изглеждаше прохладна.

До него на парапета имаше закрепен автомат със стъклен капак, пълен с дъвки. Той извади една монета, понечи да я пусне в процепа, но бързо дръпна ръката си. Беше сбъркал. Автоматът не беше пълен с дъвки. Това, което той взе за парчета дъвка, всъщност се оказа храна за риби. На автомата имаше метална плочка с надпис: **ХРАНА ЗА РИБИ. 10 ЦЕНТА. ПРИХОДИТЕ СА ЗА МЛАДЕЖКАТА ОРГАНИЗАЦИЯ НА БАЗАЛТ КАУНТИ. ТРУДЪТ Е ЩАСТИЕ ЗА МЛАДЕЖТА.**

„Как пък не — помисли си Рамбо. — Само вдигат лозунги, а после младежта да го духа.“

Той отново се загледа във водата. Не беше минало много време, когато чу зад гърба си стъпки. Беше му ясно кой можеше да е и даже не се обърна.

— Влизай в колата.

Рамбо продължаваше да си гледа във водата.

— Виж тези риби там долу — каза той. — Сигурно са няколко хиляди. Как се казва онази голямата, златната, ей там? Не може да е златна рибка. Те не стават толкова големи.

— Пъстърва паломино — каза гласът зад него. — Влизай в колата.

Рамбо не откъсваше поглед от водата.

— Сигурно е някоя нова разновидност. Никога не съм чувал за нея.

— Ей, момче, на теб говоря. Погледни ме.

Но Рамбо не го погледна.

— Едно време много ходех за риба — каза той, загледан надолу.
— Когато бях малък. Но сега в повечето реки няма риба. Или е изловена, или са много замърсени. Градът ли се грижи за тези тук? Затова има толкова много риба.

Наистина, това беше причината. Градът се грижеше за зарибяването на потока, откак Тийзъл се помнеше. Баща му често го водеше да гледат как работниците от рибния развъдник зарибяват реката. Работниците носеха от един камион ведра, пълни с лъскави, цветни като дъгата пъстърви, големи колкото човешка длан, потапяха ги във водата и оставяха рибите да излязат.

— Господи, ти ще ме погледнеш ли? — каза Тийзъл.

Рамбо усети как една ръка го сграбчва за ръкава. Освободи се с рязко движение.

— Долу ръцете — каза той, като продължаваше да гледа във водата. Но ръката го сграбчи отново и този път той се обърна:

— На тебе говоря! — каза той — Долу ръцете!

Тийзъл сви рамене:

— Добре, прави се на мъж, щом искаш. Мене това хич не ме засяга.

Той откачи белезниците от колана си.

— Дай си кунките.

Рамбо не помръдна ръце:

— Сериозно ти говоря. Остави ме намира.

Тийзъл се изсмя:

— Сериозно ми говорел! — каза той през смях. — Сериозно ми говорел! Ти май не застряваш, че и аз ти говоря сериозно. Рано или късно ще влезеш в колата. Единственият въпрос е колко сила да употребя, за да те вкарам.

Той постави лявата си ръка на пистолета и се ухили.

— Хайде, не е кой знае какво да влезеш в колата, нали? Няма да си разваляме спокойствието сега.

Минувачите ги гледаха с любопитство.

— Ти май наистина ще извадиш желязото — каза Рамбо с поглед, прикован в ръката на пистолета. — Изпърво си мислех, че си различен. Но сега виждам, че си като всички смахнати ченгета, с които съм имал работа.

— Опитваш се винаги да бъдеш отгоре — каза Тийзъл. — Никога не съм срещал такъв като теб — спря да се усмихва той и стисна дръжката на пистолета. — Влизай!

„Е, това вече преля чашата“ — реши Рамбо. Един от тях трябваше да отстъпи или Тийзъл щеше да пострада. Здравата. Не откъсваше поглед от ръката на Тийзъл върху пистолета и си мислеше: „Тъпо ченге, преди да си извадил пищова, ще ти строша ръцете и краката. Ще ти направя адамовата ябълка на кайма и ще те хвърля от моста. Тогава рибите наистина добре ще си хапнат.“

„Не си струва — каза си той внезапно, — не си струва.“ След като си представи всичко, което можеше да направи на Тийзъл, той успя да овладее гнева си и да се успокои. Никога преди не беше се овладявал и мисълта за това, че сега успя, го накара да се почувства по-добре. Само преди шест месеца, когато се възстановяваше в болницата, не беше в състояние изобщо да се владее. В един бар във Филаделфия някакъв симпатяга се опитваше да го избута от мястото му, за да вижда по-добре как стриптизьорката си събува гащичките и той му смачка физиономията. Месец по-късно, в Питсбърг, той преряза гърлото на един огромен негър, който се беше нахвърлил с нож срещу него, докато спеше една нощ край езерото в един парк. Приятелят на негъра се опита да избяга, но Рамбо го гони из целия парк и най-накрая го хвана, докато оня се мъчеше да запали колата си. Не, не си заслужава сега, каза си той. Сега си по-добре. Беше негов ред да се усмихне:

— Добре, хайде да се повозим пак — каза той на Тийзъл. — Но не виждам смисъл. Пак ще се върна в града.

Полицейският участък се помещаваше в едно старо училище. „На всичкото отгоре са го боядисали червено“ — помисли си Рамбо, докато Тийзъл паркираше колата. Искаше му се да запита Тийзъл дали това не е някаква шега, но сам знаеше, че тук не се шегуват и съвсем сериозно се замисли дали да не се опита да поговори с Тийзъл и да му обясни всичко.

„Защо ти трябваше това. Този град изобщо не те интересува. Ако Тийзъл не беше се заял с теб, щеше да си продължиш по пътя.“

Не е там работата. Циментовите стъпала към вратата на участъка изглеждаха нови, лъскавата алуминиева врата положително беше чисто нова, вътре имаше една светла, бяла стая, заемаща цялата ширина на сградата и половината от дължината. Миришеше на терпентин. В стаята имаше наредени бюра, но само две от тях бяха заети от един полицай, който пишеше нещо на машина, и от друг, който говореше нещо по радиостанцията до стената. И двамата прекъснаха заниманията си, като го видяха, и Рамбо се приготви за неизбежните подигравки.

— Ей това се вика отрепка — каза човекът зад пишещата машина.

Нямаше начин да се избегне тази част.

— Да, бе, — каза Рамбо — а сега трябва да кажеш: „Какво си ти, мъжко или женско?“ И после: „Ако си толкова беден, че нямаш пари да се окъпеш и подстрижеш, да ти съберем малко помощи.“

— Не го задържах заради външния му вид, а заради устата му — каза Тийзъл. — Шингълтън, нещо ново за мен? — обърна се той към човека до радиостанцията.

Дори и седнал си личеше, че е висок и як. Имаше почти квадратно лице, добре оформени бакенбарди, стигащи малко под ушите му.

— Кой се занимава с това? Една открадната кола — каза той.

— Уорд.

— Добре — каза Тийзъл и се обърна към Рамбо. — Хайде да те видим тебе.

Пресякоха стаята и минаха по един коридор в задната част на сградата. От отворените врати по коридора се чуваха стъпки и гласове — повечето от чиновници и от останалите полицаи. Коридорът беше ослепително бял, миришеше още по-силно на терпентин и в дъното, под една мръснозелена, небоядисана още част от тавана, имаше скеле. Рамбо прочете табелката, оставена на скелето: БЯЛАТА БОЯ СВЪРШИ. ЩЕ ПОЛУЧИМ УТРЕ. ЩЕ ПОЛУЧИМ СЪЩО И СИНЯ — ЗА ЧЕРВЕНАТА ФАСАДА ОТВЪН.

След това Тийзъл отвори вратата на една канцелария в дъното на коридора и Рамбо за момент се стъписа.

„Абсолютно сигурен ли си, че искаш да продължиш по-нататък с това? — запита се той. — Все още не е късно да се опиташ да поговориш спокойно и да се разбереш с ченгето.“

„Да поговоря за какво? Не съм направил нищо лошо.“

— Хайде, влизай — каза Тийзъл, — ти си го търсеше.

Сгрещи, като не влезе вътре, без да се спира. Стъписването му можеше да се изтълкува като страх, а той не искаше това. Ако пък влезеше сега, след като Тийзъл му бе заповядал, това можеше да се изтълкува като подчинение, а това му беше еднакво неприятно. Влезе, преди Тийзъл да успее да повтори заповедта.

Таванът на стаята беше толкова нисък и той се чувстваше толкова притиснат, че му се прииска да се наведе, но си наложи да не го прави. Подът беше застлан с килим, който беше зелен и толкова износен, че приличаше на трева, подстригана съвсем ниско до пръстта. Отляво, зад едно бюро, имаше шкаф с оръжие. Вниманието му се прикова от един 44 калибров „Магнум“, за който помнеше от тренировките в специалния лагер — най-мощния пистолет в света, в състояние да пробие стомана с дебелина 5 инча или с един изстрел да просне слон, но с толкова силен откат, че самият той не обичаше да го използва.

— Седни на пейката, приятел — каза Тийзъл. — Хайде да ти запишем името.

— Пиши ме „приятел“ — каза Рамбо. Пейката беше поставена до дясната стена. Той подпря спалния чувал на нея и седна, изправен и напрегнат.

— Вече не се майтапим, момче. Кажу си името.
— Викат ми „момче“. И ти можеш да ми викаш така, ако искаш.
— Ще ти викам — каза Тийзъл, — обаче още малко и ще започна да ти викам всички гадни имена, които ми дойдат на ум.

Момчето се оказа по-твърдоглаво, отколкото Тийзъл предполагаше. Искаше му се да свърши с него по-скоро, за да телефонира. Часът беше вече четири и половина, и като пресметна разликата във времето, изчисли, че в Калифорния сега е три и половина... два и половина... един и половина. По това време тя сигурно нямаше да си е у дома, при сестра си. Може би беше излязла на обяд с някого. „С кого ли?“ — зачуди се той. „Къде?“ Точно затова той се бавеше с момчето — защото нямаше търпение да ѝ се обади, но не искаше личните му неприятности да пречат на работата му. Личният живот си е за в къщи. Ако проблемите ти те карат да си припрян в работата, трябва да си наложиш по-бавно темпо и да я свършиш изключително добре.

В този случай това правило работеше много добре. Момчето отказваше да си даде името, а единствената причина хората да не си казват имената е, когато крият нещо и се страхуват да не бъдат проверени в полицейските картотеки. Може би това момче не беше просто един вироглав хлапак.

Е, добре, той нямаше да претупа тази работа. Седна на ръба на бюрото срещу момчето на пейката и спокойно запали цигара.

— Искаш ли да запалиш? — попита той момчето.

— Не пуша.

Тийзъл кимна и бавно дръпна от цигарата.

— Хайде да опитаме отново. Как се казваш?

— Не е твоя работа.

„Господи“ — помисли си Тийзъл. Той сподави гнева си, стана от бюрото и направи няколко крачки към момчето. „Полека — каза си той. — Действай спокойно.“

— Ти не каза това. Не вярвам на това, което чух.

— Много добре ме чу. Моето име си е моя работа. Нямам никакви основания да го правя и твоя.

— Говориш с началника на полицията.

— Това не е толкова важно за мен.

— Това е най-важното нещо на света — каза той и отново изчака гнева си да стихне. После каза тихо — Дай си портфейла.

— Нямам.

— Някакви лични документи.

— Също нямам.

— Нямаш ли шофьорска книжка, или карта за социална осигуровка, или военна книжка, или свидетелство за раждане, или...

— Нямам — прекъсна го момчето.

— Я не ме занасяй. Извади си документите.

Сега момчето даже не го и погледна. Беше се обърнало към шкафа с оръжията и сочеше към медала, закачен над наградите за отлична стрелба.

— „Кръст за изключителни заслуги“. Май здравата си ги пердашил в Корея.

— Стига толкова — каза Тийзъл. — Стани!

Това беше вторият по степен медал, който можеше да се заслужи. Беше над „Бронзовата звезда“, „Сребърната звезда“, „Пурпурното сърце“, „Медал за заслуги в авиацията“ и медала „За изключителни заслуги“. Само „Медалът на честта“, присъждан от Конгреса, стоеше по-високо от него.

„На сержанта от морската пехота Уилфред Лоуган Тийзъл. За изключителна храброст, проявена в бой с врага — гласеше грамотата — по време на кампанията при язовира Чой Син. Шести декември, 1950 година.“ Тогава беше двадесетгодишен и нямаше намерение да позволи на един хлапак, който беше горе-долу на тази възраст, да му се подиграва:

— Стани! Писна ми да ти повтарям всичко по два пъти. Стани и си изпразни джобовете!

Момчето сви рамене и бавно се надигна. Обърна един по един джобовете на джинсите си. Бяха празни.

— Забрави джобовете на якето.

— Прав си.

Като ги обърна, той извади два долара и двадесет и три цента и един кибрит.

— Защо ти е кибрита? — попита Тийзъл. — Нали каза, че не пушиш?

— Паля си огън, за да си приготвя нещо.

— Нали не работиш и нямаш пари. Откъде вземаш храна, за да си готвиш?

— Какво очакваш да кажа? Че крада ли?

Тийзъл погледна към спалния чувал на момчето, подпрян на пейката, и си помисли, че документите му може да са там. Развърза го, хвърли го на пода и го разгъна. Вътре имаше чиста риза и четка за зъби. Когато започна да опипва ризата, момчето каза:

— Ей, ако знаеш колко време съм я гладил тая риза. Внимавай да не я измачкаш.

Изведнъж Тийзъл усети, че започва да му писва. Натисна бутона на бюрото си:

— Шингълтън, нали видя момчето, което доведох? Искам да се обадиш на щатската полиция и да дадеш описанието му. Кажи им, че данните за него ми трябва колкото се може по-бързо. И да не забравя, провери дали отговаря на някое от описанията в нашата картотека. Не работи, няма пари, но изглежда добре нахранен. Искам да знам защо.

— Ти май сериозно си се захванал с това — каза момчето.

— Не е вярно, ти си го просиш.

В стаята на мировия съдия имаше климатична инсталация. Тя тихо жужеше в ъгъла на стаята и само от време на време изтракваше силно. От нея в кабинета беше толкова студено, че Рамбо започна да трепери. Човекът зад бюрото беше навлякъл голяма синя жилетка. На табелката на вратата пишеше, че се казва Добзин. Дъвчеше тютюн, но когато Рамбо влезе, той го изгледа и спря да дъвче.

— Я виж ти — каза той и се отблъсна от бюрото заедно с въртящия се стол, на който седеше. — Когато ми се обади, Уил, трябваше да ми кажеш, че циркът е пристигнал в града.

Винаги ставаше така, винаги някаква подигравка. Работата ставаше дебела и той знаеше, че скоро ще трябва да отстъпи и че те можеха да му създадат много неприятности, ако не го направеше. Но ето че отново хвърляха лайна по него, без да им пука, и той нямаше да им се остави.

— Слушай, синко — каза Добзин, — искам нещо да те питам.

Лицето му беше много кръгло. Когато говореше, слагаше тютюна под едната си буза и тази част на лицето му силно се издуваше.

— Гледам по телевизията — младежи демонстрират, създават безредици и...

— Аз нищо не демонстрирам.

— Искам да те питам, тази коса не те ли сърби на врата?

Винаги питат едно и също.

— Отначало сърбеше.

Добзин си почеса лакътя и се замисли над отговора.

— Да. Като си помисля, човек свиква с всичко, ако си постави цел. Ами брадата? Не те ли сърби в тая жега?

— От време на време.

— Тогава за какъв дявол си я пуснал?

— Имам обрив на лицето и не трябва да се бръсна.

— Мене пък ме боли задникът и не трябва да си го бърша — обади се Тийзъл от вратата.

— По-полека, Уил, момчето може и да казва истината.

Рамбо не се стърпя:

— Не казвам истината.

— Тогава защо ги наприказва тия?

— Писнало ми е да ме питат защо съм си пуснал брада.

— ЗАЩО си пусна брада?

— Имам обрив на лицето и не трябва да се бръсна.

Добзин погледна така, сякаш му бяха ударили шамар. Климатичната инсталация жужеше и тракаше.

— Гледай ти — каза той тихо, като изговаряше внимателно всяка дума. — Сам се набутах, нали Уил? Едно на нула, момче — опита се да се изсмее той. — Направо се набутах. Набутах се и това е. Да-а... — и той задъвка тютюна си. — И какво е обвинението, Уил?

— Две са. Скитничество и оказване на съпротива при арест. Но тези са само да го позадържа, докато разбере не го ли търсят някъде. Предполагам, че е извършил кражба в някой щат.

— Да видим първо скитничеството. Признаваш ли се за виновен, синко?

Рамбо каза, че не се признава.

— Имаш ли работа? Имаш ли у себе си повече от десет долара?

Рамбо каза, че няма.

— Е, тогава няма спасение, синко. Скитник си. Това прави пет дни затвор или 50 долара глоба. Кое да бъде?

— Току що казах, че нямам даже и 10 долара, така че, мамка му, откъде да намеря 50?

— Това е съд — каза Добзин, като рязко се наведе напред от стола си. — Няма да позволя непристоен език в моя съд. Още един път и ще те осъдя за неуважение към съда — той постоя така приведен напред за малко, после се отпусна назад в стола си и отново започна да дъвче замислен. — И без това не виждам как мога да отмина поведението ти, докато те съдя. Да видим сега съпротивата.

— Невинен.

— Не съм те питал още. Изчакай, докато те запитам. Разкажи как оказва съпротива, Уил?

— Взех го на стоп, направих му услуга, като го закарах извън града. Сметнах, че ще е най-добре за всички, ако си продължи по пътя.

Тийзъл облегна единия си крак на скърцащия парапет, който отделяше кабинета от мястото за изчакване до вратата.

— Но той се върна.

— Нямам ли право?

— Аз отново го закарах извън града и той пак се върна, а когато му казах да влезе в колата, той отказа. Накрая трябваше да го предупредя, че ще употребя сила, за да ме послуша.

— Да не мислиш, че съм влязъл, защото ме е страх от теб?

— Не си казва и името.

— Че защо да го казвам?

— Твърди, че няма документи.

— Притрябвали са ми.

— Вижте какво, не мога да седя тук цяла вечер и да ви слушам да се карате кое как е било — каза Добзин. — Жена ми е болна, аз трябваше да си бъда в къщи в пет часа, за да сготвя вечеря за децата. Вече закъснях. Тридесет дни затвор или двеста долара глоба. Кое да бъде, синко?

— Двеста долара? Боже Господи, нали казах, че нямам даже и десет!

— Тогава тридесет и пет дни затвор — каза Добзин и стана от стола, като разкопчаваше жилетката си. — Щях да отменя петте дена за скитничество, но държанието ти е непоносимо. Трябва да вървя. Закъснявам.

Климатичната инсталация сега повече тракаше, отколкото жужеше, и Рамбо вече не знаеше дали трепери от студ или от гняв.

— Ей, Добзин! — извика той, докато съдията минаваше покрай него. — Все още чакам да ме запиташ дали се признавам за виновен в оказване на съпротива при арест.

Вратите от двете страни на коридора сега бяха затворени. Той мина покрай бояджийското скеле в края на коридора и се отправи към канцеларията на Тийзъл.

— Не, този път оттук — каза Тийзъл, сочейки последната врата вдясно. Вратичката имаше малко прозорче с решетки. Тийзъл протегна ключа, за да отключи, но забеляза, че тя беше открехната на около четвърт инч. Клатейки възмутено глава, той бутна вратата и даде знак на Рамбо да слезе по една стълба с железни перила и циментови стъпала. На тавана имаше луминесцентно осветление. Тийзъл влезе след Рамбо, заключи вратата и те заслизаха надолу. Стъпките им кънтяха по циментовото стълбище.

Рамбо чу шума от водата преди да стигнат мазето. Циментовият под беше мокър и отразяваше луминесцентните лампи, а малко по-нататък един кльощав полицай миеше с маркуч пода на една килия. Водата минаваше през решетките и се стичаше в канала. Като видя Тийзъл и Рамбо, полицаят затвори крана на маркуча. Струята описа широка дъга и изведнъж пресекна.

— Голт — отекна гласът на Тийзъл, — защо вратата горе отново е отключена?

— Ами аз... Нали нямаше повече затворници. Последния го пуснах тази сутрин, след като се събуди.

— Няма значение, че няма затворници. Ако свикнеш да оставяш вратата отключена, когато няма никой, можеш да я забравиш, когато има затворници. Така че заключвай вратата, независимо дали има или няма. Съжалявам, че трябва да ти кажа това, но, въпреки че ти е трудно да свикнеш с новата работа, ако не се научиш да бъдеш по-предпазлив, ще трябва да си намеря някой друг.

Рамбо трепереше от студ, беше му студено както в кабинета на Добзин. Лампите на тавана почти опираха в главата му. Въпреки това му се струваше, че е тъмно. Желязо и цимент. Господи, не трябваше да се оставя на Тийзъл да го доведе тук. Още на идване от съда трябваше да се отскубне от Тийзъл и да избяга. Всичко останало, даже и това, да

бъде преследван, му се струваше по-леко от тридесет и петте дена в тази дупка.

„Какво друго очакваше? — каза си той. — Сам си го изпроси. Като не искаш да отстъпиш!“

„Разбира се, че няма да отстъпя. И сега смятам така. Това, че ще ме заключат тук, не означава, че ще им се дам. Ще се боря, доколкото мога. Тийзъл ще е доволен, че ще се отърве от мен, когато му дойде времето.“

„Значи ще се бориш. Бори се. Ще станеш за смях. Погледни се. Ти трепериш. Нали се сещаш за какво ти напомня това място. Два дни в тази тясна килия и ще напълниш гащите.“

— Не мога да остана тук, разбери — чу се той да казва. — Мокро е. Не мога да стоя някъде, където има вода.

„Дупката“ — мислеше той с настръхнала коса. Бамбуковата решетка отгоре. Водата, която се просмукваше от ронещите се стени и купчината кал, върху която трябваше да спи.

„Разкажи му, за Бога!“

„Глупости, значи да му се молиш, така ли?“

Разбира се, сега, когато беше вече късно, на момчето му дойде умът и се опитваше да се разбере с него. Тийзъл не можеше да проумее защо момчето направи всичко възможно да стигне до тук.

— Ти бъди благодарен, че е само мокро — каза му той, — че измиваме мръсотията. В края на седмицата тук пренощуват няколко пияници, които повръщат по стените и навсякъде и в понеделник тук е кочина.

Той хвърли един поглед към килиите. С водата по пода те блестяха от чистота.

— Може и да си забравил вратата горе, Голт — каза Тийзъл, — но положително си свършил добра работа в килиите. Направи ми една услуга. Върви горе и донеси спално бельо и дрехи за това момче. Ей ти — обърна се той към момчето, — мисля, че средната килия ще е добре. Влез вътре и си събуй обувките, панталона и якето. Остани по чорапи, гащета и пуловер. Махни, ако имаш някои скъпоценности, верижки, часовник... Голт, какво гледаш?

— Нищо.

— Аз къде те пратих?

— Просто гледах. Отивам — и той забърза нагоре по стълбите.

— Няма ли пак да му напомниш да заключи вратата — каза момчето.

— Няма нужда.

Тийзъл изчака, докато чуе шума от отключването на вратата, след това от заключването, когато Голт излезе.

— Започвай с обувките — каза той на момчето. Момчето, обаче първо съблече якето. Друго не беше и очаквал.

— Пак започваш. Казах, първо обувките.

— Подът е мокър.

— И ти казах да влезеш вътре.

— Няма да вляза, докато не се наложи.

Той сгъна якето си, погледна намръщено водата на пода и го сложи на стълбите. До него постави обувките си, събу джинсите си, сгъна ги и ги сложи върху якето.

— Какъв е този голям белег над лявото ти коляно? — попита Тийзъл. — От какво е?

Момчето не отговори.

— Прилича на белег от куршум — каза Тийзъл. — Откъде го имаш?

— Чорапите ми се измокриха.

— Тогава ги събуй.

Тийзъл трябваше да се дръпне, за да не бъде ударен от чорапите.

— А сега си свали пуловера — каза той.

— Защо? Да не би още да търсиш личната ми карта.

— Да кажем, че искам да ти направя щателен оглед. Може да криеш нещо под мишниците си.

— Какво? Наркотици? Марихуана?

— Кой знае? Случва се.

— Не на мене, обаче. Отдавна съм се отказал от това. Мамка му, това е противозаконно.

— Много смешно. Събличай пуловера.

За първи път момчето изпълни каквото му казаха. Колкото можеше но бавно, разбира се. Мускулите на стомаха му бяха твърди и три прави белега пресичаха гърдите му.

— Тези пък откъде са? — зачуди се Тийзъл. — Белези от нож. Какво си правил ти?

Момчето примижа към светлината, но не отговори. Имаше окосмена част на гърдите с формата на голям триъгълник. Два от белезите го пресичаха.

— Вдигни си ръцете и се обърни — каза Тийзъл.

— Това необходимо ли е?

— Ако имаше по-бърз начин да те претърся, бъди сигурен, че щях да го знам. Обърни се.

По гърба на момчето имаше десетки малки белези с назъбени краища.

— Господи, какво става тук? — попита Тийзъл. — Това са следи от камшик. Кой те е бил с камшик?

Момчето отново не отговори.

— Докладът на щатската полиция за тебе ще е много интересен.

Той се поколеба — идваше оная част, която той никак не обичаше.

— Хайде, свали си гащетата.

Момчето го погледна и остана така.

— Не ме гледай като ученичка — каза той, макар че и на него не му беше приятно. — Всички трябва да минат през това и всички си остават девствени накрая. Просто си свали гащетата. Стига толкова. До коленете е достатъчно. Нямам намерение да гледам повече от онова, което се налага. Хвани се ей там. Искам да видя дали няма нещо скрито. Не с двете ръце, само с една. С върха на пръстите.

Като гледаше да не се приближава много, Тийзъл се наведе и огледа слабините на момчето от няколко места. Тестисите му бяха твърди и високо разположени. Сега идваше най-неприятното. Можеше да прехвърли тази работа на Голт, но не обичаше друг да му върши работата.

— Обърни се и се наведи напред.

Момчето го погледна крайно учудено.

— Тия педерастки номера ги предавай на някой друг. Аз няма повече да търпя това.

— Ще търпиш. Не се интересувам от задника ти, а от това, което може да си скрил там. Прави каквото ти казвам. Разтвори си бузите. Хайде, да не мислиш, че на мене ми харесва. Добре. Знаеш ли, когато работех в Луивил, ми се случи един задържан, който беше си напъхал в

задника триинчов нож в кожена ножница. И досега не мога да проумея как е седял.

Горе Голт отваряше вратата.

— Добре, чист си — каза Тийзъл. — Можеш да си вдигнеш гащетата.

Тийзъл чу Голт да затваря и да заключва вратата горе, след това се появи самият Голт, като тътреше обувки по циментовото стълбище. Носеше в ръце избелял джинсов гащеризон, тънък дюшек, гумиран чаршаф и сиво одеяло. Погледна момчето, застанало пред него по гащета, и каза на Тийзъл:

— Уорд току-що се обади за онази открадната кола. Намерили я в каменната кариера на север от тук.

— Кажи му да не мърда от там, а Шингълтън да се обади на щатската полиция да изпратят екип за снемане на отпечатьци.

— Той вече се е обадил.

Голт влезе в килията и момчето го последва, като шляпаше с боси крака по водата на пода.

— Чакай — каза му Тийзъл.

— Ще ми кажеш ли най-после какво точно искаш? Първо ми казваш да вляза. Сега пък не искаш да влизам. Кажи ми, когато вземеш окончателно решение.

— Искам да отидеш до оня душ ей там, в дъното. Искам да се съблечеш и хубаво да се изкъпеш, преди да облечеш тази чиста униформа. И добре си измий косата. Искам да е чиста, когато я пипам.

— Как така, да я пипаш.

— Трябва да те подстрижем.

— Какви ги говориш? Няма да ме подстригваш. И изобщо да не си се приближил до косата ми.

— Нали ти казах, че всички минават през това. Всички, от крадците на коли до пияниците, ги претърсваме по този начин, изкъпват се и, ако имат дълга коса, ги подстригваме. Дюшекът, на който ще спиш, е чист и не искам след тебе да е пълен с кърлежи и бълхи, домъкнати от местата, където си спал.

— Няма да ме подстригваш.

— Още малко усилие от твоя страна и ще мога да ти уредя още 35 дни тук. Сам си го изпроси. Да не би да искаш още? Защо не бъдеш

разумен и по този начин да улесниш нещата и за двама ни. Голт, върви горе и донеси ножици, крем за бръснене и бръснач.

— Съгласен съм само за душа.

— И това е нещо. Да вършим нещата едно по едно.

Когато момчето се запъти към душа, Тийзъл отново видя белезите от камшик по гърба му. Наближаваше шест часа. Докладът на щатската полиция щеше скоро да пристигне.

Като се сети за часа, той отброи три часа назад, за да получи часа в Калифорния и се зачуди дали да се обади. Ако тя си беше променила решението, досега щеше да се е обадила. Така че ако той се обадеше, само щеше да увеличи напрежението и да я отблъсне още повече.

Въпреки това трябваше да опита. Може би по-късно, след като свършеше с момчето, можеше да ѝ позвъни и да поговорят, без да споменава нищо за развода.

„Кого заблуждаваш? Още щом и се обадиш ще я попиташ дали не е променила намерението си.“

Момчето пусна душа.

Дупката беше дълбока 10 фута, а на ширина едва го побираше да седне с протегнати крака. Понякога вечер те идваха и го наблюдаваха на светлината на електрически фенерчета през бамбуковата решетка. Малко след изгрев слънце те махаха решетката, вдигаха го и го пускаха да им върши черната работа. Това беше същият лагер в джунглата, в който го бяха измъчвали, същите колиби с покриви от листа и същите зелени планини. По някаква неизвестна за него причина те се бяха погрижили за раните му, докато беше в безсъзнание — разрезите на гърдите му, причинени от ножа, който офицерът прокарваше по тях, докато ножът опреше в ребрата му; разкъсванията по гърба от камшика, с който офицерът го беше бил. Камшикът. Кракът му се беше инфектирал, но когато те откриха огън по неговата част и го заловиха, костта не беше засегната — само мускулът на бедрото — и той можеше да се движи с подскочане.

Сега вече не го разпитваха, не го заплашваха, дори не му говореха. Само с жестове му показваха какво трябва да прави — да изхвърля помията, да чисти клозета, да кладе огън. Струваше му се, че тяхното мълчание беше един вид наказание затова, че се преструваше, че не разбира езика им.

А нощем, в дупката си, дочуваше техните разговори и от това, което успяваше да разбере, изпитваше задоволство, че дори и в безсъзнание не им беше казал нищо от това, което искаха да знаят. След засадата и пленяването му останалите от неговата част навярно бяха продължили към целта си, защото той ги чу да говорят за взривени фабрики и за това, че този лагер беше един от многото в планината, предназначен за борба срещу американските специални части.

Скоро започнаха да го карат да върши повече и по-тежка работа, хранеха го по-малко, караха го да работи много и да спи по-малко. Започна да му става ясно. Твърде много време беше изминало, за да може да се ориентира къде би могла да се намира неговата част. Тъй като не можеше да им даде информация, те бяха излекували раните му,

за да могат просто да си поиграят с него още малко и да разберат колко би могъл да издържи на тази работа, преди тя да го е убила.

Е, добре, имаше да чакат. Това, което те му правеха, не беше кой знае колко по-различно от изпитанията, на които го бяха подлагали неговите инструктори. Школата на специалните сили, петте мили, които трябваше да пробягва всяка сутрин преди закуска, десетте мили след закуска, при които ти се иска да повърнеш всичко, но въпреки това не нарушаваш строя, защото наказанието е още 10 мили за всеки, който излезе от строя, за да повръща. Изкачваш високата кула, изкрещяваш личния си номер, за да го чуе инструкторът по парашутизъм, скачаш със свити крака, ходилата прибрали, лактите долепени до тялото, крещиш отново: „Хиляда, две хиляди, три хиляди, четири хиляди“, докато падаш, стомахът ти идва в гърлото и точно преди да тупнеш на земята, еластичните ремъци те издърпват рязко нагоре. Трийсет лицеви опори за всяка малка грешка, плюс още една, по време на която изкрещяваш: „За десантчиците!“ Още трийсет лицеви опори, ако не си извикал достатъчно високо, плюс още една „За десантчиците!“ В столовата, в тоалетната, навсякъде офицерите извикваха внезапно: „Действай“ и той трябваше да застане в поза за скок и да крещи: „Хиляда, две хиляди, три хиляди, четири хиляди“, след това да застане мирно, докато го освободят, и накрая да извика: „Слушам, сър!“, като се отдалечи на бегот, викайки: „Раз-два, раз-два, раз-два!“ Дневни скокове над гора, нощни скокове в блата, след което престояваше там по една седмица, само с един нож. Изучаване на оръжия, екипировка, разузнаване, разпит, ръкопашен бой. Едно поле с говеда, той и другите школьници с ножове. Черва и карантии, разпръснати из полето, животните все още живи и ревящи. Изгърбушени трупове и заповед да влезеш в някой от тях, да го обвиеш около себе си и целият да се наикснеш в кръвта. Това беше ползата да бъдеш „Зелена барета“. Той можеше да понесе всякакви изпитания. Но с всеки изминат ден в лагера той все повече отслабваше и накрая започна да се страхува, че силите му съвсем ще го напуснат. Още работа, още по-тежка работа, по-малко храна, по-малко сън. Всичко му изглеждаше сиво и замъглено, препъваше се, стенеше и говореше сам на себе си. Веднъж го оставиха три дни без храна, след това хвърлиха една змия в дупката му. Тя се гърчеше в калта на дъното и те видяха как той и откъсна главата и изяде тялото сурово. Стомахът

му успя да задържи малко от нея. Едва по-късно, след няколко минути или след няколко дни — беше изгубил представа за времето — той се сети, че може да е била отровна. Тази змия, буболечките, които намираще в дупката си, и някой и друг остатък от храна, който те понякога му подхвърляха, крепяха силите му през следващите няколко дни или седмици — той не можеше да определи. Веднъж, когато влачеше един дънер в джунглата към лагера, му разрешиха да си набере плодове и да яде и до вечерта го хвана дизентерия. Лежеше безчувствен в дупката си, валяше се в собствените си изпражнения и ги чуваше как те си говореха колко глупав е бил, като е ял горски плодове.

Но той не беше глупав. Въпреки състоянието на полусъзнание, разсъдъкът му работеше най-точно от пленяването му до сега. Той нарочно бе направил така, че да се разболе. Беше изял толкова плодове, колкото да предизвика лека форма на дизентерия и когато на следващия ден го изведяха на работа, той щеше да се престори, че има тежки пристъпи и да падне на земята, докато влачи дънерите към лагера. Може би тогава щяха да го оставят на мира за няколко дни. Може би пазачът му щеше да го остави да лежи там и да се върне в лагера за помощ, а през това време той щеше да избяга. Но тогава той разбра, че разсъдъкът му изобщо не работи точно. Беше прекалил с плодовете, спазмите бяха много по-лоши, отколкото очакваше, и пазачът му вероятно щеше да го застреля; дори и да му се отдадеше да избяга, колко ли щеше да издържи и докъде щеше да стигне гладен, полумъртъв и болен. Не помнеше кога точно осъзна всичко това — преди или след бягството. Всичко се беше объркало и изведнъж той се озова сам, пробивайки си път през джунглата, докато не падна в един поток. След това дойде в съзнание, докато пълзеше през някакви папрати нагоре по някакъв склон, изкачи го, просна се на тревата горе на равното, с големи мъки премина през тревата, след това нагоре по друг склон, но когато го изкачи, вече не можа да се изправи, а само пълзеше. „Планинските племена — мислеше си той. — Трябва да стигна до планинските племена.“ Съзнанието му бе заето от тази мисъл.

Някой му даваше да пие. Беше сигурен, че войниците са го хванали и се опита да се съпротивлява, но някой го натискаше надолу и го караше да преглътне. Не бяха войници, не можеше да бъдат —

тези го пуснаха и той със залитане тръгна отново през джунглата. Понякога му се струваше, че е отново в дупката и само сънува, че е избягал. Друг път си мислеше, че скача от самолета с останалите от групата, парашутът му не се отваря и планината със страхотна скорост се приближава към него. Събуждаше се сред някакви храсти, откриваше, че бяга, осъзнаваше се проснат по гръб на някоя скала. Когато слънцето залязваше, той се ориентира по него и тръгна на юг. След това се уплаши, че е объркал времето, че е лежал в безсъзнание през нощта, взел е изгрева за залез и е тръгнал в грешна посока — на север, вместо на юг.

Вгледа се продължително в слънцето, забеляза, че то се движи надолу и се успокои. След това дойде нощта и когато не можеше вече да вижда, се строполи на земята.

Дойде в съзнание на сутринта, качен високо между два големи клона на едно дърво. Кога и как бе изпъзлял до там, не си спомняше, но ако не беше го направил, сега щеше да е мъртъв. Сам човек, в безсъзнание, би станал лесна плячка на нощните хищници, които ловуваха в джунглата. Остана на дървото през целия ден, прикривайки се с по-малки клонки, спа, след това бавно яде от изсушеното месо и оризовите питки, които с изненада откри в една торба, направена от дрипите, с които беше облечен, и закачена на врата му. Хората, които го бяха притискали към земята и му даваха да пие, сигурно бяха от някое планинско село. Сигурно те му бяха дали тази храна. Той запази малко от нея за вечерта, когато слезе от дървото и, ориентирайки се по залязващото слънце, продължи на юг. Дали заради вида му бяха решили да му дадат последен шанс?

Продължи да върви само през нощта, като използваше звездите за ориентир, ядеше корени, кора от дърветата и кресон, който растеше около потоците. Нощем често чуваше войници да минават наблизо, тогава се свиваше в някой шубрак и изчакваше, докато отминат. Понякога треската го оставяше, после пак се връщаше, съзнанието му се помрачаваше още повече и той си въобразяваше, че чува изтракването на затвор на автомат, което го караше да се крие в храстите, докато осъзнае, че изщракването е било от някоя съчка, която той самият беше настъпил.

След две седмици настъпи дъждовният сезон. Валеше така, сякаш никога не е спирало и няма да спре. Кал. Дървесна гнилоч.

Дъждът падаше така плътно, че трудно можеше да се диша. Но той вървеше напред, зашеметен от силните дъждовни струи, вбесен от гъстата кал и от мокрите клони, които полепваха по него. Вече не можеше да определи накъде е юг — нощните облаци се разкъсваха за момент и той се ориентираше по някоя звезда, но след малко отново се сгъстяваха и той трябваше да върви слепешката, а когато небето отново се проясняваше, той разбираше, че е сбъркал посоката. Една сутрин откри, че се е движил в кръг и след това започна да пътува само през деня. Беше принуден да върви по-бавно, по-внимателно, за да не го забележат. Когато слънцето беше скрито от облаци, той си поставяше за цел някой далечен планински връх или много високо дърво. И всеки ден дъждът продължаваше да вали без прекъсване.

По едно време излезе от гората, тръгна със залитане из равнината, но някой стреля по него. Той се просна на земята и припълзя до прикритието на дърветата. Още изстрели. Хора, бягащи през тревата.

— Нали ти казах да се обадиш бе, човек! — говореше му някой. — Ако не бях видял, че нямаш оръжие, до сега да съм те опушкар. Мамка му, ставай горе и си кажи името.

Американци. Той избухна в смях. Не можеше да спре. Държаха го в болница около месец, докато премине истерията му. Десантът в Северен Виетнам започна в началото на декември, а сега било началото на май, му казаха те. Не можеше да определи колко време е бил пленник, но от тогава до сега беше изминал разстоянието от мястото на десанта до тази американска база в Южен Виетнам — 390 мили. И това, което го накара да се разсмее, беше, че вероятно от няколко дни се е намирал на американска територия и вероятно някой от войниците, които той чуваше през нощта и от които се криеше, са били американци.

Отлагаше излизането от душа доколкото беше възможно. Знаеше, че няма да може да изтърпи, когато Тийзъл дойдеше при него, докоснеше го с ножиците и започнеше да реже косата му. Изпод плющящата върху него вода той видя как Голт изникна неочаквано в дъното на стълбището с ножици, канче с пяна за бръснене и един огромен бръснач. Мускулите на стомаха му се стегнаха. Той с ужас видя как Тийзъл посочи бюрото и стола в дъното на стълбището, каза нещо на Голт, което не може да чуе поради шума от душа. Голт премести стола пред бюрото, извади няколко вестника от бюрото и ги разстла под стола. Вършеше всичко много бързо. Тийзъл се приближи до душа достатъчно, за да може да го чуе.

— Спри водата — каза той.

Тийзъл приближи още малко.

— Спри водата! — повтори той.

Рамбо продължи да търка ръцете и гърдите си. Сапунът беше голям и жълт и миришеше силно на дезинфектанти. Наведе се и започна да сапунива краката си. За трети път го правеше. Тийзъл поклати глава и изчезна някъде вляво от душа, където вероятно имаше централен кран, защото след секунда водата спря. Краката и раменете на Рамбо се стегнаха, водата се стичаше от него, падаше в дълбокото метално корито под душа и след малко Тийзъл се показва отново, с кърпа в ръце.

— Няма смисъл да се мъчиш да отлагаш нещата — каза той. — Така само ще настинеш.

Рамбо нямаше избор. Излезе бавно изпод душа. Знаеше, че ако не излезеше сам, Тийзъл щеше да го хване с ръка, а той не искаше Тийзъл да го докосва. Няколко пъти се избърса. От студа и от кърпата кожата на ръцете му настръхна. Тестисите му изглеждаха беззащитни.

— По-полека, ще изтриеш кърпата — каза Тийзъл.

Продължи да се бърше. Тийзъл се пресегна, за да го избута към стола, но Рамбо го избегна и сам тръгна заднишком към стола, като държеше на разстояние пред себе си Тийзъл и Голт. По-нататък всичко

се разви много бързо. Първо Тийзъл опря ножиците от едната страна на главата му, клъцна, но въпреки волята си, Рамбо рязко се дръпна.

— Стой мирно — каза Тийзъл, — ако се дръпнеш още веднъж, можеш да се набодеш на ножиците.

После Тийзъл отрязва голям кичур коса и Рамбо усети студения и влажен въздух в мазето върху лявото си ухо.

— Ти си бил по-вълнясъл, отколкото предполагах — каза Тийзъл и пусна кичура коса върху разстлания на пода вестник. — Главата ти доста ще олекне след малко.

Вестникът попиваше водата и посивяваше.

После Тийзъл отрязва още коса и Рамбо се дръпна отново. Тийзъл отстъпи на една крачка зад него и Рамбо се сви от напрежение, че не може да види какво става зад гърба му. Обърна глава, за да види, но Тийзъл го натисна напред. Рамбо се освободи от ръката му.

Тийзъл отново щракна с ножиците до главата му, Рамбо се дръпна отново, един кичур се закачи на оста на ножиците и силно го оскуба. Повече не можеше да се сдържа. Скочи от стола и се извъртя с лице към Тийзъл.

— Махай се!

— Сядай на стола!

— Няма да ти дам да режеш повече. Ако искаш да ме подстрижеш, извикай тук бръснар!

— Минава 6 часа. По това време бръснарниците са затворени. Няма да облечеш тази униформа, докато не ти подстрижа косата.

— Тогава ще си стоя така!

— Ти ще седнеш на стола! Голт, ти бягай горе и доведи Шингълтън. Достатъчно отстъпки направих. Сега ще му острижем косата толкова бързо, като с ножици за стригане на овце.

Голт с радост тръгна нагоре. Рамбо чу ехото от заключването на вратата в горната част на стълбището. Сега всичко се развиваше още по-бързо. Не искаше да нарани никого, но знаеше, че ще се наложи, усещаше, че гневът му излиза извън контрол. В същия момент един мъж се спусна надолу по стълбите, следван отблизо от Голт. Беше човекът, който седеше до радиостанцията в канцеларията в предната част на сградата. Шингълтън. Изправен, изглеждаше още по-огромен, главата му почти опираше лампите на тавана. Надочните дъги и

челюстите му изпъкваха на силната светлина. Той погледна към Рамбо и Рамбо се почувства два пъти по-гол, отколкото беше.

— Какво става? — обърна се Шингълтън към Тийзъл. — Чувам, че имате проблеми.

— Не ние, той — отвърна Тийзъл. — Ти и Голт го дръжте на стола.

Шингълтън се приближи. Голт се поколеба, но и той тръгна към него.

— Не знам какъв точно е проблемът — каза Шингълтън на Рамбо. — Но ще опитам с добро. Ще ти дам право на избор. Сам ли ще дойдеш или аз да те донеса?

— Най-добре изобщо да не ме пипаш — беше решил да запази самообладание. Трябваше да издържи само пет минути на непрестанното докосване на ножиците, после — край и всичко щеше да е наред.

Тръгна към стола, краката му шляпаха във водата и зад него чу Шингълтън да казва:

— Господи, откъде са всички тези белези по гърба ти?

— От войната.

Подведе се. Не трябваше да отговаря.

— А, да, войната. Как не се сетих! В коя армия беше?

Рамбо можеше да го убие само за тези думи.

Но Тийзъл пак щракна с ножиците в косата му и това го стресна. Върху сивия мокър вестник бяха разпиляни кичури мокра коса, някои от тях — нападали по голите крака на Рамбо. Той очакваше, че Тийзъл ще продължи да реже косата му. Стегна се, за да го понесе. Но Тийзъл приближи ножиците до дясното му око, започна да реже брадата му и Рамбо инстинктивно наведе глава наляво.

— Стой мирно! — каза Тийзъл. — Шингълтън, ти и Голт го дръжте да не мърда.

Шингълтън рязко дръпна главата му нагоре, но Рамбо с удар отблъсна ръката му. Тийзъл понечи да отреже още брада, закачи я с ножиците, но нарани бузата му.

— Господи! — отдръпна се той.

Бяха твърде близо. Бяха го натиснали и му се искаше да крещи.

— Спокойно, можем да продължим — каза Тийзъл. — Голт, върви донеси крема за бръснене и бръснача от бюрото.

Рамбо се сви.

— Няма да ме обръснете! Да не си ме приближил с тоя бръснач!

После Голт подаде бръснача на Тийзъл, Рамбо видя как дългото острие блясва на светлината, спомни си как вражеският офицер режеше гърдите му и това реши нещата. Той се отскубна, грабна бръснача, отблъсна ги и застана срещу тях. Бореше се с порива да се нахвърли върху тях. Не тук. Не в скапания им полицейски участък. Единственото му желание беше да не им дава бръснача. Голт беше прибелял, погледът му беше прикован в бръснача и той се мъчеше да извади пистолета си.

— Стой, Голт! — изрева Тийзъл. — Никакви оръжия!

Но Голт продължаваше да се опитва да извади пистолета и накрая, много несръчно, успя. Май наистина беше нов в тая работа — сякаш сам не можеше да повярва, че вдига оръжието с разтреперана ръка, натисна спусъка и в този момент Рамбо прокара бръснача през корема му.

Голт погледна глупаво надолу към чистия дълбок разрез в корема си, кръвта напои ризата му, стече се по панталона му и стомаха и червата му цъфнаха навън както напompена вътрешна гума цъфва през процепа на скъсаната външна. Той се опита с пръст да ги натъпче отново, но те продължаваха да излизат, кръвта напои панталона му и потече през крачолите по пода, докато той издаваше смешни тънки писукания и се прекатури през стола, който също падна.

Рамбо вече бягаше с пълна сила нагоре по стълбите. Беше погледнал към Тийзъл и Шингълтън. Единият беше при килиите, другият — до стената и той прецени, че са твърде далеч един от друг, за да може да пореже и двамата, преди поне един от тях да е измъкнал пистолета и да е успял да стреля. Още докато завиваше на първата площадка, преполовил стълбището, чу зад себе си първия изстрел и куршумът се сплеска в бетонната плоча на площадката.

Горната половина на стълбището завиваше и вървеше в обратна посока на долната, така че те сега не го виждаха, той бягаше над тях към вратата, водеща към коридора. Под себе си дочу викове и след това бягащи стъпки по първата половина на стълбището. Вратата. Беше забравил за вратата. Тийзъл предупреди Голт изрично да я заключва. Докато бягаше нагоре и се молеше Голт в бързината да се върне с Шингълтън да е забравил да заключи, чу зад себе си: „Стой!“ и

звукът, който издава зареждащ се пистолет. Бясно завъртя дръжката на вратата, дръпна я и, слава Тебе Господи, тя се отвори. Тъкмо завиваше зад ъгъла, когато два куршума удариха ослепително бялата стена зад него. Той бутна бояджийското скеле и то се сгромоляса пред вратата: дъски, кутии с боя, стоманени пръти, всичко в безпорядък, препречвайки изхода.

— Какво става тук? — чу той глас в коридора зад себе си, обърна се и видя един изненадан полицаи, който зяпаше голия Рамбо и посягаше да измъкне оръжието си. Четири скока напред и Рамбо го цапардоса между очите с ръба на ръката си и същевременно хвана във въздуха пистолета, който оня изтърва при падането си. Отдолу се опитваха да преместят събореното скеле. Рамбо стреля два пъти, чу Тийзъл да вика, надявайки се, че изстрелите ще задържат Тийзъл достатъчно време, докато стигне до изхода.

Успя да го достигне, стреля още веднъж към скелето, преди да изхвърчи навън, гол в следобедната жегата. Една възрастна жена на тротоара изпищя. Един мъж с кола намали и се загледа в него. Рамбо прехвърча през стълбите пред участъка, слезе на тротоара, мина покрай пищящата жена и се насочи към един човек в работни дрехи, яхнал мотоциклет. Човекът направи грешка, че намали, за да види по-добре какво става, и докато разбере, че трябва да даде газ, Рамбо вече беше при него и го изхвърли от мотоциклетата. Човекът полетя към улицата с главата напред и жълтият му шлем се удари в настилка. Рамбо се метна на мотоциклетата с гол задник върху горещата черна седалка и мотоциклетът потегли с рев, докато той изстреля последните три патрона по Тийзъл, който тъкмо се бе подал от вратата на участъка, но се дръпна като видя, че Рамбо се цели в него. Рамбо профуча покрай съда, като криволичеше, за да не даде възможност на Тийзъл да се прицели. Пред него, на ъгъла, имаше хора, които стояха и гледаха, и той се надяваше, че Тийзъл няма да рискува да стреля, за да не удари някой от тях. Зад себе си чу викове, пред себе си — също. Викаха хората, стоящи на ъгъла. Един човек притича от ъгъла, за да го спре, но Рамбо го ритна, зави наляво, почувства се в безопасност за момента и даде пълна газ.

Шест изстрела, пресметна Тийзъл. Пистолетът на момчето беше празен. Той изхвърча навън, примижавайки от силното слънце, точно навреме, за да види момчето, което завиваше зад ъгъла, Шингълтън вече се беше прицелил. Тийзъл блъсна надолу ръката му.

— Господи, не виждаш ли всички тези хора?

— Можех да го уцеля!

— Можеше да уцелиш не само него!

Той се втурна обратно в участъка, отваряйки рязко алуминиевата врата, на която сега имаше три дупки от куршуми.

— Влизай тука! Виж Голт и Престън! Извикай лекар!

Втурна се през стаята към радиостанцията, като все още се чудеше на това, че Шингълтън се беше опитал да стреля. Човекът си вършеше толкова добре работата в канцеларията, като винаги предугаждаше какво се иска от него но сега, без опит в тези работи, действаше много глупаво под влияние на паниката.

Вратата се затръшна след Шингълтън, който излезе и се втурна по коридора. Тийзъл натисна едно копче на радиостанцията и заговори бързо в микрофона. Ръцете му трепереха, коремът му беше пълен с нещо топло и рядко.

— Уорд! Къде си, мамка ти? — извика той в микрофона, но Уорд не се обаждаше; след малко се обади. Тийзъл му каза какво се бе случило, като в същия момент обмисляше действията си.

— Той знае, че централният път ще го изведе от града! Движи се в тази посока, на запад! Пресрещни го! Шингълтън влетя от коридора в стаята и едва не събори Тийзъл.

— Голт е мъртъв. Червата му са изтекли — избъбра неразбрано той. Преглътна и се опита да поеме дъх. — Престън е жив. Не знам колко ще издържи. От очите му тече кръв.

— Бързо! Извикай линейка! Лекар!

Тийзъл натисна друго копче на радиостанцията. Ръцете му не преставаха да треперят. В корема му беше още по-топло и по-рядко.

— Щатска полиция — изговори той бързо в микрофона. — Мадисън вика щатската полиция. Тревога!

Никой не отговаряше. Той извика по-високо.

— Не съм глух, Мадисън! — пропука един глас. — Какво става?

— Един затворник избяга. Един полицаи е мъртъв — изговори той бързо, като се ужасяваше от мисълта, че трябваше да повтори отново разказа за станалото.

Поиска блокиране на пътищата. Гласът изведнъж стана делови и напрегнат. Шингълтън затвори телефона. Тийзъл дори не го беше чул да набира.

— Линейката идва.

— Избери Орвал Келерман! — Тийзъл отново бутна някакво копче, обади се на друга патрулна кола и я прати след момчето. Шингълтън беше вече набрал номера. Беше се съвзел вече, слава Богу.

— Келерман е навън, на телефона е жена му. Не ми го дава да говоря с него.

Тийзъл взе слушалката:

— Госпожо Келерман, обажда се Уилфред. Трябва ми спешно Орвал.

— Уилфред? — гласът и беше тънък и треперлив. — Каква приятна изненада, Уилфред. Отдавна не сме се чували. — Не можеше ли да говори по-бързо! — Мислихме си да наминем и да ти кажем колко ни е мъчно, че Ана те напусна.

Беше принуден да я прекъсне.

— Госпожо Келерман, трябва да говоря с Орвал. Много е важно!

— Душицо, съжалявам. Той е навън и се занимава с кучетата, а нали знаеш, че не обича да го безпокоят, когато се занимава с тях.

— Извикайте го на телефона, моля ви! Повярвайте, много е важно.

Чуваше дишането ѝ отсреща.

— Добре, ще го извикам, но не мога да обещам, че ще дойде. Нали го знаеш какъв е, когато се занимава с кучетата.

Чу оставянето на слушалката и бързо запали цигара. Петнайсет години откакто беше полицаи и никога досега не му беше бягал затворник и не бяха убивали негов колега. Ако момчето му беше под ръка, щеше да смачка лицето му в цимента.

— Защо му трябваше да го прави това? — каза той на Шингълтън. — Смахнато копеле. Идва тук, за да си търси белята. За един следобед от скитник става убиец. Абе ти добре ли си? Седни и си сложи главата между коленете.

— Никога не съм виждал разпран човек преди Голт... Господи, ами че аз днес обядвах с него.

— С това нещо няма свикване. В Корея пред очите ми са разпнали с щик около 50 човека и винаги ми се е гадило. Познавах един от Луивил — 20 години служба в полицията. Веднъж отиде на повикване за някакъв бой с ножове в един бар и имало толкова кръв и бира, смесени на пода, че получил инфаркт и умрял, докато се мъчел да се добере обратно до колата.

Чу как някой вдига слушалката от другия край. Молеше се да е Орвал.

— Какво става, Уил? Дано да е толкова важно, колкото казваш.

Той беше. Някога Орвал беше най-добрият приятел на баща му и тримата заедно ходеха на лов всяка събота, когато се откриеше сезонът. После, когато убиха бащата на Тийзъл, Орвал му стана нещо като втори баща. Сега беше пенсионер, но изглеждаше в по-добра форма от хора, два пъти по-млади от него, и притежаваше най-добре обучените гончета в областта.

— Орвал, тук един задържан току-що избяга. Нямам време за подробности, но накратко: гоним един хлапак, който уби един от моите хора. Не мисля, че ще се движи по пътищата — знае, че ще го преследва щатската полиция. Сигурен съм, че ще тръгне към планините и ужасно се надявам, че си в настроение да направиш на кучетата си най-добрата тренировка, която досега са имали.

Рамбо подкара с рев мотора по главния път. Вятърът шибаше лицето и гърдите му, очите му сълзяха и той се опасяваше, че ще трябва да намали, за да може да вижда добре. Минаващите коли спираха рязко, хората в тях в смаяни зяпаха през стъклата чисто голия мотоциклетист. Минувачите по улицата се обръщаха и го сочеха. Някъде далеч зад себе си дочу сирена. Даде газ, качи на 60 мили в час, профуча покрай един червен светофар, като едвам успя да избегне сблъсъка с една голяма цистерна, която в тоя момент трмаво минаваше през кръстовището. Друга сирена зави някъде отляво. Мотоциклетът не може да се движи по-бързо от полицейските коли. Но затова пък може да върви там, където полицейските коли изобщо не могат да влязат — в планината.

Пътят рязко се спусна надолу, след това последва дълга стръмнина нагоре и Рамбо увеличи още скоростта, чувайки зад себе си сирените. Тази отляво беше завила и се беше присъединила към другата точно зад него. Премина през върха на наклона толкова бързо, че мотоциклетът изхвъркна от настилка, приземи се с тежък удар и той трябваше да намали скоростта, за да запази равновесие. След това увеличи отново скоростта.

Подмина табелата с надпис ВНЕ НАПУСКАТЕ МАДИСЪН и канавката, където беше ял хамбургерите същия следобед. Нивите с царевица летяха от двете му страни, сирените се чуваха по-отблизо, а планините се издигаха отдалеч. Той свърна в тази посока по един черен път и едва не изхвърча от мотоциклета, докато завиваше рязко, за да избегне една цистерна с мляко. Шофьорът се показва от прозореца и изкрещя нещо.

Зад него се вдигаше голям облак прах. Поддържаше около 50 мили в час, за да не се занесе по нестабилната настилка от чакъл. Сирените бяха зад него, малко вдясно. След това право зад него. Приближаваха твърде бързо. Ако останеше на този черен път, нямаше да успее да им избяга и да се добере до планината. Трябваше да остави този път и да тръгне там, където те нямаше да могат да го следват. Зави

наляво през една отворена дървена порта и подкара по тесен коларски път с дълбоки коловози в жълтата пръст. Около него все още имаше царевични ниви, планината пак оставаше отдалеч и той търсеше начин да се добере до нея. Сирените бяха още по-близо. Той стигна до края на царевичните ниви, зави надясно по едно поле с изсъхнала трева и се затресе по неравния терен като ту пропадеше, ту подскачаше нагоре, порейки през тревата. Но колите можеха да го настигнат и тук. Той чуваше още по-ясно сирените им точно зад гърба си.

Пред него се изпречи яка дървена ограда. Приблужи я, изпаднал в паника от сирените, и тогава видя говедата. Сигурно бяха около сто. Бяха в ограденото пространство, където беше и той, но се движеха напред през една отворена порта и се насочваха нагоре по склона към група дървета. Ревът на мотоциклета ги подплаши, те тичаха пред него — кафяви, мучащи, преминаващи през портата по три едновременно и хукваха нагоре по склона с клатещи се пълни вимета. Колкото повече ги приближаваше, толкова по-големи му изглеждаха, но се разпръсваха пред него с оглушителен тропот, докато той премина портата заедно с последните от тях и запраща нагоре по склона. Той беше стръмен и Рамбо трябваше да се наведе напред, за да удържи мотоциклета от изправяне. Премина покрай едно дърво, после покрай второ, планината беше вече близо; в следващия момент той изкачи склона и подкара по равното. Прескочи с мотоциклета един поток и едва не падна при приземяването на другия бряг. Но планината беше вече успокояващо близо. Той стабилизира мотоциклета и даде пълна газ. Пред него имаше единични дървета, зад тях — гъста гора, камъни, шубраци. Най-после забеляза това, което търсеше — един тесен пролом между два стръмни скалисти склона. Насочи мотоциклета към него и сирените отзад бързо заглъхнаха.

Това означаваше, че колите бяха спрели. Сигурно полицаите в тоя момент се целеха в него. Той се съсредоточи изцяло върху пролома. Пукот от изстрел, куршумът изсвири покрай главата му и се заби в едно дърво. Той се понесе бързо между разпръснатите тук-там дървета, като приближаваше на зиг-заг пролома. Още един изстрел, но този път куршумът мина надалеч и в следващия момент той беше вече в гъстата гора извън обсега им и навлизаше в пролома. Около 30 фута по-нагоре една преграда от камъни и дървета препречи пътя му и той скочи леко от мотоциклета, като го остави да се забие в скалите.

Забърза нагоре по гъсто обраслия склон и остриите клони се впираха навсякъде по тялото му. Щяха да пуснат още полицаи по петите му. Много полицаи. Съвсем скоро. Но поне щеше да има достатъчно време да се изкачи високо в планината, преди да са дошли. Ще отиде в Мексико. Ще се скрие в Мексико, в някой малък град по крайбрежието и всеки ден ще ходи да плува в морето. И дано да не среща повече този педераст Тийзъл. Беше си дал дума да не влиза в скандали с хората, а заради този гад отново уби човек и, ако Тийзъл продължаваше да упорства, Рамбо беше решен така да му го върне, че оня да се чуди откъде му е дошло.

ВТОРА ЧАСТ

Тийзъл не разполагаше с много време. Трябваше да организира хората си и да навлязат в гората преди да е дошла щатската полиция. Той свърна от пътя по тревата, като следваше дирите, оставени от полицейските коли и мотоциклета на момчето в посока дървената ограда в края на равното поле и се насочи към отворената порта. До него Шингълтън се беше хванал с две ръце за таблото, за да пази равновесие при силното друсане — дупките бяха толкова големи, че тежкото шаси огъваше до краен предел пружините и осите се удряха о земята.

— Много е тясна тази порта — предупреди Шингълтън.

— Няма да можеш да минеш.

— Другите как минаха?

Той внезапно натисна спирачките, мина бавно на една боя разстояние през портата и даде газ нагоре по склона към двете полицейски коли, които бяха спрели на около четвърт разстояние от върха. Изглежда бяха закъсали там. Когато стигна до тях, склонът тръгваше толкова стръмно нагоре, че авансът му започна да чука. Той рязко смени на първа, настъпи до долу газта, усети как задните колела се врязват в тревата и колата полетя като изстреляна нагоре.

Помощникът му Уорд чакаше горе, на равното, целият окъпан в червено от голямото слънце, което наполовина се беше скрило зад планината отляво. Рамената му бяха приведени напред, стомахът му също изпъкваше напред и носеше колана си с револвера препасан високо на кръста. Притича до колата преди Тийзъл да е успял да спре.

— Оттук — каза той, като сочеше към пролома навътре в гората.

— Внимавайте при потока. Лестър вече падна.

Край потока свиреха щурци. Тийзъл тъкмо беше слязъл от колата, когато дочу шум от мотор някъде откъм коларския път. Погледна бързо натам с надеждата, че няма да е щатската полиция.

— Орвал!

Една стара камионетка „Фолксваген“, също обляна в червено от слънцето, ръмжеше през тревата долу. Когато стигна до стръмнината,

спря, защото не можеше да изкачи наклона, който полицейската кола беше в състояние да преодолее, и Орвал слезе, висок и слаб, придружен от един полицаи. За момент Тийзъл се опаси, че кучетата може да не са в камионетката. Не ги чуваше да скимтят. Знаеше, че Орвал ги е обучил тъй добре, че лаеха само по команда. Но не можеше да превъзмогне опасението си, че не ги чува, защото Орвал не ги е взел.

Орвал и, полицаят забързаха нагоре по склона. Полицаят беше 26 годишен, най-младият от подчинените на Тийзъл, и, обратно на Уорд, носеше пицова си препасан ниско, като едновременношните каубои стрелци. Орвал го задмина, като тичаше с широки крачки по нагорнището. Плешивото му теме блестеше, а от двете страни на главата си имаше бяла коса. Носеше очила, беше облечен в зелено яке от синтетична материя, зелени джинси и високи обувки с връзки.

„Щатската полиция“ — помисли си Тийзъл отново и погледна надолу към коларския път, за да се увери, че още ги няма. После погледна обратно към Орвал, който все повече приближаваше. Преди малко различаваше само очертанията на слабо, потъмняло, обветрено лице, но сега можеше да види дълбоките гънки и бръчки и отпуснатата кожа на врата му и бе поразен от това, колко по-старо изглеждаше то, откак го видя за последен път преди три месеца. Орвал обаче не се държеше като стар човек. Изкачи се много преди младия полицаи и почти без да се задъхва.

— Кучетата! — извика Тийзъл — Доведе ли кучетата?

— Разбира се, но не мога да разбера защо си изпратил този да ми помага да ги качим в колата — отговори Орвал, когато изкачи склона и намали ход. Погледна слънцето. — След час ще се стъмни.

— Мислиш ли, че не съм преценил?

— Преценил си, добре — каза Орвал. — Не исках да ти се бъркам.

На Тийзъл му се искаше да не се беше обаждал. Не можеше да си позволи да започнат да се карат отново точно сега. Работата беше твърде важна. Орвал винаги се държеше с него, сякаш още беше тринадесетгодишен, казваше му кое как да направи, също както на времето, когато Тийзъл беше малко момче и живееше при него. Когато Тийзъл сядаше да почисти някоя пушка или да приготви патрон със специален заряд, Орвал идваше, започваше да дава съвети, поемаше

цялата работа в свои ръце, а Тийзъл мразеше това, казваше му да не се меси, че може сам да свърши работата и често свършваха със спречкване. Знаеше защо не обича да му дават съвети — има едни такива учители, които не можеха да спрат да поучават извън клас и той беше малко като тях — толкова беше свикнал да заповядва, че не търпеше друг да му казва какво да прави. Но не винаги отказваше да се вслуша в съвет. Ако съветът беше разумен, той го приемаше. Но не можеше да допусне това да се превърне в навик. За да върши добре работата си, той често трябваше да се осланя единствено на себе си. Ако Орвал само от време на време се опитваше да му дава съвети, не би имал нищо против. Но не всеки път, когато бяха заедно. И сега едва не се спречкаха отново, но Тийзъл реши, че ще трябва да си мълчи. В момента Орвал му беше необходим и беше достатъчно своенравен, за да си вземе кучетата и да се прибере вкъщи в случай, че отново се скараха.

Тийзъл направи всичко възможно да се усмихне.

— Ей, Орвал, просто съм в лошо настроение. Не ми обръщай внимание. Радвам се да те видя — той протегна ръка, за да се здрависа с него.

Орвал беше човекът, който го беше учил да се здрависва, когато беше момче. „Здраво и продължително — казваше Орвал. — Ръкостискането ти трябва да бъде като думата ти. Твърдо и сигурно.“

Сега, когато си стиснаха ръцете, Тийзъл усети, че гърлото му се сви. Въпреки всичко, той обичаше стареца и не можеше да свикне с новите бръчки по лицето му и бялата коса от двете страни на главата му, която ставаше все по-рядка и провиснала като паяжина.

Ръкостискането им беше плахо. Тийзъл нарочно не беше ходил да види Орвал през трите месеца, откакто излезе от къщата му с ругатни на уста, тъй като някаква проста забележка, която беше направил, се бе превърнала в дълъг спор за това, как да се запасва кобурът — напред или назад с мястото за дръжката. Малко след това той съжали за начина, по който напусна къщата и все още съжаляваше, но се опитваше да се държи естествено и да гледа Орвал право в очите, но нищо не излизаше.

— Орвал, съжалявам за оня път. Наистина. Благодаря ти, че дойде толкова бързо, когато се нуждая от теб.

Орвал само се ухили. Беше страхотен.

— Нали съм ти казвал да не говориш с човека, когато се здрависваш. Гледай го право в очите. Недей да бърбориш. Все още съм на мнение, че кобурът трябва да се запасва с мястото за дръжката назад — той намигна към останалите мъже. Тембърът му беше нисък, но звучен. — И какво е направило това момче? Къде е отишло?

— Тук някъде — каза Уорд.

Той посочи към два камъка в потока, към първия ред дървета в гората и нагоре към пролома. Под дърветата беше мрачно и студено и те се отправиха към мястото, където мотоциклетът лежеше обърнат на една страна върху изпочупените клони на едно сухо дърво. Щурците бяха спрели да свирят. Когато Тийзъл и останалите спряха да вървят из тревата, те започнаха отново.

Орвал посочи с глава към преградата от камъни и паднали дървета, която препречваше пролома, и към шубраците от двете страни.

— Да, ето, вижда се откъде се е изкатерил през шубраците отдясно.

Като че ли в отговор на това, което каза, нещо голямо изшумоля в храстите и предполагайки, че може да е момчето, Тийзъл отстъпи назад и инстинктивно извади пистолета си.

— Няма никой — обади се мъжки глас от там, камъчета и пръст се посипаха по склона и Лестър слезе със залитане откъм шубраците.

Беше целият мокър от падането си в потока. Той имаше и без това големи очи, но като видя пистолета на Тийзъл, те се изцъклиха още повече.

— Чакай, аз съм! Само проверявах дали момчето не е някъде наоколо.

Орвал се почеса под брадата:

— По-добре да не беше го правил. Може да си объркал следата. Уил, имаш ли някоя вещ на момчето, да я дадем на кучетата да я помиришат.

— В багажника на колата. Белъо, панталони, обувки.

— Тогава не ни остава нищо друго, освен да хапнем и добре да се наспим. При добра организация ще можем да тръгнем утре на разсъмване.

— Не! Тази нощ.

— Как така?

— Тръгваме сега.

— Не ме ли чу като казах, че след час ще се стъмни? Тази нощ луна няма да има. Голяма група сме и ще се изгубим един друг в тъмното.

Тийзъл очакваше това. Сигурен беше, че Орвал ще иска да отложат до сутринта. Това беше разумно. Но имаше едно нещо против това разумно решение. Той не можеше да чака толкова дълго.

— Луна или не, длъжни сме да тръгнем подир него — каза той на Орвал. — Гонихме го дотук извън нашите правомощия и единственият начин да не ни се изплъзне е да продължим да го преследваме. Ако отложи работата за сутринта, ще трябва да я предам на щатската полиция.

— Ами предай им я. И без това е мръсна работа.

— Не.

— Какво значение има? Щатската полиция и без това скоро ще пристигне — само собственикът на тази земя да им се обади и да им каже за всички тези коли, които карат през нивите му. Тогава и без това ще трябва да им предадеш работата.

— Но не и ако навляза в гората преди те да са пристигнали.

Щеше да е по-добре, ако се опитваше да убеди Орвал, без хората му да бъдат наблизко. Ако не притиснеше Орвал, рискуваше авторитета си пред своите хора, но ако го притиснеше твърде много, Орвал просто щеше да вдигне ръце и да си отиде. Това, което Орвал каза в следващия момент, не му помогна много:

— Не, Уил, съжалявам, че ще трябва да те разочаровам. Много нещо бих направил за теб, но тези баири се преминават трудно дори денем и аз няма да вкарам кучетата си в тях и да ги осакатя, само защото ти искаш да си докажеш нещо.

— Не те карам да ги осакатяваш. От тебе искам да тръгнете — ти и твоите кучета — с мен и в момента, в който се стъмни съвсем, ще спрем и ще пренощуваме. Това ми трябва, за да останем в преследването. Хайде, нали сме нощували и преди на открито, ти и аз. Ще бъде както някога, когато татко беше жив.

Орвал въздъхна дълбоко и погледна към гората. Ставаше потъмно и по-студено.

— Не разбираш ли, че това е лудост? Нямаме необходимото, за да го преследваме. Нямаме пушки, храна...

— Шингълтън може да се върне и да вземе каквото ни трябва. Ще му дадем едно от твоите кучета, така че на сутринта да може да намери мястото, където нощуваме. Имаме достатъчно хора в града, така че четирима от тях могат да дойдат с Шингълтън утре. Имам приятел в местното летище, който обещава да ни помогне с хеликоптера си, като ни докара всичко, от което се нуждаем и се опита да открие момчето. Единственият човек, който може да ни забави, си ти. Питам те — ще ми помогнеш ли?

Орвал гледаше надолу пред краката си, като местеше едната си обувка напред-назад в пръстта.

— Нямам много време, Орвал. Ако се качим горе навреме, щатската полиция ще ме остави да ръководя преследването. Ще ми изпратят подкрепления, ще изпратят коли да наблюдават главните пътища на излизане от планината и ние ще можем да го преследваме в самата планина. Но ти казвам, мога и да се простя с надеждата да го заловя, ако не ми помогнеш с твоите кучета.

Орвал вдигна поглед и бавно посегна към якето си, за да извади пакет тютюн и цигарена хартия. Той премисляше всичко, докато си свиваше цигара, и Тийзъл знаеше, че не трябва да го подканва. Най-после, точно преди да драсне клечката, Орвал каза:

— Може, но искам да знам нещо. Какво ти е направило това момче, Уил?

— Разряза един полицаи почти на две и май че ослепи друг.

— Добре, Уил — каза Орвал и драсна клечката, като я прикри с шепи, за да запали цигарата си. — Но ти не ми отговори точно. Какво ти направи това момче лично на теб?

Местността беше висока и дива, гъсто обрасла с гори, прорязана от клисури и проломи и осеяна с падини. Също като възвишенията в Северна Каролина, където той премина обучението си. Подобна на хълмовете, през които избяга от плен през войната. Такъв терен беше неговата стихия, той щеше да наложи своя начин на бой и в техен интерес беше да не приближават твърде много, защото той щеше да им устрои такава съпротива, каквато те не бяха виждали.

Надпреварвайки се с настъпващия мрак, той бягаше колкото може по-бързо, за да стигне колкото може по-далеч, само в посока нагоре. Голото му тяло беше цялото покрито с кръв от шубраците, които се забиваха в него, босите му крака бяха изпорязани и кървяха от остриите тръни и клечки по пътеката, от камъните и скалите. Излезе на едно възвишение, където металният скелет на един далекопровод обкрачваше върха и по протежение на жиците с високо напрежение дърветата бяха осечени, за да не се заплитат в тях. Просеката беше покрита с чакъл и големи валчести камъни, беше обрасла с храсти и той с мъка се изкачи по нея. Жиците с високо напрежение бяха над главата му. Искаше да достигне най-високата точка и да огледа от нея околността, преди да се беше стъмнило. Трябваше да види какво има оттатък възвишението и да реши накъде да върви.

На върха, под далекопровода, въздухът беше ясен и чист и когато застана там, слънцето го докосна с последните си лъчи, преди да залезе далече вляво. Поспря за малко, за да даде възможност на слабата топлина да проникне в него, като се наслаждаваше на меката почва под краката си. Най-близкият връх оттук също беше огрян от слънцето, но склонът беше сив, а падината в дъното беше изцяло тъмна. Той се отправи натам, където нямаше вече мека почва, а камъни и скали, надолу, към падината. Ако там не намереше това, което търсеше, щеше да завие наляво и нагоре към един поток, който беше забелязал, и щеше да следва течението му. Щеше да е по-лесно да върви по брега му, а това, което търсеше, можеше най-лесно да се открие около някой поток. Той се втурна надолу по камъните към

падината, препъваше се, падаше, солта от потта щипеше раните му. В падината не намери това, което търсеше — имаше блато с мътна, тъмна вода. Но поне почвата стана по-мека и той заобиколи блатото отляво, достигна потока, който се вливаше в него, и тръгна нагоре срещу течението, като вече не бягаше, а вървеше бързо. Прецени, че е изминал около 5 мили и това разстояние го беше изморило. Все още не беше възвърнал формата си от преди пленяването и не беше се възстановил от няколкото седмици, прекарани в болницата. Въпреки това той си спомняше всичко необходимо, за да се оправи в такава ситуация и, независимо че повече не можеше да тича, беше се справил с петте мили много добре.

Потокът криволичеше и той следваше извивките му. Знаеше, че скоро ще пуснат кучета след него, но не си даде труд да върви във водата, за да ги заблуди. Това щеше само да го забави. И понеже рано или късно трябваше да излезе от водата на единия или на другия бряг, водачът на кучетата щеше просто да раздели глутницата на две по двата бряга, докато хванеха следата отново и той само щеше да е изгубил време.

Стъмваше се по-бързо, отколкото очакваше. Изкачвайки се нагоре, той улавяше последната бледа светлина и след малко гората и храстите се сляха в една тъмна сянка. Скоро можеше да различава очертанията само на най-големите дървета и камъни, а след още малко стана тъмно като в рог. Чуваше се шумът от потока, който течеше между камъните, песента на щурците и нощните птици, звуците, издавани от нощните животни, и той спря и започна да вика. Никой от хората, които той се надяваше да открие, нямаше да се покаже, ако той вървеше по потока и просто викаше. Трябваше да вика нещо интересно. Трябваше да ги накара да любопитстват кой може да е тоя смахнат. Викаше на виетнамски, на малкото френски, който си спомняше от училище, викаше с престорен южняшки акцент, със западен и с негърски. Изкара дълъг списък на най-мръсните думи, които можеше да си припомни.

Потокът се спускаше в една малка падина от едната страна на склона. Там нямаше никой. После криволичеше и се спускаше в друга падина и пак криволичеше, пак нямаше никой и той продължи да вика. Ако скоро не намереше някого, щеше да се изкачи високо по склона и сигурно да стигне до извора на потока и нямаше да има вече ориентир.

Така и стана. Потта му изстиваше в нощния въздух; стигна до едно място, където потокът завиваше и се разливаше в едно малко блатце и той чу бълбукането на извора.

Дотук. Той извика още веднъж, чу ехото от псувните да се спуска надолу към притъмнените хълмове, изчака и тръгна нагоре. Ако се движеше по права линия, изкачвайки се и спускайки се по стръмнините, прецени, че накрая може да достигне до друг поток и да тръгне по него. Беше на около 30 фута от извора, когато две електрически фенерчета го осветиха ярко отляво и отдясно и той замръзна на мястото си. При други обстоятелства той би скочил в страни от лъчите на фенерчетата и би се скрил в тъмнината. Да се скиташ из тази планина през нощта, като си пъхаш носа там, където не ти е работа, можеше да коства живота на човек. Много хора са били застреляни в главата за това, което той сега правеше или пък бяха заравяни плитко в земята, за да ги изровят нощните хищници.

Фенерчетата бяха насочени право в него — едното към лицето му, другото към голото му тяло. Той не мърдаше, просто стоеше на едно място, с изправена глава, гледайки спокойно напред, между двете светлини, като че ли през целия си живот беше стоял там и беше вършил това всяка нощ. Насекоми проблясваха в лъчите на фенерчетата. Птица излетя с плясък от едно дърво.

— По-добре ще е да хвърлиш пищова и бръснача — обади се отдясно пресипнал старчески глас.

Рамбо въздъхна с облекчение — нямаше да го убият, поне не веднага. Беше спечелил любопитството им. И все пак, това, че се беше появил пред тях с пистолет и бръснач, беше безразсъдство. При вида им тези мъже можеха да се почувстват застрашени и да го застрелят. Но той не можеше да си позволи да се движи из тези гори през нощта без нищо, с което да се отбранява, ако се наложеше.

— Слушам, сър! — каза Рамбо с безизразен глас и остави пистолета и бръснача да тупнат на земята. — Не се тревожете. Пистолетът не е зареден.

— Как пък не.

Щом като човекът отдясно беше старец, другият отляво би трябвало да е млад, помисли си Рамбо. Вероятно баща и син. Или вуйчо и племенник. Така ставаха тия далавери — в семейството някой по-възрастен даваше наставления, а един или повече от младите

вършеха черната работа. Рамбо усещаше как двамата зад фенерчетата го преценяваха. Старецът мълчеше сега, но Рамбо нямаше намерение да казва нищо, докато не го попитат. Той беше натрапникът и щеше да е по-добре да си държи устата затворена.

— Всичките тия гадости дето ги крещеше — започна старецът, — на кого викаше минетчий, на нас ли?

— Тате, питай го за какво се разкарва гол като пушка и си мандахерца карантиите — каза оня отляво.

Гласът му беше по-млад, отколкото Рамбо очакваше.

— Млък! — заповяда старецът на момчето. — Нали ти казах да си затваряш човката.

Рамбо чу изщракването на затвор откъм посоката на стареца.

— Чакай! — каза той бързо. — Сам съм. Трябва ми помощ. Не ме застрелвай, преди да си ме изслушал.

Старецът не отговори.

— Истина ти казвам, нищо лошо няма да ви направя. Това, че знам, че не сте двама мъже, че единият от вас е само момче, няма значение. Няма да се опитам да ви направя нищо лошо само защото ми е ясно това.

Това беше сляп ход. Старецът можеше просто да е загубил интереса си и да е решил да стреля. Но Рамбо предполагаше, че така — гол и окървавен — можеше да се стори опасен на стареца и той да реши да не поема никакви рискове, още повече, че Рамбо знаеше, че единият от тях е момче.

— Бягам от полицията. Те ми взеха дрехите. Убих един от тях. Виках, за да привлече вниманието на някого и да ми помогне.

— Да. Имаш нужда от помощ — каза старецът. — Въпросът е обаче, кой ще ти помогне?

— Ще пуснат кучета след мен. И ще намерят казана за уиски, ако заедно не ги спрем.

Това беше най-рискованата част. Ако те имаха намерение да го убият, трябваше да го направят сега.

— Какъв казан? — попита старецът. — Кой ти каза, че тук има казан? Да не би да мислиш, че аз имам казан?

— Тук е тъмно като в рог и е близо до потока. Какво друго би те довело тук? Сигурно доста добре си го скрил. Сигурен съм, че е тук някъде, но не мога да видя пламъка от огъня, които си подклам.

— Да не мислиш, че ако имах казан тук някъде, щях да си губя времето с тебе, вместо да те гръмна на място? Ловим миещи мечки, мамка им.

— Без кучета? Няма време да се занасяме. Трябва да организираме нещата, преди онези кучета да са дошли утре тук.

Старецът тихо псуваше.

— Да, сега я оплеска — каза Рамбо. — Извинявай, че аз ти докарах това на главата, но нямам друг избор. Трябва ми храна, дрехи и пушка и няма да се махна оттук, докато не ги получа.

— Да му теглим куршума, а, тате? — обади се момчето отляво. — Тоя ще ни свие някой номер.

Старецът не отговори, Рамбо също мълчеше. Искаше да остави време на стареца, за да размисли. Ако се опиташе да избърза, старецът можеше от притеснение да го застреля. Рамбо чу как момчето отляво зареди пушката.

— Долу пушката, Матю! — каза старецът.

— Но той се опитва да ни преметне! Не виждаш ли? Не виждаш ли, че е някой човек на властите?

— Ще ти увия пушката около ушите, ако не я свалиш, както ти казах — изсмя се старецът. — Човек на властите. Ала-бала! Я го виж, къде ще си забучи значката?

— Слушай баща си — каза Рамбо. — На него му е ясна кондиката. Ако ме убие, полицаите ще ме намерят утре сутринта и ще искат да разберат кой го е направил. Ще пуснат кучетата по вашите следи. Няма значение къде ще ме заровите или как ще се опитате да прикриете следата. Те ще ви...

— В негасена вар! — на това момче му сечеше пипето.

— Да, негасената вар ще прикрие моята следа, но миризмата от нея ще остане по вас и те ще пуснат кучетата по нея.

Той спря и се вгледа в двете фенерчета, давайки им време да размислят.

— Лошото е, че ако не ми дадете храна, дрехи и пушка, аз няма да си тръгна от тук, докато не намеря казана ви и на сутринта полицията ще стигне до него. Даже и да го разглобите и да скриете частите, няма много да помогне. Ще дойда с вас до местата, където ги криете.

— Ще изчакаме до утре и тогава ще го разглобим. Ти не можеш да чакаш тук толкова дълго.

— С боси крака и без това не мога да стигна надалеч. Не. Повярвайте ми. По този начин те имат всички шансове да ни заловят и аз ще ви повлека със себе си.

След малко старецът започна да псува отново.

— Но ако ми помогнете, ако ми дадете това, което ми трябва, тогава ще заобиколя далеч от тук и полицията няма да намери вашия казан.

Това беше най-простото, което Рамбо можеше да измисли. На него му звучеше убедително. Ако те искаха да прикрият далаверата си, трябваше да му помогнат. Разбира се, можеха да се ядосат от начина, по който искаше да ги изнуди, и да го убият. А може и да бяха някое от ония семейства, дето се женят роднини помежду си и следователно са достатъчно тъпи, за да не разберат цялата логика.

Ставаше все по-студено и Рамбо трепереше. Сега, когато всички мълчаха, щурците се чуваха изключително силно.

Накрая, старецът проговори:

— Матю, май ще е по-добре да изтичаш до къщата и да донесеш това, което казва — гласът му не звучеше много жизнерадостно.

— И донеси една кутия газ — каза Рамбо. — След като ми помагате, искам да съм сигурен, че няма да пострадате. Ще накисна дрехите в газта и ще ги облека, след като изсъхнат. Газта няма да заблуди кучетата от моята следа, но те няма да надушат вашата миризма по дрехите и да ви проследят.

Фенерчето на момчето светеше право в лицето на Рамбо.

— Ще направя това, което тате ми казва, а не ти.

— Карай, направи каквото той казва — каза старецът. — И на мен не ми харесва, но той явно разбира в каква каша ни е забъркал.

Фенерчето на момчето се задържа още малко върху Рамбо, сякаш момчето се колебаеше дали да тръгне или може би просто искаше да се оттегли с достойнство. След това лъчът се премести от Рамбо към храстите. Фенерчето щракна и угасна и Рамбо чу как момчето се запромъква из шубраците. То сигурно беше вървяло пътя от къщи до извора и обратно толкова често, че вероятно можеше да го измине със затворени очи, затова не му трябваше фенерче.

— Благодаря! — каза Рамбо на стареца, чието фенерче продължаваше да блести в очите му.

След това светлината изгасна.

— И за това благодаря — каза Рамбо. Кръгове от светлината останаха пред очите му още няколко секунди и след това бавно изчезнаха.

— Не искам да ми се изтощят батериите.

Рамбо чу как той тръгна напред през храстите.

— По-добре не се приближавай — каза той на стареца, — нали не искаме твоята миризма да се смеси с моята.

— Нямах и намерение. Ей тука има един пън и аз искам да седна на него.

Старецът драсна клечка кибрит и я приближи към една лула. Клечката не горя много дълго, но докато старецът разпалваше лулата, пламъкът ту се вдигаше, ту се снижаваше и Рамбо видя една рошава глава, остаряло лице и горната част на червена карирана риза с тиранти през раменете.

— Носиш ли си от оная работа с тебе? — попита Рамбо.

— Да кажем, да.

— Тук е доста студено, няма да откажа една глътка.

Старецът почака малко, след това запали фенерчето си и хвърли към Рамбо една дамаджана, така че Рамбо да я вижда в светлината, за да я хване. Дамаджаната тежеше като топка за боулинг и, изненадан, Рамбо едва не я изтърва. Старецът се изсмя. Рамбо издърпа тапата, мокра и скърцаща, и, въпреки тежестта на дамаджаната, отпи с една ръка по начин, който знаеше, че ще се понрави на стареца — хванал с пръст дръжката отгоре и закрепил дамаджаната на лакътя си. Сигурно имаше най-малко двеста градуса, изгори езика и гърлото му и заля с жарава всеки инч по пътя към стомаха му. Той едва не се задави. Когато отпусна дамаджаната, очите му сълзяха.

— Силничко ли е? — попита старецът.

— Малко — каза Рамбо, като с мъка изкара глас от гърлото си. — Какво е?

— Царевично. Но е станало малко силничко, а?

— Да, доста силничко, бих казал — повтори Рамбо, като все още имаше трудности с гласа си.

Старецът се изсмя:

— Да, силно е, няма грешка.

Рамбо вдигна дамаджаната и отпи още веднъж, задави се от парещата силна течност и старецът отново рязко се изсмя.

Първите утринни песни на птиците събудиха Тийзъл още по тъмно, но той остана да лежи на земята до огъня, сгъшен в одеялото, което беше взел от колата, и се вглеждаше в звездите, които още се виждаха между клоните. От години не беше спал в гората. Повече от двадесет години, пресметна той, считайки от 1950 година. Не от края на 1950 година — спането в дупки в замръзналата земя в Корея не се броеше. Не, за последен път спа на открито през онази пролет, когато получи повиквателната си и реши да се запише в морската пехота и заедно с Орвал отидоха в планината през първия по-топъл уикенд. Сега се беше схванал от спането на твърдата земя, дрехите му бяха влажни там, където росата се беше просмукала през одеялото и, макар че лежеше близо до огъня, замръзваше от студ. Но от години не беше чувствал такава тръпка — възбудата, че действа, желанието да залови това момче. Нямаше смисъл да буди останалите, докато Шингълтън не дойдеше с провизиите и подкреплението. И тъй като беше единственият буден, наслаждаваше се на тази своеобразна самота, толкова различна от самотата, която изпитваше през нощите, след като Ана си отиде. Уви се по-плътено в одеялото.

Точно тогава той усети миризмата, погледна и видя Орвал, седнал край огъня, да дърпа от една тънка цигара, която сам си беше свил. Пушекът бавно се стелеше към Тийзъл в хладния ранен ветреца.

— Не знаех, че си буден — прошепна Тийзъл, за да не събуди останалите. — Откога не спиш?

— От преди тебе.

— Но аз съм буден повече от час.

— Знам. Вече не спя по много. Не защото не мога. Просто ми се свида времето, прекарано в сън.

Придърпвайки одеялото си, Тийзъл се примъкна по-близо до Орвал и запали цигара от една тлееща клечка, която взе от огъня. Пламъците бяха замрели, но когато Тийзъл мушна клечката обратно в огъня, те се надигнаха отново с прашене. Беше прав, когато каза на Орвал, че ще бъде както едно време, макар че тогава сам не си повярва,

но имаше нужда от Орвал и се разкая, че използва такъв емоционален аргумент, за да го накара да дойде. Беше забравил колко приятно и успокояващо може да бъде чувството, което получаваше при събирането на дърва за огъня, изхвърлянето на камъни и съчки, за да си приготвят място за спане.

— Значи тя те напусна — каза Орвал.

Тийзъл не искаше да говори за това. Тя го беше напуснала, не той нея и това го караше да се чувства виновен. А може и да беше. Но и тя имаше вина. Но не можеше да събере куража да я обвини пред Орвал, само за да го спечели на своя страна. Опитва се да обясни безпристрастно:

— Може и да се върне. В момента обмисля нещата. Аз се правех, че нищо не знам, но от известно време доста се карахме.

— И ти не си лесен.

— Господи, ти ли ми го казваш!

— Но аз живея с една и съща жена вече четиридесет години и, доколкото ми е известно, на Беа не ѝ е минавало през ум да ме напуска. Знам, че напоследък сигурно често ти задават този въпрос, но като се има пред вид колко сме близки с тебе, струва ми се, че имам право да ти го задам. За какво се карахте?

Чудеше се дали да отговори. Винаги го притесняваше обсъждането на личния му проблем, особено този, върху който сам той не беше взел още твърдо решение — кой беше прав и дали наистина имаше право.

— За това дали да имаме деца — каза той. И тъй като вече беше започнал, продължи. — Искан да имаме поне едно. Независимо дали ще е момче или момиче. Искан просто някой да ми бъде така близък, както аз на теб. Не знам... Не знам как да ти обясня. Струва ми се глупаво да говоря за това.

— Не е глупаво, синко. Не е, след като и аз толкова дълго се мъчих да имам собствено дете.

Тийзъл го погледна.

— Е, да, ти си ми като син. Като мой син. Но ми е чудно какво ли щеше да излезе, ако имавме собствено дете с Беа. Ако можехме да имаме деца.

Заболя го — като че ли през всичките тези години не е бил за Орвал нищо повече от сирачето на мъртъв най-добър приятел. Не

можеше да го приеме. Към това се прибавяше и собствената му неувереност от това, че Ана го напусна и тъй като вече беше започнал да говори за нея, трябваше да си каже всичко.

— Миналата Коледа — каза той, — преди да дойдем на вечеря у вас, минахме през Шингълтън да пийнем по едно. И докато гледахме двете му деца, личицата им, когато си получаваха подаръците, ми хрумна, че няма да е лошо да си имаме едно. Сам се изненадах, че на моята възраст искам дете, обаче да беше видял как се изненада тя. Поговорихме, тя постоянно повтаряше „не“ и аз като че ли попрекалих. Това, което е станало — тя вероятно е съпоставила тежестта да има мен и едно бебе. И си отиде. Най-шантавото в цялата история е, че сега не мога да спя и искам да се върне, а от друга страна се радвам, че си отиде — сам съм си господар, няма повече скандали, ходя където си искам и когато си искам, връщам се в къщи, без да е необходимо да се обаждам колко се извинявам, че няма да мога да се прибера за вечеря; излизам, ако ми се прииска, и чукам която ми падне. Понякога даже си мисля, че най-лошата последица от нейното заминаване ще са парите, които трябва да платя за развода. И в същото време не мога да си обясня колко много ми се иска да се върне.

Дъхът му замръзваше във въздуха. Птиците пееха силно. Наблюдаваше как Орвал дръпна от угарката, която пареше пръстите му, чиито стави бяха безформени и пожълтели от никотина.

— Ами тоя, дето го гоним? — попита Орвал. — Да не би на него да си изкарваш всичко това?

— Не.

— Сигурен ли си?

— Знаеш, че съм сигурен. Не се правя на по-лют, отколкото съм. Знаеш толкова добре, колкото и аз, че работите в един град вървят добре, ако дребните неща са под контрол. Няма начин да се предотврати нещо голямо, като обир на банка или убийство. Ако някой си е поставил за цел, ще го направи. Но малките неща са тези, които придават облик на града и те могат да бъдат предотвратени. Ако просто се бях усмихнал и не бях обърнал внимание на номерата на този келеш, много скоро трябваше да свикна на номерата на други като него и след още известно време ще трябва да си затварям очите и пред други неща. Въпросът е важен колкото за момчето, толкова и за мене.

Не мога да си позволя да се отпусна. Не мога един път да издам заповед, а следващия път да си трая.

— Мераклия си ти да го гониш, макар че твоята работа беше дотук. Сега това е грижа на щатската полиция.

— Но той уби един от моите хора и мое задължение е да го хвана. Искam хората ми да знаят, че няма да се спра пред нищо, за да открия някой, който им е напакостил.

Орвал погледна към смачкания край на угарката, която държеше, кимна и я хвърли в огъня.

Сенките се вдигаха, дърветата и храстите започваха да се различават. Това беше лъжливата зора, след малко светлината щеше да помръкне за малко, после слънцето щеше да се покаже и денят щеше да настъпи. Можеше вече да са станали и потеглили, помисли си Тийзъл. Къде ли се бавеше Шингълтън с подкреплението и провизиите? Трябваше да е пристигнал още преди половин час. Може би нещо се беше случило в града? Може би щатската полиция го е спряла? Тийзъл разрови жаравата и пламъците лумнаха нагоре. Къде се бавеше?

Тогава дочу първия лай на куче някъде далеч в гората и това разлая кучетата, които бяха вързани за най-близкото до Орвал дърво. Бяха пет, стояха будни, легнали по корем на земята, и следяха с погледи Орвал. Сега скочиха възбудени и залаяха в отговор.

— Тихо — каза им Орвал, те го погледнаха и замлъкнаха. Телата им потръпваха.

Уорд, Лестър и младият полицай се размърдаха в съня си. Лежахa от долната страна на огъня, увити в одеялата си.

— Ъх — изпъшка Уорд.

— След малко — каза в съня си Лестър. Кучето пак излая някъде отдалеч, макар и по-близо този път, и кучетата на Орвал, наострили уши, залаяха възбудено в отговор.

— Тихо — каза Орвал по-строго. — Долу.

Но те само извърнаха глави с тръпнещи ноздри към последвалия лай в далечината.

— Долу — заповяда Орвал и те бавно, едно по едно, се подчиниха.

Уорд се обърна на една страна под одеялото, свил крака към гърдите си:

- Какво става? Какво се е случило?
— Време е за ставане — каза Тийзъл.
— Какво? — попита Лестър и се сви. — Господи, какъв студ.
— Време е за ставане.
— Още една минута.
— Горе долу след толкова останалите ще бъдат тук.

Хората с трясък си пробиваха път през шубраците, като все повече приближаваха. Тийзъл запали още една цигара; устата и гърлото му бяха сухи и той усещаше как силите му се надигат в него. „Ами ако е щатската полиция“ — сети се изведнъж той и скочи на крака, дръпна от цигарата си, загледа се към гората, мъчейки се да различи нещо между прасящите шубраци.

— Господи, какъв студ — каза Лестър. — Надявам се, че Шингълтън е взел топла храна.

Тийзъл се надяваше да е Шингълтън с подкреплението от града, а не щатската полиция. Изведнъж петима души изскочиха пред погледите им, тичайки между дърветата и храстите, но на бледата студена светлина Тийзъл не можеше да различи цвета на униформите им. Те разговаряха, един се препъна и изпсува, но Тийзъл не можа да разпознае гласовете. Опитваше се да измисли някакъв начин да остане командващ преследването в случай, че бяха от щатската полиция.

След малко приближиха, изскочиха от гората и поеха по късия склон. Тийзъл разпозна Шингълтън, препъващ се подир кучето, което се дърпаше на повод, и видя с радост, която никога не беше изпитвал към тях досега, че след него вървят собствените му хора. Носеха издути торби от зебло, пушки, въжета, а Шингълтън, когото кучето влачеше към бивака, беше праметнал през рамо полева радиостанция.

— Топла храна има ли? — скочи Лестър. Носиш ли топла храна?

Шингълтън явно не го чу. Беше останал без дъх и подаваше кучето на Орвал. Лестър припряно се обърна към останалите:

— Носите ли топла храна?

— Сандвичи с шунка и яйце — каза един от полицаите с издуващи се и спадащи гърди. — И един термос кафе.

Лестър посегна към торбата, която другият носеше.

— Не е тук — каза полицаят. — У Мич е, ей там, отзад.

Мич се беше ухилил, докато разтваряше торбата и раздаваше сандвичите, увити в хартия. Всеки грабваше по един и започваше да

яде.

— За една нощ сте изминали страхотно дълго разстояние — обърна се Шингълтън към Тийзъл, докато се опитваше да си поеме дъх, облегнат на едно дърво. — Мислех, че ще ви настигна за половин час, а ми трябваше двойно повече.

— Не можехме да се движим като тях снощи, нали разбираш — каза Мич. — Имахме да носим много неща.

— Независимо от това, голямо разстояние са изминали.

Тийзъл не можеше да разбере дали Шингълтън се опитва да се оправдае за закъснението или наистина е възхитен.

Захапа сандвича си, мазен и почти изстинал, но, Господи, как му се услади. Взе една пластмасова чашка, която Мич беше напълнил с горещо кафе. Подуха го малко, отпи, опари горната устна, небцето и езика си, и студената каша от яйце и шунка му се стори гореща в устата му.

— Какво става в града?

Шингълтън се изсмя:

— Ония от щатската полиция без малко да припаднат като разбраха какъв номер си им свил — спря да дъвче сандвича си. — Направих както ти ми каза: изчаках в оная нива снощи и десет минути след като ти се скри в гората, те цъфнаха. Позелениях от яд като разбраха, че си използвал малкото време преди залез слънце и си продължил да преследваш момчето, за да останеш в играта. Изненадах се все пак, че бързо загряха какво си намислил.

— Но какво става в града?

Шингълтън гордо се усмихна и отхапа от сандвича си.

— Половината нощ стояхме с тях в участъка и накрая те кандисаха да играят по твоята свирка. Ще блокират пътищата на излизане от планината и няма да си пъхат носа навътре. Обаче доста време трябваше да ги убеждавам, вярвай ми.

— Благодаря — знаеше, че Шингълтън очаква благодарност.

Шингълтън кимна и продължи да дъвче.

— Окончателно клекнаха обаче, като им казах, че ти познаваш по-добре момчето и по-добре ще предугадаш ходовете му.

— Казаха ли нещо за него? Кой е? Нещо друго направил ли е?

— Работят по това. Казаха, че ще държат връзка по тази радиостанция. Ако работата се запече, казаха, че веднага ще довтасат с

всичките си такъми.

— Няма да се запече. Някой да срита Балфорд, стига се е излежавал — каза той и посочи младия полицаи, увит в одеялото си до огъня. — На тоя с тъпан трябва да му биеш.

Орвал потупа кучето, което Шингълтън му беше върнал. Заведе го до лицето на Балфорд и то така го облиза, че оня рипна изведнъж, като ядосано бършеше лигите от устата си:

— Какво става, бе?

Мъжете се разсмяха, но изведнъж спряха изненадани. Дочуха бръмчене на мотор. Беше твърде далеч и Тийзъл не можеше да разбере от какво беше, но с всеки изминал момент звукът ставаше по-ясен, по-дебел, по-гръмовен и изведнъж един хеликоптер изникна над върхарите на дърветата, кръжащ, огромен, блестящ на слънцето.

— Ега ти...! — започна Лестър.

— Как е разбрало това чудо, че сме тук?

Кучетата се разлаяха. През шума на мотора се чуваше свистенето на витлото във въздуха.

— Една нова играчка, която ми дадоха от щатската полиция — каза Шингълтън и извади нещо, което приличаше на сива цигарена кутия. — Излъчва радиосигнали. Казаха, че искат по всяко време да те знаят къде си, казаха ми да нося това, а другата половина дадоха на човека, когото си помолил да ни помага с хеликоптера си.

Тийзъл погълна остатъка от сандвича си:

— Кой от нашите е горе с него?

— Ланг.

— Радиостанцията ти хвърля ли до там?

— Като нищо.

Шингълтън беше оставил радиостанцията в ниското разклонение на едно дърво. Тийзъл включи едно копче на контролното табло, погледна нагоре към хеликоптера, който кръжеше ниско с проблясващи на слънцето свистящи витла, и извика в микрофона:

— Ланг, Портис? Готови ли сте?

— Когато кажеш, шефе — гласът излизаше плосък и дразнещ. Сякаш идваше от много мили разстояние.

Тийзъл едва го чуваше от рева на мотора. Огледа хората си. Орвал трескаво събираше чашките и хартиите от сандвичите и ги хвърляше в огъня. Другите препасваха снаряжението, мяха на рамо

пушките. Когато чашките и хартиите станаха на пепел, Орвал с крака хвърли пръст върху огъня.

— Е, добре — каза Тийзъл — Хайде да тръгваме! — От възбуда на няколко пъти се опита и не можа да закрепим микрофона към мястото му на радиостанцията.

Цяла сутрин, докато тича и вървя, и пак тича, и пак вървя, чуваше далечното боботене на мотор, приглушени пушечни изстрели и дебел мъжки глас, говорещ през високоговорител. След това моторът се прехвърли през няколко върха, той разпозна шума от мотора на хеликоптер, като през войната, и забърза.

Вече от 12 часа имаше дрехи на гърба си, но след като се беше катерил по склоновете гол в студения нощен въздух, все още се наслаждаваше на топлия, груб допир на дрехите. Беше обут в някакви тежки, стари обувки, които момчето донесе в падината при извора около полунощ. Бяха му големи, когато ги обу, но той натъпка в тях листа и сега те прилягаха плътно, краката му не се движеха напред-назад в тях и нямаше опасност от пришки. Но дори и така, твърдата кожа убиваше на краката му и той си каза, че не би било зле, ако момчето се беше сетило да вземе чорапи. Може би то нарочно не беше взело. Панталонът пък беше твърде тесен и, досещайки се, че това е също нарочно, той се разсмя. Обувките — големи, панталонът — тесен — момчето добре му го беше върнало. Панталонът, който изглежда някога е бил част от костюм, скъсан на седалището, след това закърпен, сега беше станал просто един работен панталон, светъл на цвят, с тъмни петна от машинно масло и грес. Ризата беше памучна, бяла, протрита но маншетите, илиците и яката, а за връхна дреха старецът му даде своята дебела вълнена риза на червени квадрати, за да му държи топло през нощите. Това, че накрая старецът се показва толкова добър и щедър, го изненада. Може и да е било от уискито. След като си поделиха морковите и студеното пържено пиле, което момчето беше донесло, те подхвърляха помежду си дамаджаната доста пъти, като не забравиха и момчето, и накрая старецът омекна дотам, че му даде собствената си пушка и патрони, завързани в носната му кърпа.

— Аз самият трябваше веднъж да се крия в планината няколко дни — каза старецът. — Отдавна беше. Тогава не бях много по-голям от сина си — той не обясни защо, а и Рамбо тактично не го запита. —

Дори не успях да си отида вкъщи и да си взема пушката. А щеше да ми свърши добра работа. Като се оправиш, ще ми пратиш парите за тази пушка. Обещай ми. Самите пари не ме интересуват. С моя занаят мога веднага да си купя друга. Но като се измъкнеш от това, иска ми се да зная как си се оправил и се надявам пушката да ти напомни да ми се обадиш. Много е добра.

Добра беше, наистина. Беше калибър .30–30, полуавтоматична и достатъчно мощна, за да пробие човек от половин миля, тъй както би пробила отблизо парче сирене. Старецът беше прикрепил към приклада дебело парче мека кожа за смекчаване на удара при откат. Беше мацнал малко фосфоресцираща боя на мушката за по-лесно прицелване през нощта.

След това Рамбо направи това, което обеща — върна се назад по собствената си диря покрай потока и се отдалечи от мястото, където старецът криеше казана си, охладителя и дамаджаните. Продължи да напредва на запад, но не се беше отказал от плана си да тръгне на юг, към Мексико. Не си правеше илюзии, че щеше да му бъде лесно да стигне дотам. Не искаше да се издава, като открадне кола, следователно трябваше да пътува пеш през пресечена местност с месеци, като се храни с каквото намери. Не се сещаше за някое място наблизо, където щеше да се чувства в безопасност, границата беше далеко, но поне представляваше някаква цел. След като измина няколко мили, принуден да върви бавно поради тъмнината, той се качи и спа на едно дърво, събуди се с изгрева и закуси с морковите и пилето, които старецът му беше дал за из път. Сега, когато слънцето се беше вдигнало високо и прежуряше, той беше на много мили от мястото, тичайки между дърветата нагоре по един широк пролом. Изстрелите се чуваха по-ясно, гласът от високоговорителя беше потчетлив и той разбираше, че не след дълго хеликоптерът ще дойде да провери този пролом, тъй както всички останали. Излезе от гората и хукна на открито по една поляна, обрасла с папрат, беше преполовил разстоянието, когато чу рева на мотора почти над себе си и панически се озърна за прикритие. Не можеше да се върне към гората, а единственото прикритие беше разцепеният ствол на един бор, вероятно повален от гръм. Спусна се и се мушна под дебелиите му спарени клони, като ожули гърба си, докато залягаше, и в същия момент погледна нагоре през боровите игли и видя хеликоптера да се

появява отдолу по пролома. Застрашително се увеличаваше. Колесникът му почти опираше върховете на дърветата.

— Говори полицията — кънтеше мъжки глас от високоговорителя. — Нямаш никакви шансове, предай се. До всички, които са в гората: опасен беглец може да се намира в близост до вас. Покажете се! Размахайте ръце, ако сте видели един млад човек, сам — гласът направи пауза, след това неуверено започна отново, като че ли сричаше написани думи. — Говори полицията. Нямаш никакви шансове, предай се! До всички в гората: опасен беглец може да се намира в близост до вас...

И продължи така, после спря и пак започна, а Рамбо лежеше между клоните съвършено неподвижен, като знаеше, че плетеницата от игли го скрива от поглед от земята, но не беше сигурен дали го скрива от въздуха и наблюдаваше как хеликоптерът се спуска от върховете на дърветата към тревата. Беше достатъчно близо, за да види какво има в стъклената кабина. Имаше двама мъже, които се визираха през отворените прозорци от двете страни — един цивилен пилот и полицаи в сива униформа като тази на хората на Тийзъл и през прозореца беше насочил една свръхмощна карабина с телескопичен мерник. Трах! Отекна изстрелът, насочен към едно каменисто място, в края на гората, обрасло с храсти, над което хеликоптерът тъкмо прелиташе.

Господи, Тийзъл наистина не си поплюваше, щом като беше наредил на хората си да стрелят безразборно по вероятни прикрития, без да го е еня, че могат да ударят някой невинен — сигурно смяташе, че хората ще се подчинят на призива и ще излязат на открито. От гледна точка на Тийзъл, защо не? За Тийзъл той беше просто престъпник, убил ченге, на който не биваше да бъде позволено да се измъкне и трябваше да послужи за назидание, така че никой вече да не си позволява да убива ченгетата. Нещо повече, Тийзъл беше твърде добър полицаи, за да позволи Рамбо да бъде застрелян, без преди това да му бъде даден шансът да се предаде. Ето защо призивът и заповедта да се стреля по места, където вероятно той се беше скрил, бяха предназначени по-скоро да го изплашат, отколкото да го убият. Но шансовете да бъде улучен бяха твърде големи, така че нямаше значение дали изстрелите бяха предназначени да го уплашат или не.

Трах! — по друга група храсти в края на гората и те вече се носеха над поляната. Щяха да бъдат над него след секунди и сигурно щяха да стрелят. Той насочи пушката си през клоните, прицелвайки се в лицето на стрелеца, докато хеликоптерът се приближаваше, готов да му пръсне главата в момента, в който оня наведе око към мерника. Не му се искаше да убива още някой, но нямаше друг избор. Дори по-лошо, ако застреляше този човек, пилотът щеше да се наведе към пода на хеликоптера, той нямаше да може да се прицели в него, щеше да отлети бързо, да се обади по радиото за помощ и всички щяха да разберат местоположението му. Всичко това щеше да се случи, освен ако не предизвикаше експлозия в резервоарите на хеликоптера, но той знаеше, че това е глупава идея. Можеше да ги улучи със сигурност. Но да предизвика експлозия? Само на кино това ставаше без фосфорни патрони.

Той лежеше напрегнат, в очакване, сърцето му биеше до пръсване, когато хеликоптерът с рев застана над него. Незабавно стрелецът наведе лице към телескопичния мерник на карабината си, а самият той тъкмо обираше мекия спусък, когато видя накъде се целеше стрелецът и си помисли: „Слава Богу, добре, че го видях навреме“ — и отпусна спусъка. На 50 ярда вляво имаше естествена стена от големи камъни, храст и локва вода. Той щеше да се скрие там, когато най-напред чу хеликоптера да идва към пролома, но му беше твърде далеко. Сега хеликоптерът се спускаше натам. Трах! — и той не можа да повярва, помисли, че зрението му го заблуждава. Храстите се размърдаха. Той премигна, храстите се развълнуваха, тогава той разбра, че проблемът не е в зрението му — храстите се разтвориха широко и един грамаден елен с могъщи рога с препъване се изкачи върху камъните. Падна, изправи се отново и с огромни скокове се втурна през тревата към гората от другата страна, хеликоптерът — след него. От единия хълбок на елена струеше тъмnochервена кръв, която блестеше, но това изглежда не му пречеше, ако се съди по великолепните дълги скокове, които той правеше към дърветата, с хеликоптера по петите му. Сърцето на Рамбо блъскаше лудо.

Не можеше да се успокои. Те щяха да се върнат. Еленът беше просто развлечение. След като се скриеше в гората, извън погледа им, те щяха да се върнат. Щом като нещо се беше скрило в онези храсти до

локвата, можеше да има някой и под падналото дърво. Трябваше бързо да се измъкне.

Но трябваше да изчака хеликоптера да се обърне с опашка към него, хората да гледат напред, към елена, който преследваха. Чакаше напрегнат, но след малко не можеше да трае повече, изтъркаля се изпод клоните и се втурна презглава натам, където тревата беше най-къса, за да не оставя диря. Целта му бяха храстите и камъните. Еленът успя да избяга в гората. Хеликоптерът завиваше обратно. Приведен, той бягаше като обезумял към прикритието на камъните, просна се под храстите и веднага се приготви да стреля, в случай, че го бяха видели. Трах! Трах! Първият изстрел беше към падналия бор, докато хеликоптерът приближаваше; вторият, докато се спре над него и бавно се извърта, за да продължи нагоре по пролома. Не го намериха.

— Говори полицията — забоботи отново гласът. — Нямаш никакви шансове, предай се! До всички в гората: опасен беглец може да е в близост до вас. Покажете се. Размахайте ръце, ако сте видели млад човек, сам.

Несмлени моркови и пиле се надигнаха заедно с киселина от стомаха му, той ги изплю на тревата и на езика му остана горчив вкус. Намираше се в тесния край на пролома. По-нагоре скалите се стесняваха от двете страни и с чувство на слабост от повръщането той продължи да гледа през храстите хеликоптера, който премина над дърветата в тази посока, след това се издигна, прелетя над върха на канарата и навлезе в следващия пролом, като ревът му бавно започна да заглъхва, а гласът от високоговорителя ставаше все по-приглушен. Не можеше да стои прав, краката му трепереха неудържимо. Разтрепера се още повече, когато осъзна, че трепери — не биваше да се плаши толкова от хеликоптера. През войната беше видял много лошо от това и здравата се беше разтрепервал, но никога толкова, че тялото му да излезе от контрол. Кожата му беше лепкава, беше жаден, но водата в локвата до храстите беше застояла и зеленясала и от нея щеше да му се догади още повече.

„Отдавна не си се бил, това е всичко — каза си той. — Загубил си форма. След малко ще свикнеш.“

Разбира се, помисли си той. Нямаше друго обяснение.

Като се хвана за един камък, той си наложи да стане бавно и с глава, подадена извън храстите, се огледа, за да се увери, че наоколо

няма никой. След това се отпусна на камъка — краката му все още не го държаха — и почисти боровите иглички от затвора на карабината. Независимо от всичко, трябваше да поддържа оръжието си в изправност. Миризмата на газ се беше изпарила от дрехите му, но на нейно място той усети възкиселата миризма на терпентин от бора. Тя се смеси с горчивината в устата му и той за малко не повърна отново.

Отначало не повярва на слуха си — духаше вятър и заглушаваше звуците. След това вятърът утихна и той ги чу отчетливо — първото едва доловимо ехо от лая на преследващите го кучета, при широкия край на пролома. През краката му премина нова тръпка. Обърна се надясно, там, където тревистият склон преминаваше в камънак и разпръснати дървета, след това в скала и като съсредоточи сили в мускулите на краката си, хукна натам.

„Момчето нямаше голяма преднина“ — разсъждаваше Тийзъл, докато той и хората му си пробиваха път през дървета и храсти, водени от кучетата. Момчето избяга от затвора в шест и половина, мръкна се в осем и половина и в тези планини не би могло да се отдалечи много, час, най-много два при тези обстоятелства. Сигурно е продължило при изгрев, също като тях, което правеше всичко четири часа преднина. Но пред вид някои други неща, преднината беше вероятно два часа, а може би и по-малко — беше гол и това щеше да го забави, не познаваше местността, така че от време на време щеше да навлиза в стръмни клисури и дълбоки падини без изход и щеше да загуби още време, докато намери правилния път.

Освен това нямаше храна, следователно щеше да се измори бързо, а това щеше да го забави още и да скъси разстоянието между тях.

— Преднината му със сигурност е по-малко от два часа — каза Орвал, бягайки. — Всъщност, не повече от един. Виж кучетата. Миризмата му е толкова прясна, че те дори не се навеждат към земята.

Орвал беше пред Тийзъл и останалите, бягаше с кучетата, ръката му — изопната, сякаш беше продължение на общия повод и Тийзъл едва успяваше да прескача с препъване храстите, за да може да го следва. Имаше нещо нелепо в това — един седемдесет и две годишен човек да налага темпото и да ги слага в джоба си. Но Орвал пробягваше пет мили всяка сутрин, пушеше само по четири цигари на ден и никога не пиеше, докато Тийзъл пушеше по кутия и половина, бирата пиеше на каси и не беше тренирал от години. Дори това, че успяваше да следва Орвал, беше нещо. Дишаше толкова дълбоко и учестено, че дробовете му пламнаха, прасците му се схванаха, но поне вече не бягаше така тромаво, както в самото начало. В морската пехота се беше боксира и там се беше научил как да тича на тренировки. Тялото му отдавна беше отвикнало и той отново трябваше да се научи на равния, бърз и удобен ритъм, леко приведен напред, като оставя инерцията на тялото си да води краката му и те да го движат напред

без да пада. Постепенно той го налучка и затича по-бързо, с по-голяма лекота, болките намаляха и в него се надигна едно удоволствие от полагащото усилие.

За последен път се беше чувствал така преди пет години, когато дойде от Луивил, за да стане началник на полицията в Мадисън. Градът не беше се променил много, но все пак тогава изглеждаше различен. Старата тухлена къща, в която беше израснал, дървото в двора, на което баща му беше закачил люлка, надгробните плочи на родителите му — споменът за тях беше отслабнал и избледнял като черно-бяла фотография през годините, които той бе прекарал далеч от тях. Но сега те отново имаха измерение, бяха зелени, кафяви, червени, а надгробните плочи — от виолетов мрамор.

Не беше се надявал, че посещението на гробовете щеше да го подтисне тъй много при завръщането му. Бебето момиченце, всъщност зародиш, в найлонова торба до краката на майка си в ковчег. Двете тела отдавна се бяха превърнали в прах. И само защото тя беше католичка. Плодът тровеше организма ѝ, църквата не разреши аборт, тя разбира се, се подчини и умря заедно с бебето си. Това стана, когато той беше на десет години и така и не разбра защо баща му престана да ходи на църква оттогава. Баща му, който се опитваше да му бъде същевременно и майка, го учеше да използва оръжие, да лови риба, да си кърпи чорапите, да си готви, да чисти къщата, да пере дрехи и го направи самостоятелен отрано, сякаш беше предусещал, че ще го застрелят в гората три години по-късно. След това го отгледа Орвал, след това — Корея и Луивил, а накрая, на 35 годишна възраст, се завърна у дома.

Само че това не беше вече негов дом, а просто мястото, където беше израснал и в оня първи ден, докато обикаляше познатите места, той изведнъж осъзна, че е изживял близо половината от живота си. Съжаляваше, че се е върнал и за малко не се обади в Луивил, за да види дали не може да се върне на работа там. Накрая той отиде в една кантора за продажба на недвижими имоти точно преди да затворят и заедно с посредника отидоха да огледат някои от местата за продажба или за даване под наем. Но всички къщи и апартаменти, които огледаха, бяха все още заети и той не можеше да си представи, че ще живее сам в някоя от тях. Посредникът му даде един списък със снимки да го разгледа преди да заспи, и докато го прелистваше в

малката си хотелска стая, той откри мястото, от което се нуждаеше — лятна къща в хълмовете извън града, с поток отпред, с дървен мост и склон отзад, гъсто обрасъл с гора. Прозорците бяха изпочупени, покривът беше хлътнал, а прустът отпред — порутен. Боята беше напукана и олющена, а кепенците — изпочупени и висящи на пантите си.

Купи я на другия ден и през следващите дни, нощи и седмици бе най-заетият човек в света. От осем до пет реорганизираше кората си, интервюираше тези, които вече бяха на работа, уволни онези, които не искаха нощем да се упражняват на стрелбището или да ходят във вечерното училище на щатската полиция, взе си хора, които не се плашеха от извънредна работа, изхвърли остарялата апаратура и купи нова и довърши занемарената операция, която неговият предшественик беше оставил, когато умря на стълбите пред къщата си от инфаркт. След това от пет до времето, когато падаше и заспиваше, работеше в къщата си: поправи покрива, смени стъклата на прозорците и ги маджунира, вдигна нов пруст и го боядиса в ръждив цвят, за да изглежда добре на фона на зелените дървета. Непотребната дървения, която свали от покрива и пруста, използваше да си кладе огън на двора, всяка вечер сядаше до него, готвеше си и ядеше чили със свинско, пържола с печени картофи или хамбургери. Никога преди това храната не му се беше услаждала толкова, не беше спал по-здраво, тялото му не беше се чувствало по-бодро, гордееше се с мазолите на ръцете си, болките в ръцете и в краката му се превръщаха в сила и той се движеше с лекота. Това продължи три месеца и след това работата по къщата свърши, за известно време той довършваше някои дребни неща, но после се заредиха вечерите, в които нямаше нищо за правене и той излизаше да пие но някоя бира или се застояваше на стрелбището, или се прибираше в къщи — да гледа телевизия и да пие бира. После се ожени, но и това свърши и сега той се носеше между дърветата, по тревата, с хриптящ дъх, потен и се чувстваше толкова добре, че се зачуди защо изобщо е спрял да обръща внимание на себе си.

Кучетата лаеха отпред и Орвал с дълги крачки бягаше наравно с тях. Полицаяте се мъчеха да не изостават от Тийзъл, той се стараеше да не изостават от Орвал и настъпи един момент, в който, докато бягаше през тревата под прежуриящото слънце, размахал ръце и крака в бърз,

постоянен ритъм, той почувства, че би могъл да продължи така с дни. Изведнъж Орвал се втурна още по-бързо напред и Тийзъл не можеше да го следва повече. Краката му натежаха. Радостното чувство го напусна.

— По-бавно, Орвал! — но Орвал продължаваше напред с кучетата.

Когато достигна дърветата и камъните, трябваше да намали, като внимателно търсеше къде да стъпи, за да не се подхлъзне на някой камък и да си счупи крак. При основата на канарата отново забърза, потърси лесен път към върха, намери една пукнатина, широка около три фута, стигаща точно до върха, и се покатери. Близко до върха издатините, за които се хващаше, бяха доста раздалечени и той трябваше да се задържа с нокти и да се оттласква, но след малко катеренето стана по-лесно, докато накрая той излезе от пукнатината и застана на равното.

Лаят на кучетата се чуваше по-ясно от върха. Той приклезна, опасявайки се да не би хеликоптерът да е наблизо. Нямахше го, дори не се и чуваше и от околните височини или отдолу, нямахше и следа от някой, който би могъл да го наблюдава. Вмъкна се между храстите и дърветата до ръба на канарата и запълзя бързо надясно към една площадка с много добър изглед към пролома, легна на нея, наблюдавайки редуващите се ивици трева и гора. На около миля надолу по пролома видя хора, които бягаха откъм гората през едно широко открито пространство към друга гора. В далечината изглеждаха малки и той не можеше да ги разпознае. Преброи около 10 човека. Не можа да види изобщо кучетата, но по лая прецени, че са доста. Не го притесняваше броят им, притесняваше го това, че бяха надушили следите му и го настигаха много бързо. След 15 минути щяха да бъдат на мястото, на което беше той сега. Не беше се надявал, че Тийзъл ще напредва толкова бързо. Тийзъл трябваше да е назад с няколко часа. Сигурно някой от преследвачите, а може би самият Тийзъл, познаваха местността и, знаейки посоката, в която той се беше отправил, избираха преки пътеки.

Изтича обратно до процепата в канарата. Нямахше начин Тийзъл да го изкачи тъй лесно, както го беше изкачил той. Остави пушката си за да я запази чиста, на една бабунка обрасла с трева, и започна да бута един голям камък, който стоеше близо до скалата. Камъкът беше голям и тежък, но веднъж претъркулил го, инерцията от тежестта му

помагаше да го бута. След малко вече беше там, където той искаше, като изцяло препречваше горната част на процепа и едната му страна висеше над ръба на канарата. Човек, идващ към камъка отдолу, не би могъл да го преодолее или заобиколи. Трябваше да го избута от пътя си, за да излезе на върха, но отдолу той не би имал опорната точка да го стори. Щяха да са необходими няколко човека, но процепът беше твърде тесен, за да могат неколцина да влязат едновременно. Тийзъл щеше да се забави докато обмисли как да се справи с камъка, а през това време той щеше да е вече далеч.

Поне се надяваше да е така. Поглеждайки надолу по пролома, той с удивление откри, че докато беше нагласял камъка, хайката се беше движила толкова бързо, че беше стигнала до локвата и храстите, където той се беше крил. Мъничките хора долу спряха, гледаха храстите и кучетата, които душеха земята, лаеха и обикаляха в кръг. Нещо сигурно беше объркало следата. Раненият елен, сети се той. Когато се беше мушнал в ония храсти, кръвта, оставена от елена, беше полепнала по дрехите му и сега кучетата не знаеха чия диря да хванат — неговата или на елена. Ориентираха се страшно бързо. В секундата, в която те скочиха с лай по пътеката към канарата, той грабна пушката си и побягна навътре през храсти и дървета. Там, където шубраците бяха много гъсти, той се връщаше назад, заобикаляше ги, после пак тръгваше напред, докато отново му се наложи да се връща. От усилието да премести камъка над процепа в канарата лицето и гърдите му се бяха покрили с пот, която щипеше и пареше, и сега той отново се потеше, докато с мъка напредваше през гъстата коприва, която жулеше до кръв охлузените кокалчета на ръцете му.

В следващия момент излезе на открито. Измъкна се от тъмната гора на един яркоосветен от слънцето склон, покрит с камъни и листа, спря се за момент да поеме дъх и предпазливо се спусна надолу по ръба. Долу имаше голяма скала и обширна гора с червени, оранжеви и кафяви листа. Скалата беше твърде стръмна, за да се спусне по нея.

И така, сега зад него и пред него имаше по една канара, което означаваше, че му остават две посоки. Ако тръгнеше на изток, щеше да се върне към широкия край на пролома. Но Тийзъл сигурно беше оставил групи да претърсват високите места от двете страни на пролома в случай, че той се върнеше обратно. Значи му оставаше само един път — на запад, посоката, в която беше заминал хеликоптерът. И

той побягна натам, докато стигна до друг отвесен склон и разбра, че е влязъл в капан.

Господи! Лаят на кучетата се усилваше, той стисна пушката си и се прокле, че бе забравил едно от основните правила, които беше учил. Винаги избирай маршрут, който няма да те вкара в капан. Никога не отивай в посока, в която сам си отрязваш пътя за връщане. Господи. И умът му ли се беше размекнал заедно с тялото, докато беше лежал по болничните легла? Не трябваше да се изкачва по онази канара отзад. Заслужаваше да бъде хванат. Заслужаваше всичките лайна, които Тийзъл му беше приготвил, ако се оставеше да го хванат. Кучетата лаеха още по-наблизо. Потта пареше лицето му, той го докосна, усети грубия допир на брадата си и спусна ръка, лепкава от кръвта от копривата и шубраците, които бяха изподрали лицето му. Кръвта го накара да се вбеси още повече от себе си. Мислеше, че да избяга от Тийзъл щеше да е просто упражнение, че след всичко, което беше преживял през войната, можеше да се справи с всяка ситуация. Даде си сметка за всичко. Начинът, по който се беше разтреперал от хеликоптера, трябваше да му послужи за предупреждение. И все пак той беше толкова уверен, че ще надхитри Тийзъл, че сам се беше вмъкнал в капан и сега щеше да е голям късметлия, ако се отървеше само с кръвта, която беше вече по него. Оставаше му само едно нещо, което можеше да направи. Втурна се към върха на втората канара, погледна надолу, преценявайки височината, и спря там, където му се струваше най-ниско. Двеста фута.

„Добре — каза си той. Ти се прецака, така че сега ти ще плащаш.“

„Хайде да видим сега имаш ли дупе за тая работа.“ Подпъхна пушката удобно под колана и панталона си и я нагласи така, че прикладът беше под мишницата му, цевта — при коляното му. Като се увери, че няма да се измъкне оттам и да се разбие в скалите долу, той легна по корем, полека се плъзна над ръба и увисна на ръце, размахал крака. Опора за краката. Не можеше да намери опора за краката.

Кучетата залаяха истерично, сякаш вече бяха достигнали препречения процеп в скалата.

За да използва лебедка при отместването на камъка, за да провери дали не е все още горе на скалата, за каквото и да било, Тийзъл сигурно се беше обадил по радиостанцията мигновено. Рамбо беше слязъл на около десет човешки боя надолу по скалата, когато дочу приближаващото боботене на хеликоптера. Прецени, че за всеки човешки бой изминато разстояние му беше необходимо около една минута — с мъка намираше всеки процеп и издатина, за които да се хване, всяка опора за краката трябваше да бъде първо проверена, той бавно и постепенно се отпускате на нея и въздъхваше с облекчение, когато тя оставаше твърда под краката му. Често увисваше на ръце както при върха, размахал крака към скалата, отчаяно търсещ опора. А опорите бяха толкова раздалечени, че едно покатерване обратно, за да се скрие от хеликоптера, щеше да бъде толкова трудно, колкото слизането му дотук. Освен това, сигурно нямаше да успее да се изкачи преди да е пристигнал хеликоптерът, така че можеше да продължи да се спуска с надеждата, че няма да го забележат.

Камъните долу му изглеждаха измамно огромни, привличаха го, сякаш се беше надвесил над тях отблизо и ги наблюдаваше през увеличително стъкло. Опита се да си внуши, че това е просто един учебен скок в школата. Обаче не беше така. И като слушаше кучетата и нарастващото боботене на хеликоптера, той ускори спускането си, увисваше на границата на възможното, проверяваше опората за краката си по-набързо, пот струеше и пареше бузите му и се събираше на трептящи капчици по устните и брадичката му. Преди, когато беше чул хеликоптера, докато бягаше през тревата към прикритието на падналия бор, приближаващият се звук му беше подействал като осезателна сила, която го тласкаше напред. Но сега, тук притиснат, принуден да действа бавно, той чувстваше нарастващия рев като нещо хлъзгаво, което се надигаше нагоре от кръста му и ставаше все по-тежко, колкото по-нагоре се издигаше. Когато това нещо достигна основата на главата му, той погледна към небето зад себе си и се вкопчи неподвижен за скалата — хеликоптерът бързо се уголемяваше

над върховете на дърветата, понесъл се право към скалата. Горната му вълнена риза се червенееше на фона на сивия камък. Отправи молитва стрелецът някак си да не го забележи.

Но той знаеше, че нямаше начин стрелецът да не го види.

Кървящите му пръсти бяха вкопчени в една пукнатина. Пръстите на краката му се държаха на крайчеца на една издатина. Гърлото му се сви неволно, когато единият му крак се изплъзна от издатината. Трясъкът от куршума, който се сплеска в скалата близо до дясното му рамо, го замая и изненадан дотолкова, че едва не загуби равновесие, той разтърси глава, за да се опомни, и трескаво заопипва пътя си надолу. Успя да намери още три опори за краката си. След тях — нищо. Тр-рах! Вторият куршум удари по-високо, близо до главата му, рикошира от скалата, стресна го както първият и той разбра, че на практика вече е мъртъв. Засега го спасяваше клатенето на хеликоптера — то затрудняваше прицелването на стрелеца, пилотът приближаваше хеликоптера още по-бързо, което влошаваше клатушкането, но сигурно не след дълго пилотът щеше да разбере и да задържи хеликоптера на едно място. С треперещи от напрежение крака и ръце той опипа надолу, за да се хване, след това още надолу, след това пусна крака, рискувайки, отново увисна на ръце, като дращеше скалата с обувки, за да намери нещо, на което да стъпи.

Но такова нещо нямаше. Той висеше на окървавените си пръсти, хеликоптерът се устреми към него като някакво гротескно водно конче и „Боже мой, продължавай напред, не заставай на едно място, така, че оня да се прицели добре!“ Тр-рах! Люспи от камъка и парченца разтопен куршум се впиха в едната му буза. Той погледна към камъните на сто фута под него, потта щипеше и премрежваше погледа му, той едва успя да различи една кичеста ела, която се издигаше към него, чиито клони бяха на не по-малко от десет фута под него. Или може би петнадесет, или двадесет — нямаше как да прецени. Огромното туловище на хеликоптера врхлиташе, вятърът от перката го брулеше, той насочи тялото си към върха на дървото, отпусна разранените си пръсти и започна да пада. Стомахът му се качи в устата, гърлото му се разшири от неочакваната празнота, стори му се, че пропада безкрайно дълго преди да помете първите клонки, след това се заби право надолу сред все по-възпиращите го клони и с трясък се спря на един дебел клон.

Абсолютно неподвижен.

Не можеше да диша. Опитва се да поеме въздух и остра болка преряза тялото му. Болката пулсираше в гърдите му, в гърба му и той беше сигурен, че е улучен.

Но не беше и ревът на хеликоптера над дървото и свистенето на един куршум сред клоните го накара да се раздвижи. Намираше се високо на дървото. Пушката му все още беше затъкната в колана и панталона му, но при удара от приземяването със страшна сила бе притиснала едната му страна и почти го беше обездвижила. С адски мъки той прегъна ръката си, сграбчи пушката и я задържа, но тя не излизаше. Над него хеликоптерът завиваше и се устремяваше към него за следващата атака, той дръпна пушката, успя да я измъкне, но движението беше толкова рязко, че клонът, на който седеше, се разклати. Той загуби равновесие, едното му бедро се охлузи в грубата кора на дървото и той отчаяно обгърна с ръка клона над него. Той изпраща и Рамбо затаи дъх. Ако се счупеше, щеше да падне навън покрай върховете на клоните и да се разбие в камъните долу. Клонът изпраща още веднъж, но издържа и той отново пое дъх.

Но сега шумът от хеликоптера беше различен. Постоянен, идваш от едно и също място. Пилотът се беше сетил, че трябва да застане на едно място. Рамбо не знаеше дали те го виждаха сред клоните или не, но това нямаше голямо значение — върхът на елата беше малък и, ако стрелецът го обсипеше с куршуми, при всички положения щеше да го улучи. Нямаше време да се прехвърля на по-стабилен клон. Следващият куршум можеше да го удари. Той отчаяно разблъска настрани клоните и потърси хеликоптера, който висеше над дървото и разсичаше въздуха с витлото си.

Малко косо от него, на разстояние колкото една къща, стрелецът беше проточил врат през отворения прозорец на кабината. Рамбо ясно видя кръглото му лице с голям нос, докато оня се готвеше да стреля отново. Повече не му трябваше. С отмерено инстинктивно движение той вдигна цевта на пушката към клона над него, подпря я там и се прицели в центъра на кръглото лице, точно във върха на големия нос.

Леко натискане на спусъка. Десятка.

В кабината стрелецът притисна с ръце смачканото си лице. Беше мъртъв преди да успее да отвори уста и да извика. За един момент пилотът задържа хеликоптера на едно място, сякаш нищо не се бе

случило и Рамбо за миг зърна през стъклата на кабината как се отрази всичко това на пилота — навсякъде се бяха разхвърчали парченца кост и мозък, примесен с коса; половината глава на стрелеца беше отнесена. Рамбо видя как оня се опули от ужас при вида на кръвта, изпръскала ризата и панталона му. Очите му щяха да изхвъркнат, устата му беше зяпнала. В следващия миг той трескаво се мъчеше да разкопчее предпазния колан, сграбчвайки лоста на газта в отчаяното си усилие да залегне на пода на кабината.

Рамбо се опитваше да се прицели в него от дървото. Не виждаше пилота, но горе-долу имаше представа в коя част на пода би могъл да се спре и тъкмо се целеше там, когато хеликоптерът рязко зави към скалата. Предната му част успя да премине на сантиметри от върха, но ъгълът на изкачване беше твърде остър и задницата се закачи на ръба на канарата. Покрай рева на мотора му се стори, че дочу удар на метал, когато задницата се удари в скалата. Не беше съвсем сигурен. Стори му се, че хеликоптерът увисна там за цяла вечност, а след това, с рязко преобръщане назад започна да пропада надолу, сгромолясвайки се по скалата с трясък и вой, перките му се изкривиха и начупиха при последвалата експлозия и едно ослепително огнено кълбо, придружено от свистенето на летящ метал, премина като светкавица покрай дървото и всичко утихна. Външните клони на дървото избухнаха в пламъци. Миризмата на бензин и изгоряло месо изпълниха въздуха.

В същия миг Рамбо вече беше в движение и заслиза от дървото. Клоните бяха прекалено гъсти. Трябваше да обикаля ствола, за да намери място да се провре. Лаят на кучетата се усилваше, ставаше по-свиреп, сякаш вече бяха преминали преградата и тичаха по склона. Не можеше да разбере как, но явно бяха преодолели преградата по-бързо, отколкото предполагаше. Тийзъл и цялата хайка се бяха изкачили неочаквано бързо. Той стискаше здраво пушката, докато се спускаше надолу между клоните с остри иглички, които бодяха ръцете и лицето му. Болката в гърдите му, причинена от падането, все още пулсираше така, сякаш някои от ребрата бяха счупени или пукнати, но той не можеше да се занимава сега с това. Лаят на кучетата все повече се приближаваше и той трябваше да слиза по-бързо, с невероятни извивания и усуквания. Горната му вълнена риза се закачи на един клон и се раздра. По-бързо. Мръсни кучета. Трябваше да действа по-бързо. При основата на дървото го облъхна тежък черен дим, който

едва не го задуши и през него едва успя да различи останките от хеликоптера, които догаряха с прашене. На около 20 фута от земята нямаше вече клони и той не можеше да слезе по-надолу. Стволът беше прекалено дебел, за да го обхване с ръце и крака и да се спусне. Трябваше да скача. Нямаше друг начин. Кучетата лаеха някъде отгоре, той огледа камъните, където се беше насъбрала пръст и изсъхнали кафяви борови игли и неволно се усмихна — точно на това го бяха учили през седмиците, прекарани в парашутната школа. С пушката в едната ръка, той се хвана с другата за последния клон, увисна надолу и скочи. Прецени скока си по всички правила. Коленете му поеха удара точно както трябва, той се сви, претърколи се, както трябва, и скочи на крака, тъй както беше правил хиляди пъти преди това. Едва когато излезе от задушавания дим, който беше обвил неговото дърво — прикритие и забърза по камъните, болката в гърдите му стана по-остра. Много по-остра. Усмивката му изчезна. Господи, загубен съм.

Той се втурна през камъните надолу по склона към гората, краката му тупаха по земята, а гърдите му болезнено се издуваха. Пред него имаше трева, в следващия момент той излезе от камъните и нагази в нея, спусна се към гората и тогава чу неистовия лай на кучетата някъде отгоре, зад себе си. Сигурно бяха достигнали мястото, където той беше започнал да се спуска по скалата. Така, на открито, нямаше никакви шансове. Трябваше да достигне дърветата, да бяга на зиг-заг с приведена глава, да използва всеки трик, който беше научил, за да бъде по-трудна цел, да се стегне, за да приеме първия куршум, който би разкъсал гърба и гърдите му, докато бягаше през храстите и шубраците в гората, отдалечавайки се все повече, препъвайки се в диви лози и корени, докато се спъна, падна и остана да лежи запъхтян на влажната, ухаеща земя в гората.

Не стреляха. Не можеше да го проумее. Лежеше задъхан, вдишваше с дробовете си до краен предел, издишваше и пак вдишваше дълбоко, като не обръщаше внимание на болката в гърдите си, която го раздираше при всяко вдишване. Защо не стреляха? И изведнъж се досети — защото изобщо не бяха стигнали върха на канарата. Все още се движеха натам. Само му се беше сторило, че звукът идва от върха. Догади му се, но този път нямаше какво да повръща и тежко се преобърна по гръб, загледан през обгорените от есента листа към

бездънното небе. Какво му ставаше? Никога не беше извършвал толкова много грешки.

Мексико. Образът на топлия, окъпан от вълните бряг отново се мярна в съзнанието му. Движение. Трябваше да се размърда. С мъка се изправи на крака и тъкмо се заклатушка през гората, когато зад себе си дочу викове на мъже и кучешки лай — хайката несъмнено беше достигнала върха на канарата. Той спря, послуша се и, все още запъхтян, тръгна обратно по пътя, по който беше дошъл.

Не по същите стъпки. Тревата в гората беше висока и той знаеше, че е оставил дияра през нея, която ясно се вижда от върха на канарата. Преследвачите щяха да огледат тази част от гората, където той беше влязъл, и при излизането си той можеше по някакъв начин да се издаде и те да го забележат. Той се отправи наляво, приближавайки онази част от края на гората, където те най-малко го очакваха. Когато дърветата се разрежиха, той легна, запълзя към края, прикри се зад един храст, погледна и пред очите му се разкри прекрасна картина: на около 100 ярда, на върха на скалата, кристално ясно се открояваха фигурите на мъжете и кучетата. Те всички бягаха към мястото, откъдето той се беше спуснал, кучетата лаеха, мъжът зад тях държеше общия повод, останалите го следваха, после спряха и погледнаха надолу към обхванатия от дим и пламъци хеликоптер. За пръв път откак започна преследването, Рамбо ги виждаше толкова отблизо. Слънцето грееше право в тях и те изглеждаха странно приближени, сякаш ги гледаше през лупа. Шест кучета преброи той и десетима мъже, девет в сиви полицейски униформи — хората на Тийзъл, един със зелено яке и панталони — този, който държеше повода на кучетата. Кучетата душеха мястото, от което той се беше спуснал, обикаляха в кръг, за да проверят дали следата не води на друго място, връщаха се при ръба и лаеха объркани. Човекът в зелено беше по-висок и по-възрастен от другите. Той успокояваше кучетата, потупваше ги, говореше им нежно с думи, които откъслечно долитаха до него. Някои от полицаите насядаха, други стояха прави и гледаха надолу към горящия хеликоптер или сочеха към гората, където той бе навлязъл.

Но той не се интересуваеше от всички, а само от човека, който се разхождаше напред-назад и пляскаше ръка по бедрото си. Тийзъл. Нямаше как да не улучи ниското набито тяло, изпъкналите гърди и

приведената глава, която той клатеше като патка. Разбира се. Като патка. Ето какво си ти, Тийзъл — една патка. Сравнението го накара да се усмихне. Мястото под храста, където лежеше, беше сенчесто и той с наслада си отпочиваше. Нагласи Тийзъл на върха на мушката си, точно докато Тийзъл разговаряше с човека в зелено. Как щеше да се изненада Тийзъл, когато изведнъж, по средата на някоя дума, през гърлото му преминеше някой куршум. Щеше да е голям майтап. Толкова се опияни от идеята, че едва не натисна спусъка.

И едва не сгреши. Искаше да го убие, спор нямаше — след ужаса, който изживя, притиснат между хеликоптера и хайката, не му пукаше по какъв начин щеше да се измъкне и като се сети за двамата, които уби в хеликоптера, откри, че това не го притесняваше, тъй както убийството на Голт. Отново свикваше със смъртта.

Но въпросът беше в какъв ред да действа. Скалата нямаше да спре Тийзъл, само щеше да го забави с някой друг час. Ако убиеше Тийзъл, нямаше непременно да възпре цялата хайка; при наличието на кучетата те щяха да продължат да го настигат бързо. Кучетата. Не бяха страшни на вид и злобни като немските овчарки, които бе виждал през войната, но въпреки това стихията им беше ловът и, ако го настигнеха, можеха да го нападнат, вместо само да го задържат на място, както бяха обучавани ловните кучета. Тях трябваше да застреля той най-напред. След това щеше да застреля Тийзъл. Или човекът в зелено, ако се покажеше преди Тийзъл. От начина, по който човекът ръководеше кучетата, Рамбо заключи, че разбира от преследване и, ако застреляше него и Тийзъл, имаше малка вероятност другите да се оправят сами и сигурно щяха да се върнат по домовете си.

Те наистина не отбираха нищо от този вид бой. Насядали или изправени, представляваха идеална мишена и той изпръхтя от отвращение. Те явно даже и не предполагаха, че той може да е наблизо. Човекът в зелено с мъка укротяваше кучетата. Те се бяха скупчили заплетени, като се бутаха едно друго. Човекът откачи общия повод и даде три от кучетата на един полицаи. Тъй както беше легнал на сянка под храста, Рамбо се прицели в трите, които държеше човекът в зелено, и като на шега застреля две от тях. Щеше да застреля и третото куче със следващия си изстрел, ако човекът в зелено не беше го дръпнал бързо от ръба. Полицайте се разкрещяха, наскачаха и се скриха от погледа му. Другите три кучета се разбесняха, завиха,

започнаха да се дърпат от полица, който ги държеше. Рамбо бързо застреля едно. Едно от останалите две се дръпна, подхлъзна се и падна от скалата. Полицаят, който държеше повода, се опита да го издърпа, вместо да го пусне, загуби равновесие и, повличайки третото със себе си, полетя надолу. Успя да извика само веднъж, преди да се разбие в камъните долу.

За момент останаха да лежат като парализирани, слънцето ги печеше, нямаше вятър, нищо не се случваше. Моментът се проточи. После с припряни движения Шингълтън се прицели към гората и стреля. Беше успял да даде четири изстрела, когато друг се присъедини, след него трети и накрая всички, освен Тийзъл и Орвал, стреляха като бесни, изстрелите се сливаха, сякаш някой беше хвърлил пълен патрондаш в пещ; и нагрените куршуми експлоатирам като едно цяло.

— Стига толкова — заповяда Тийзъл.

Но никой не се подчини. Бяха залегнали в редица до ръба зад камъни и купчини пръст, и стреляха с такава бързина, каквато пушките им позволяваха. Трах — трах — трах! Ръцете им постоянно се движеха на спусъците, изхвърляха гилзи, зареждаха нови патрони, стреляха без да се целят, разтърсвани от откатите. Трах — трах — трах! Тийзъл се беше проснал в една вдлъбнатина в скалата и крещеше:

— Стига толкова, ви казвам! Спрете, на вас говоря!

Но те продължаваха, подлагайки на жесток обстрел дърветата и храстите и се целеха там, където куршумът на някой друг беше раздвижил няколко листа, сякаш там имаше някого. Някои презаредиха и започнаха отново. Повечето вече го бяха направили. Пушките им бяха различни марки — „Уинчестър“, „Спрингфийлд“, „Ремингтън“, „Марлин“, „Севидж“. Различни калибри — .270, .300, .30–06, .30–30.

Автоматични, полуавтоматични, с магазини за шест, седем или девет патрона, наоколо се въргаляха гилзи и постоянно се сипеха нови. Орвал държеше здраво последното си куче и крещеше:

— Стига!

Тийзъл се беше надигнал от прикритието си, присвит, сякаш готов за скок, и викаше с издути на врата вени:

— Спрете, вашта мамка! Следващият, който натисне спусъка, ще го лиша от 2 дена заплата!

Това подейства. Някои още не бяха презаредили. Останалите просто спряха, напрегнати, с приклади на рамената, с пръсти, опрени

на спусъците, готови да продължат. След това един облак затули слънцето и те се успокоиха. Дишаха тежко, преглъщаха и неохотно свалиха пушките. Надигна се ветреца, който нежно раздвижи листата в гората зад тях.

— Господи! — каза Шингълтън.

Бузите му бяха бледи и изопнати като кожа на барабан.

Уорд се отпусна от лакти по корем и облиза ъгълчетата на устата си.

— Господи, я — каза той.

— Голямо шубе — мърмореше постоянно някой.

Тийзъл погледна и видя, че е младият полицаи.

— На какво се размириса, бе? — попита Лестър.

— Голямо шубе...

— Той е. От него идва.

— Гащите ми. Аз, такова...

— Оставете го на мира — каза Тийзъл.

Облакът, който беше затулил слънцето, полека се отдръпна, открои се в ретуш на ярката светлина; поглеждайки към снишилото се в долината слънце, Тийзъл видя да приближава друг облак, по-голям, а след него, недалеч, се бяха надиплили още много — черни и кълбести. Той задърпа потната риза на гърдите си, но след малко се отказа, защото тя веднага залепваше обратно. Надяваше се, че ще вали. Това поне щеше да поохлади нещата.

Чу до себе си Лестър, който говореше по адрес на младия полицаи:

— Знам, че не е могъл да се сдържи, обаче, ебати миризмата.

— Голямо шубе.

— Оставете го намира — каза Тийзъл, като все още гледаше към облаците.

— Ще се обзалагаме ли дали сме ударили момчето? — каза Мич.

— Някой ранен? Всички добре ли са? — попита Уорд.

— Да, разбира се — каза Лестър, — всички са добре.

Тийзъл го изгледа строго:

— Я си помисли, сега сме девет. Джереми падна от скалата.

— И завлече три от моите кучета. И две други са застреляни — каза Орвал. Гласът му беше безизразен като на робот и толкова

странен, че всички се обърнаха към него. — Пет. Пет заминаха. Лицето му беше сиво като цимент на прах.

— Орвал, съжалявам — каза Тийзъл.

— И добре правиш. Ако става въпрос, тази смахната идея беше твоя. Не можа да изчакаш щатската полиция да поеме нещата. Последното от кучетата беше клекнало, трепереше и скимтеше.

— Спокойно, успокой се — говореше му Орвал и нежно то галеше по гърба, докато присвиваше очи зад очилата си към двете мъртви кучета при ръба на скалата.

— Ще му го върнем, не се безпокой. Ако все още е долу жив, ще му го върнем. — Той премести присвитите си очи към Тийзъл и повиши глас. — Не можа да изчакаш тъпата щатска полиция да дойде, нали?

Хората се обърнаха към Тийзъл в очакване на отговор. Той размърда устни, но не се чува никакви думи.

— Какво, какво? — попита Орвал. — Господи, ако имаш нещо да кажеш, кажи го ясно, като мъж.

— Казах, че никой не те е карал насила да идваш. Правеше ти кеф да се показваш какъв корав дъртак си, изпревари всички ни, пръв се покачи на оная канара, за да отместиш камъка и да ни докажеш колко си умничък. Ти си си виновен, че убиха кучетата. Като знаеш толкова, не трябваше да ги пускаш до ръба на скалата.

Орвал се разтрепера от гняв и Тийзъл съжали за думите си. Наведе поглед към земята. Нямаше право да се подиграва с желанието на Орвал да бъде пръв във всичко. Беше благодарен, когато Орвал измисли начин да махнат камъка, като се изкачи горе, завърза единия край на едно въже около него, каза на другите да дърпат въжето, докато той използва един дебел клон като лост, за да го повдигне. Камъкът шумно се изгърколи от върха, сгромоляса се и на всички страни се разхвърчаха парченца от скалата, по която те бяха току-що дошли.

— Добре де, слушай, Орвал — каза той, вече успокоен. — Извинявай. Бяха хубави кучета. Наистина, извинявай.

До себе си усети рязко движение, Шингълтън беше вдигнал пушката си и стреля по никакви храсти.

— Шингълтън, казах да спреш!

— Видях, че нещо мърда.

— Това ще ти струва заплатата за 2 дни, Шингълтън. Жена ти ще побеснее, като научи.

— Нали ти казвам, видя ми се, че нещо мърда!

— Не ми казвай какво ти се е видяло. Паникьосал си се и стреляш, както без малко да гръмнеш тогава, пред участъка, когато момчето избяга. Чуй сега. Това се отнася за всички ви. Чуйте, така няма да улучите момчето. Докато гърмяхте одеде, той може да се е изсрал, да си е заровил лайното и да си е заминал.

— Стига, Уил, заплатата за 2 дни! — каза Шингълтън. — Не говориш сериозно, нали.

— Не съм свършил. Я погледнете, вижте колко патрони изхабихте. Отидоха ни половината амуниции.

Те погледнаха към празните гилзи, лежащи в пръстта около тях, и се изненадаха от броя им.

— Какво ще правите като го срещнем отново? Ще изстреляте останалите и след това ще го замеряте с камъни ли?

— Щатската полиция ще ни изпрати още с хеликоптер — каза Лестер.

— И вие ще се чувствате много гот, когато дойдат и видят как сте изхабили тези.

Отново посочи празните гилзи и изведнъж забеляза, че една купчинка се различаваше от останалите. Мъжете засрамено наведоха глави, докато той събираше с ръка патроните.

— Тези даже не са изстреляни. Някой от вас, тъпанари такива, е дърпал затвора, без да натиска спусъка.

Стана му ясно какво се беше случило. Ловна треска. В първия ден от ловния сезон човек може дотолкова да се развълнува при вида на дивеча, че да дърпа затвора като глупак, без да натиска спусъка и след това да се чуди защо не е улучил целта. Тийзъл не искаше да остави така тази работа; трябваше да я разчопли докрай.

— Хайде, признайте си! Кой от вас е малко бебе? Да ми даде пушката си, аз ще му дам тапешник.

Калибърът на патрона беше .300. Тъкмо се канеше да провери чия пушка е от този калибър, когато видя Орвал да сочи към ръба на скалата. После дочу скимтенето. Не всички кучета, които момчето застреля, бяха умрели. Едно беше изпаднало в шок от удара на куршума и сега се свестяваше, като риташе и скимтеше.

— Ударено е в корема — той се изплю, погали кучето което държеше и подаде поводата му на стоящия до него Лестър. — Дръж здраво — каза той. — Виж я как трепери. Миризмата от кръвта на другото куче я влудява и може да се разбеснее — отново се изплю и стана. По зелените му дрехи, зацапани с пот беше полепнала пръст.

— Чакай малко — каза Лестър. — Искаш да кажеш, че това тук може да започне да хапе ли?

— Може. Но се съмнявам. По-вероятно е да се опита да се отскубне и да побегне. Ти само дръж здраво.

— Не ми харесва тая работа.

— Никой не те кара да я харесваш.

Остави Лестър да държи поводата и отиде при раненото куче. То лежеше настрани, риташе с крака, опитваше се да се претърколи и да стане, но пак падаше настрани с жално квичене.

— Така си и знаех — каза Орвал. — В корема. Това копеле я е ударило в корема.

Изтри уста с ръкава си и погледна към оцелялото куче. То напъваше поводата в усилието си да се отскубне от Лестър.

— Внимавай, дръж го здраво — каза Орвал. — Ще направя нещо, от което сигурно ще дръпне още по-силно.

Наведе се да разгледа раната в корема на кучето, изправи се, клатейки глава в погнуса от лъскавите изсипани черва, и, без да се двоуми, застреля кучето зад ухото.

— Срамота, майка му стара — мърмореше той, докато гледаше как тялото се сгърчи и после утихна.

Лицето му от сиво беше станало червено и по-сбръчкано от преди.

— Какво чакаме? — тихо каза той на Тийзъл. — Хайде да тръгваме и да откъснем главата на онова копеле.

Направи крачка встрани от кучето, залитна силно, изтърва пушката си и с непохватно движение се хвана за гърба. Изстрелът откъм гората още ехтеше, когато той политна напред и тежко се строполи по лице и гърди. При удара в земята очилата на носа му се счупиха на две. Този път никой не отвърна на огъня.

— Долу! — крещеше Тийзъл. — Всички долу!

Те се проснаха в цял ръст на земята. Последното куче се отскубна от Лестър, изтърча при мястото, където лежеше Орвал, и в

следващия момент вече приритваше, също улучено. Залегнал ниско в една вдлъбнатина, със стиснати юмруци, Тийзъл се закле, че ще преследва момчето до края на света, ще го хване и ще го разчекне. Никога нямаше да се откаже. Вече не заради Голт, или затова, че не можеше да остави на свобода някой, който беше застрелял негов човек. Вече заради самия себе си. Баща му, осиновителят му. И двамата застреляни. Обхвана го бесен гняв, когато се сети за убития си баща и му се прииска да хване момчето за гърлото и да стиска, докато трахеята му се счупеше и очите му изхвъркнеха от орбитите. Копеле такова. Гадно, мръсно копеле. Едва когато се замисли, че трябва да слязат от тази скала, за да хванат момчето, той внезапно осъзна каква голяма грешка беше направил. Не той преследваше момчето. Точно обратното. Остави се момчето да го подведе и да го вкара в тази засада.

И, Господи, каква засада! В тази пресечена местност, при най-близкия град на около 30 мили, хеликоптерът — разбит и без кучета, момчето можеше, когато си поиска, да застреля когото си иска. Защото теренът зад тях не беше равен. Защото на 8 фута от ръба на скалата започваше стръмен склон. За да отстъпят, трябваше да бягат по открита местност и момчето да ги пука един по един от гората долу и изобщо, откъде, мамицата му, беше намерило пушка и откъде се беше научило да устройва такива засади.

В този момент от скупчените в небето черни облаци се разнесе оглушителен гръм.

Орвал. Тийзъл не можеше да откъсне поглед от него. Старецът лежеше по лице до ръба на скалата, без да проронва звук и дъхът на Тийзъл секна. Заради мен. За пръв път в живота си прояви непредпазливост и аз не го посъветвах да не се надига. Запълзя към него, за да се прости със стареца.

— Момчето ще ни излезе в гръб — каза Лестър с дрезгав глас.

Прекалено дрезгав, помисли си Тийзъл. Неохотно се обърна, разтревожен за хората си. Бяха останали седем; със сериозни лица, нервно човъркаха пушките си, които изглеждаха почти безполезни сега. Всички, освен Шингълтън.

— Казвам ви, че ще ни излезе в гръб — повтори Лестър. Панталонът му беше раздран на коляното. — Ще ни заобиколи и ще ни излезе в гръб.

Мъжете рязко обърнаха глави и огледаха склона зад тях, сякаш очакваха момчето да е вече там.

— Ще дойде, я — каза младият полицаи.

По дъното на сивите му панталони бавно се процеждаше петно от кафява течност. Всички стояха на разстояние от него.

— Господи, искам да си ходя! Махнете ме оттук!

— Върви си, де! — каза Тийзъл. — Бягай нагоре по склона. Да видим докъде ще стигнеш преди она да те гръмне.

Полицаят преглътна.

— Какво чакаш? — каза Тийзъл. — Хайде де, бягай нагоре!

— Не — каза полицаят, — няма.

— Тогава млъкни!

— Но нали и без това трябва да се изкачим дотам — каза Лестър. — Преди той пръв да е стигнал там. Ако чакаме още, ще ни изпревари и ние никога няма да излезем от това място.

Тъмните облаци, които се бяха скупчили още по-близо, се раздраха от светкавици. Загърмя отново, силно и продължително.

— Какво беше това? Дочух нещо — каза Лестър.

Коляното му, което се подаваше от скъсания му панталон, беше ожулено.

— От гръмотевицата е — каза Шингълтън. — Тя си прави шега с нас.

— Не. И аз чух — каза Мич.

— Слушайте!

— Момчето!

Чуваше се нещо като слабо даване, като човек, който се мъчи да повръща. Орвал беше се размърдал, извил гръб, с колене и глава, опрени на земята, с повдигнат корем, той се държеше за гърдите и се опитваше да стане. Приличаше на гъсеница, с извито тяло, готвеща се да измине следващия инч. Но той не отиваше никъде. С извит като дъга гръб застина неподвижно за миг и отново падна на земята. По ръцете му се стичаше кръв, давеше се и повръщаше кръв.

Тийзъл не можеше да повярва на очите си. Беше сигурен, че Орвал е мъртъв.

— Орвал! — извика той.

В следващия миг, без сам да знае как, той вече бързаше към него.

— Не се надигай — трябваше сам да си напомня той, като се притискаше към скалата в старанието си да не се превърне в мишена като Орвал.

Орвал лежеше твърде близо до ръба и Тийзъл беше сигурен, че ще бъде видян от гората долу. Хвана Орвал за рамото и се помъчи да го издърпа във вдлъбнатината. Но Орвал беше твърде тежък, това можеше да отнеме доста време, а момчето всеки миг можеше да стреля. Той сграбчи Орвал, напъна се, задърпа го и Орвал бавно помръдна. Но не достатъчно. Камъните бяха твърде остри. Дрехите на Орвал се закачиха за тях още при самия ръб на скалата.

— Помогнете ми! — извика Тийзъл на мъжете зад него.

Орвал изплю още кръв.

— Какво сте ме зяпнали? Няма ли кой да ми помогне!

Тогава някой бързо притича при него, за да му помогне, двамата задърпаха Орвал от ръба и в следващия миг вече бяха в безопасност. Тийзъл въздъхна силно. Избърса потта от очите си и, без да има нужда да се обръща, разбра кой му е помогнал — Шингълтън.

Шингълтън се беше ухилил, после започна да се смее — не на висок глас, не от сърце, но все пак се смееше, не можеше да се сдържи.

Гърдите му се тресяха от смях.

— Успяхме. Той не стреля, ние успяхме.

Наистина беше смешно и Тийзъл също избухна в смях.

След това Орвал изплю още кръв, Тийзъл видя болката, изписана на лицето му, и вече не му изглеждаше смешно. Наведе се да разкопчее окървавената риза на Орвал.

— Спокойно, Орвал. Само ще погледна и след това ще се погрижим за тебе.

Опита се да разтвори внимателно ризата, но от кръвта тя беше залепнала за тялото, той трябваше да дръпне по-силно, за да я отлепи, и Орвал изстена.

Раната не беше нещо, което Тийзъл би желал да гледа твърде дълго. От пробитите гърди излизаше въздух с неприятна миризма.

— Лошо ли е? — попита Орвал и потръпна.

— Ти не се тревожи — отговори Тийзъл. — Ние ще се погрижим за теб.

Докато говореше, започна да разкопчава своята риза и да я съблича от гърба си.

— Попитах те... лошо ли е?

Всяка дума излизаше поотделно с болезнен шепот.

— Виждал си много рани, Орвал, знаеш не по-зле от мен колко лошо може да е.

Сви на топка потната си риза и я притисна към дупката в гърдите на Орвал. Ризата моментално се напои с кръв.

— Искам да го чуя от тебе. Попитах те...

— Добре, Орвал, пази си силите. Не говори.

Ръцете му лепнеха от кръвта, докато закопчаваше ризата на Орвал върху тампона, който беше сложил върху раната.

— Няма да те лъжа, защото знам, че не обичаш да те лъжат. Има много кръв, трудно е да се види добре, но предполагам, че е засегнат белият дроб.

— О, Господи!

— Сега искам да спреш да говориш и да си пазиш силите.

— Моля те. Не ме оставяйте. Не трябва да ме оставяте.

— Това е последното нещо, за което трябва да се тревожиш. Ще те занесем обратно и ще направим за тебе всичко, каквото можем. Но и ти трябва да направиш нещо за мен. Чуваш ли ме? Съсредоточи се и

притискай гърдите си. Напъхал съм ризата си под твоята и искам да я притискаш към раната. Трябва да спрем кръвта. Чуваш ли ме? Разбираш ли?

Орвал облиза устни, леко кимна и Тийзъл усети в устата си сухия вкус на прах. Нямаше надежда една навита риза да спре кръвотечение от рана като тази. В устата му остана вкуса на прах и той усети как по голия му гръб се стичат вадички пот. Слънцето отдавна се беше скрило зад облаците, но жегата продължаваше да го мъчи, той си помисли за вода и се сети колко жаден може да е Орвал.

Знаеше, че не биваше да му дава да пие. Знаеше това от Корея. Човек, ударен в гърдите или в стомаха, повръща водата, която е пил, раната се разкъсва и болката става по-силна. Но Орвал продължаваше да облизва устните си и Тийзъл не можа да понесе да го гледа как се мъчи. Ще му дам малко. От малко нищо няма да му стане.

На колана на Орвал имаше закачена манерка. Той я откачи, усети грубия допир на платнената калъфка, отви капачката и изля малко в устата на Орвал. Орвал се закашля и водата изтече навън, примесена с кръв.

— Господи! — каза Тийзъл.

За момент разумът му блокира и той не знаеше какво да прави. След това се сети за радиостанцията и отиде до нея.

— Тийзъл вика щатската полиция! Щатска полиция, непредвиден случай! — повиши той глас. — Непредвиден случай!

Говорителят зачука от статичното електричество в облаците.

— Тийзъл вика щатската полиция! Непредвиден случай!

Беше решил да не се обажда за помощ, независимо от обстоятелствата. Дори когато видя сваления и горящ хеликоптер, не се обади. Но Орвал, Орвал щеше да умре.

— Щатска полиция, обади се!

Говорителят изтреця заедно със светкавицата и в шума се дочу глас, едва доловим и стържещ:

— Щатска... тук... се.

Тийзъл нямаше време за губене, за да ги кара да повтарят.

— Не ви чувам добре — изрече бързо той. — Хеликоптерът ни катастрофира. Имам един ранен. Изпратете хеликоптер за него.

— ... направено.

— Не ви чувам. Трябва ми друг хеликоптер.

— ... невъзможно. Приближава електрическа буря. На всички... забранено да летят.

— Мамка му, но той ще умре!

Гласът отговори нещо, което Тийзъл не разбра. След това се изгуби в пукане и когато се чу отново, беше по средата на някакво изречение.

— Не ви чувам! — изкрещя Тийзъл.

— ... ама и вие сте намерили... човек, когото гоните... зелена барета... медалът на честта.

— Какво? Повторете!

— Зелена барета? — каза Лестър.

Гласът започна да повтаря, прекъсна и повече не се обади. Заваля, дребните капки напръскаха пръстта и праха, нашариха панталона на Тийзъл, попиха и затупаха студени по голия му гръб. Черните сенки на облаците надвиснаха над главите им. Една светкавица изтрещя и освети скалата като прожектор, после угасна тъй бързо, както светна, и сенките се върнаха отново заедно с ударните вълни на избухналата гръмотевица.

— Медал на честта? — каза Лестър на Тийзъл. — След кого си ни повел? След герой от войната? Мамка му! Та той е зелена барета!

— Но не стреля! — каза Мич.

Тийзъл рязко се обърна към него, опасявайки се, че може да е загубил самообладание. Но Мич беше наред. Беше просто възбуден, опитваше се да обясни нещо и Тийзъл се досещаше какво — вече му беше минало през ума, но той реши, че може да се лъже.

— Когато довякохте Орвал — каза Мич, — той не стреля. Той вече не е там долу. Тръгнал е да ни заобикаля и сега е шансът ни да се измъкнем!

— Не! — каза Тийзъл, с лице, шибано от дъжда.

— Но сега имаме възможност...

— Не! Може да е тръгнал да ни заобикаля, но може и да не е. Ами ако не иска само един от нас, а чака всички ни да се паникьосаме и да му се покажем на гюме.

Лицата им станаха пепеляво-сиви. Облаците се разтвориха и дъждът заваля истински.

Валеше и валеше. Плющеше здраво по тях. Тийзъл никога не беше виждал такъв дъжд. Вятърът го навяваше в очите и в устата им.

— Буря, ама друг път. Само на облак е.

Лежеше цял във вода. Не мислеше, че може да стане по-лошо от това, но в този момент дъждът се усили и той остана почти под вода. Светкавиците трещяха, ярки като слънца, след тях веднага наставаше мрак — мрак, който ставаше все по-гъст, докато заприлича на нощ, само дето беше късен следобед, а дъждът заслепяваше очите му и Тийзъл не можеше да види дори до ръба на скалата. Една гръмотевица го разтърси.

— Какво беше това?

Той засени очи. Орвал лежеше по гръб и дъждът влизаше в устата му. Ще се удави, помисли си Тийзъл. Устата му ще се напълни с вода, той ще вдиша и ще се удави.

Погледна с примижали очи към хората си, налягали във водата по скалата, и разбра, че Орвал не беше единственият, който можеше да се удави. Мястото, където лежаха те, се беше превърнало в дъното на бушуващ порой. От склона зад тях прииждаха потоци вода, заливаха ги, устремяваха се към ръба на скалата и макар че той не можеше да види до там, се досети какво представлява. Намираха се на върха на един водопад. Ако бурята се усилише, щеше да ги помете и да ги изхвърли от скалата.

И Орвал щеше да бъде първият, който щеше да бъде повлечен.

Хвана Орвал за краката.

— Шингълтън! Помогни ми! — извика той и дъждът влезе в устата му. Докато говореше, отново изтрещя гръмотевица.

— Хвани го за ръцете, Шингълтън! Да се махаме оттук!

Температурата беше спаднала рязко. От студения дъжд по гърба дъхът му секваше и той си спомни истории за хора, станали жертва на порои в планината, повлечени от течението в някой пролом, запокитени и разбити на парчета в скалите долу.

— Трябва да изчезваме!

— Ами момчето?! — изкрещя някой.

— Няма да ни види сега!

— Няма да може да види нищо.

— Но може да ни причаква горе!

— Нямаме време да мислим сега за това! Трябва да се махнем от това място, преди да се е усилила бурята! Ще ни помете като нищо!

Една светкавица блесна ярко. Той поклати глава от това, което видя. Хората му. Лицата им. В светлината на светкавицата и в дъжда лицата им приличаха на бели черепи. Черепите изчезнаха тъй бързо, както се бяха появили, той замига в тъмнината и гръмотевицата го стресна като залп от минохвъргачки.

— Тук съм! — извика Шингълтън и сграбчи Орвал за ръцете. — Хванал съм го. Да тръгваме!

Вдигнаха го от водата и се отправиха към склона. Дъждът се усили, капките станаха по-тежки и западаха по-бързо. Пороят ги блъскаше отстрани, заливаше ги и се стичаше от тях на непрестанни струи. Тийзъл се подхлъзна. Падна тежко на рамото си и изтърва Орвал в бързото течение. Отчаяно заблъска по водата, за да докопа Орвал и да задържи главата му отгоре, после отново се подхлъзна, собствената му глава потъна под водата и той вдиша.

Вдиша. Водата навлезе в носа му, изпълни носната му кухина, рукна през двете дупки в задната част на небцето му, като ги разтвори широко. Той се бореше бясно, отчаяно, закашля се с глава над водата. Някой го беше хванал. Шингълтън го дърпаше.

— Не! Орвал! Дръж Орвал!

Не го виждаха.

— Ще го изхвърли през ръба на скалата!

— Ето го! — изкрещя някой.

Тийзъл премигна, за да изкара дъжда от очите си, и се опита да види кой вика.

— Орвал! Хванах го!

Водата се вдигна до коленете на Тийзъл. Той газеше с резки движения на краката към мястото, където един от мъжете държеше главата на Орвал над водата.

— Течението го беше повлякло — каза мъжът.

Беше Уорд. И дърпаше Орвал, мъчейки се да го извлече към склона.

— Носеше го към скалата! Удари се в мен!

След малко дотича Шингълтън и те заедно вдигнаха Орвал от водата и се заклатиха под тежестта му към склона. Когато го достигнаха, Тийзъл разбра защо водата се качва толкова бързо. По склона беше се образувал улей и пороите отгоре се вливаха в него и се изсипваха върху тях.

— Трябва да се преместим малко по-встрани! Трябва да намерим по-лесен път! — каза Тийзъл.

Вятърът промени посоката си и дъждът зашиба лицата им отляво. Като един те се обърнаха и тръгнаха с препъване надясно с помощта на вятъра зад гърба им. Но къде се бяха дянали останалите? — недоумяваше Тийзъл. Изкатерили ли се бяха по склона? Или бяха останали на скалата? Защо, мамичката им, не се хванеха да помогнат на Орвал?

Водата стигна до над коленете му. Той повдигна Орвал, продължиха да вървят със залитане напред и вятърът отново смени посоката си — вече не ги тласкаше в посоката, в която те се движеха, а ги блъскаше обратно и те се напрегнаха, за да преодолеят силата на вятъра и дъжда. Шингълтън беше обхванал с ръце раменете на Орвал, Тийзъл държеше краката, Уорд придържаше гърба и те се препъваха в дъжда, докато най-после достигнаха до едно по-лесно за изкачване място. По тази част на склона също се стичаше порой, но не толкова силен като при улея и имаше издадени скали, за които можеха да се хващат. Ако можеше да види до върха, помисли си Тийзъл. Ако можеше да бъде сигурен, че продължаваше така до върха.

Започнаха да се изкачват. Шингълтън беше първи. Вървеше заднишком, приведен, за да повдига рамената на Орвал. Стъпваше с единия крак на някоя издатина зад него, правеше крачка назад, след това се оглеждаше за друга издатина, поставяше другия си крак там и правеше втора крачка. Тийзъл и Уорд го следваха, приведени под по-голямата част от тежестта на Орвал, като оставяха на Шингълтън да търси опора за краката. Течението на пороя по склона стана по-силно и заплиска в краката им.

Но къде бяха останалите, чудеше се Тийзъл. Защо, дявол да ги вземе, не идваха да помогнат? Студеният дъжд хапеше гърба му. Носеше Орвал слепешката, чувстваше отпред присъствието на Шингълтън, който пъплеше заднишком нагоре по склона и теглеше

Орвал, а ръцете на Тийзъл го боляха в ставите и мускулите му се бяха опънали до скъсване от тежестта на Орвал. Доста се проточи това изкачване. Знаеше, че няма да издържат да го носят още дълго. Трябваше да стигнат върха. В този момент Уорд се подхлъзна, падна и Тийзъл едва не изтърва Орвал. Те се изтъркулиха по склона няколко фута назад, повлечени от течението, докато се опитваха да задържат Орвал.

Не го изтърваха. Отново се заизкачваха по склона. Но това беше пределът, до който успяха да стигнат. Шингълтън извика внезапно, плъзна се покрай Орвал и блъсна Тийзъл в гърдите. Затъркаляха се назад, пропадайки, Тийзъл изтърва Орвал и в следващия момент лежаха в подножието на склона, а водата ги заливаше и удряше болезнено с влачените от нея камъни.

— Не можах да се задържа! — извика Шингълтън. — Камъкът под крака ми се изплъзна.

— Орвал! Течението го повлече!

Тийзъл зацапа към ръба на скалата. Избърса очите си с ръка и присви очи, за да вижда по-добре в дъжда. Не можеше да се приближи до самия ръб — течението там беше твърде силно. Но, Господи, трябваше да спре Орвал!

Забави ход, заопипва все по-близо до ръба, отново изтри очи. Блесна светкавица. И той видя ярко осветено тялото на Орвал в момента, в който се прехвърляше през ръба. После отново стана тъмно и стомахът на Тийзъл се сви. Горещи сълзи се смесиха със студения дъжд по лицето му и той закрепя, докато гърлото му се сви от само себе си:

— Маmicата им на тия копелета! Ще ги избия, задето не ни помогнаха!

Шингълтън изникна до него:

— Орвал! Виждаш ли го?

Тийзъл го отмина. Отправи се към склона.

— Ще ги избия!

Сграбчи една издатина, повдигна се на нея, подпря крак на друга, премести се нагоре, задраска с нокти, за да намери опора във водата, която струеше покрай него. Изведнъж стигна върха и се втурна през гората. Шумът от бурята там беше оглушителен. Вятърът превиваше дърветата, дъждът плющеше в клоните и някъде наблизко гръм удари

един ствол с острия звук, който се разнася, когато брадва разцепи дебела цепеница.

Дървото се сгромоляса току пред него. Той го прескочи.

— Шефе! — извика някой. — Насам, шефе!

Не виждаше лицето. Видя само тялото, сгушено до едно дърво.

— Насам, шефе! — човекът размахваше широко ръце.

Тийзъл се стовари отгоре му и го хвана за ризата. Беше Мич.

— Какво правиш? — каза Мич. — Какво ти става?

— Падна от скалата! — каза Тийзъл.

Замахна назад с юмрук, удари Мич силно в зъбите, а той се блъсна в дървото и падна в калта.

— Господи! — каза Мич. Разтърси глава веднъж, после още един път, изохка и се хвана за разкъравената уста. — Господи, какво ти става? — каза той. — Лестър и останалите избягаха! Аз останах, за да не се отделям от вас!

Тийзъл сигурно вече се беше добрал до гората. Рамбо не се съмняваше в това. Бурята се оказа твърде силна, продължи дълго и Тийзъл и хората му не биха могли да издържат на голата скална площадка. Като използват дъжда за прикритие, така че да не може да ги види и да стреля, те сигурно бяха решили да изкачат склона и да се скрият в гората. Това беше добре. Не можеха да стигнат далече. Беше вършил сума ти такава работа в дъжд и знаеше точно как да преследва хора, когато вали.

Излезе от храстите и се понесе в дъжда към подножието на скалата. В суматохата, предизвикана от бурята, знаеше, че може да избяга в обратна посока и да се скрие навътре в гората, ако поиска. Съдейки по гъстите плътни облаци, можеше да бъде на много мили и часове от тук, преди да е утихнала бурята и Тийзъл да го проследи — толкова далеч, че Тийзъл изобщо нямаше да може да го настигне. Имаше даже вероятност след засадата и бурята Тийзъл да не се осмели да го преследва изобщо. Но това нямаше значение — засега беше решил да не бяга повече, независимо дали го преследваха или не. Дълго лежа прикрит в храстите, наблюдавайки върха на скалата за друга цел, мислеше си, как заради Тийзъл отново стана убиец и сега полицията го търсеше за убийство, ядосваше се, като си представеше всичките месеци, най-малко два, през които трябваше да бяга и да се крие. И пак да бяга, и пак да се крие, докато стигне Мексико. Но засега, Господ му е свидетел, щеше да обърне играта в своя полза и да накара Тийзъл да бяга от него, ще му покаже какво означава да си преследван. Копелето му с копеле, щеше да плати за това.

„Но и ти донякъде си го търсеше. Вината не беше само на Тийзъл. Можеше да отстъпиш.“

„Господи, за кой ли път? Стига толкова.“

„Дори да е за стотен път, какво от това? Щеше да е по-добре, ако беше отстъпил. Стига толкова. Зарежи я тая работа. Върви си.“

„И да го оставиш да направи същото с някой друг? Как пък не. Трябва да го спреш.“

„Какво? Затова ли правиш всичко? Признай си, че ти го искаше. Ти си го търсеше. За да му покажеш какво можеш, за да разбере с изненада, че си е намерил майстора. На тебе това ти харесва.“

„Нищо не съм си търсил. Обаче си ужасно прав, че ми харесва. Онова копеле ще плати.“ Наоколо беше тъмно. Леденостудените дрехи лепнеха по кожата му. Пред него дългата лъскава трева се беше слегнала от дъжда, той нагази в нея и тя се хлъзгаше по мокрите му панталони. Достигна каменистото място близо до основата на скалата и предпазливо тръгна през него. Потоци вода се плискаха между камъните и при този вятър нямаше да е трудно да се подхлъзне, да падне и да удари още по-силно ребрата си. Болката от падането след скока от канарата и удара в клона на дървото още пулсираше и всеки път, когато поемаше въздух, усещаше нещо остро да се забива отдясно в гърдите му. Сякаш беше рибарска въдица или парче от счупена бутилка. Трябваше да се погрижи за това. Скоро. Съвсем скоро. Чу рев. Беше го чул още от гората и беше предположил, че е от вятъра и дъжда. Но сега, като се изкачваше по камъните към скалата, шумът се усили и той разбра, че не е от дъжда. Скалата изникна, сива пред погледа му. Водопад. Скалата се беше превърнала във водопад — цял потоп се изливаше отгоре, спускаше се с рев по камъните и вдигаше мъгла от ситни капчици, които се сливаха с дъжда. Не беше безопасно да се приближава повече. Започна да си пробива път надясно. Знаеше, че дървото, върху което беше скочил, е на около стотина ярда от тук. И съвсем близо до него трябваше да се намира трупът на полицаия, който беше паднал от скалата заедно с кучетата.

Не можа да намери трупа никъде в близост до дървото. Канеше се да провери в останките от хеликоптера, когато се сети, че водопадът може да го е завлякъл надолу по камъните, към високата трева. Слезе надолу и намери трупа, на границата между тях, с лице във водата. Темето на главата му беше сплескано, а ръцете и краката му стърчаха в невъзможни ъгли. Рамбо се зачуди къде може да са труповете на кучетата, но не ги видя. Сигурно бяха отнесени по-надолу, във високата трева. Чевръсто коленичи, за да претърси трупа. Трябваше му колана на полицаия. Задържа пушката си така, че да не падне във водата, и с една ръка обърна тялото. Лицето не изглеждаше крайно зле, беше виждал и по-лошо през войната. Откъсна поглед от него и се съсредоточи върху разкопчаването и измъкването на колана. Усилието

го накара да се сгърчи — ребрата му се врязаха в гърдите. Най-последно успя да измъкне колана и провери какво има на него.

Манерка, която се беше посмачкала, но не беше счупена. Отвъртя капачката, отпи и по звука позна, че е пълна до половината. Водата имаше застоял метален вкус. Револвер в удобен кобур. Дръжката беше закрыта от кожен капак — не би трябвало да е влязла много вода. Извади револвера и се учуди колко добре Тийзъл беше въоръжил хората си. Беше Колт Питон, с дебела четириинчова цев и голяма мушка в единия край. Пластмасовата дръжка, с която обикновено се продаваше, беше заменена с дебела дървена ръкохватка, направена така, че да не се хлъзга, ако се навлажни. Мерникът до петлето също беше сменен. Обикновено той беше стационарен, но този беше подвижен, за далечна стрелба. Не беше се надявал да намери такова чудесно оръжие. Беше пригодено за патрони „Магнум“, калибър .357 — вторите по мощност амуниции за револвер. Човек можеше да убие елен с него. Можеше да пробие елен от единия край до другия. Бутна лостчето от едната страна и отвори барабана. В него имаше 5 патрона. Мястото под ударника беше празно. Бързо прибра оръжието обратно в кобура, за да не се мокри, провери паласката и преброи още 15 патрона. След това запаса колана около кръста си, наведе се, за да претърси джобовете, и ребрата го срязаха. Нямаше какво да вземе. Търсеше най-вече храна. Мислеше, че човекът може да е имал поне малко шоколад.

Така наведен, гръдният кош го болеше още по-силно. Трябваше да се погрижи за това. Веднага. Разкопча колана от панталона на мъртвеца, изправи се мъчително, разкопча горната вълнена риза и бялата памучна риза под нея. Дъждът заплющя по гърдите му. Омота колана около ребрата си, стегна го и го закопча като здрава превръзка. Болката спря да го прерязва. Остана само болезненият натиск от колана. Трудно му беше да диша. Много беше стегнато. Но поне болката спря.

Закопча се и усети памучната риза прогизнала и студена по тялото си. Тийзъл. Време бе да тръгне обратно към гората — преследването на Тийзъл можеше да му коства ценно време, а и ако имаше друга хайка в тези планини, можеше да се натъкне на нея. Но два часа не бяха кой знае колко. Горедолу толкова му трябваше, за да го настигне и след това, под прикритието на нощта, щеше да има

достатъчно време да се измъкне. Струваше си да отдели два часа, за да натрие носа на това копеле.

Е, добре, тогава накъде? Пукнатината в скалата, реши той. Ако Тийзъл искаше да се спусне бързо от канарата, най-вероятно щеше да се върне там. С малко късмет можеше да изпревари Тийзъл и да го причака, докато оня слизаше. Забърза надясно, вървейки по границата между тревата и камъните. След малко се препъна във втория труп.

Беше старецът в зелено. Но как беше паднал от скалата, за да стигне чак дотук? На неговия колан нямаше пистолет. Имаше ловджийски нож и един калъф и вътре Рамбо напипа нещо — храна. Парчета месо. Цяла шепа. Той отхапа, преглътна почти без да дъвче и отхапа още. Салам, парчета пушен салам, мокър и посмачкан от падането на стареца върху камъните, но все пак беше храна и той отхапваше, дъвчеше, преглъщаше бързо, налагайки си да забави и да прокара храната по всички ъгли на устата си. След това саламът свърши, той натъпка последните парчета в устата си и облиза пръсти. Остана единствено пушеният вкус и лекото парене по езика му от лютивия пипер в месото.

Внезапна светкавица, след нея — гръм, сякаш земята потрепера. Трябваше да внимава — прекалено голям късметлия излезе до тук. Първо револверът, патроните, манерката, а сега ножа и салама. Прекалено лесно ги беше намерил и трябваше да внимава. Знаеше как стават тези работи и как могат да завършат. В един момент ти провървя и в следващия... Е, добре, той щеше много да внимава, за да остане късметът на негова страна.

Тийзъл разтриваше юмрука си, отваряше го и го свиваше. Кокалчетата се бяха забили в зъбите на Мич и юмрукът отичаше, но устните на Мич изглеждаха два пъти по-зле. В шумотевицата Мич се опитваше да се изправи. Едното му коляно поддаде, той падна върху ствола на дървото и заплака.

— Не биваше да го удрияш толкова силно — каза Шингълтън.

— Знам и без да ми казваш — отговори Тийзъл.

— Тренирал си бокс. Нямахте нужда да го удрияш толкова силно.

— Казах ти, че знам. Изобщо не трябваше да го удриям. Хайде да тръгваме.

— Но, погледни го! Той даже не може да се изправи! Как ще се движим?

— Не се тревожи за това — каза Уорд. — Имаме си по-големи грижи. Пушките, радиостанцията, всичко беше насметено от скалата.

— Остават ни пищовите.

— Но с тях не можем да стреляме надалеч — каза Тийзъл. — Не можем да се мерим с пушката му. Като стане по-светло, момчето ще ни цели от една миля разстояние.

— Освен ако не се възползва от бурята и не изчезне — каза Уорд.

— Няма. Трябва да допуснем, че ще тръгне след нас. Достатъчно невнимателни бяхме вече и трябва да действаме така, сякаш най-лошото предстои. Дори и да не дойде, свършихме с преследването. Нямаме храна и припаси. Организацията ни се разпадна. Капнали сме. Късметлии ще сме, ако на влизане в града можем поне да пълзим.

Погледна към Мич, който седеше в калта под дъжда, държеше устата си и стенеше.

— Помогни ми с тоя — каза той и вдигна Мич на крака.

Мич го изблъска.

— Нищо ми няма — промърмори той през избитите си зъби. — Добре ме подреди. Не се приближавай до мен.

— Нека аз — каза Уорд.

Но Мич избута и него.

— Нищо ми няма, казвам ти! — Устните му бяха виолетови и подпухнали. Главата му клюмаше и беше закрил лицето си с ръце. — Нищо ми няма, мамка му!

— Разбира се, че ти няма нищо — каза Уорд и го подхвана, за да не се свлече на колене.

— Аз... Господи, зъбите ми!

— Знам — каза Тийзъл и заедно — той и Уорд — помогнаха на Мич да се изправи.

Шингълтън погледна Тийзъл и поклати глава:

— Безобразие. Погледни как му е помътнял погледът. Виж и себе си! Как ще изкараш нощта без риза? Ще замръзнеш.

— Ти не бери грижа. Само гледай за Лестър и останалите.

— Но те отдавна са заминали.

— Едва ли в тази буря... Няма да могат да вървят по права линия в тази тъмница. Ще се въртят тук някъде около скалата, и ако се натъкнем на тях, внимавай. Лестър и младият полицаи са толкова напласнени от момчето, може да си помислят, че е той и да започнат да стрелят. Виждал съм такива неща преди.

По време на една снежна буря в Корея един часови беше застрелял един от своите по погрешка — мислеше си той, но нямаше време да го разказва. Една дъждовна нощ в Луивил двама полицаи нещо се объркали и се бяха застреляли един друг. Баща му. Нещо подобно се случи и с баща му — но не искаше да започва да мисли за това и да си припомня.

— Тръгваме — каза той рязко. — Имаме да вървим много мили, а от това няма да ни дойдат повече сили.

Шибани в гърбовете от дъжда, те поведоха Мич сред дърветата. Отначало краката му се влачеха в калта, после постепенно, някак непохватно, той започна да ходи.

„Герой от войната — мислеше си Тийзъл, докато гърбът му се схващаше от студения дъжд, който плющеше по него. — Момчето каза, че е било на война, но кой да му вярва? И защо не беше обяснило по-подробно?“

„Това щеше ли да промени нещата? Щеше ли да се отнесеш към него по-различно от другите?“

„Не. Нямаше.“

„Добре, тогава се тревожи за това, което ще ти направи, като дойде.“

„Ако дойде. Може да се лъжеш. Може би то няма да дойде.“

„Но то се върна в града няколко пъти, нали? И ще дойде и този път. О, ще дойде, и още как!“

— Ей, ти трепериш — каза Шингълтън.

— Ти гледай за Лестър и останалите.

Не можеше да не мисли за това. Със схванати крака и затруднени движения, придържайки Мич, докато той и другите уморено се влачеха между дърветата под дъжда, той си спомни какво се беше случило с баща му и останалите шестима мъже, които бяха отишли на лов в онази събота. Баща му искаше да го вземе, но трима от мъжете казаха, че е твърде малък, баща му не хареса начина, по който те го казаха, но отстъпи. Тази събота беше първият ден от сезона и един спор само би го помрачил.

Той отново си спомни случилото се. Как бяха заели позиции в изсъхналото корито на един поток, който беше нашарен със следи от елени и техните изпражнения. Как баща му отиде на върха, където вдигна ужасна олелия, за да подплаши елените надолу по коритото, където другарите му щяха да ги стрелят. Условието беше всеки да си стои на позицията, така че никой да не се обърка къде може да е другарят му. Но един от тях, който беше на лов за първи път и му беше писнало да чака цял ден да се появи дивечът, тръгнал сам с надеждата да срещне нещо, чул шум, видял храстите да се движат, стрелял и пръснал главата на бащата на Тийзъл като диня. Ковчегът с тялото стоя почти през цялото време затворен, тъй като главата бе по-обезобразена, отколкото изглеждаше в началото, но погребалният агент беше използвал перука и всички казаха, че баща му изглеждал като заспал. Орвал беше на този лов, а сега също беше застрелян и докато Тийзъл водеше Мич към скалата през бурята, започваше все повече да го обзема страх, че и самият той ще умре. Напрягаше се да види дали Лестър и останалите не са някъде напред, в тъмнината между дърветата. Ако те объркаха пътя и започнеха да стрелят от страх, знаеше, че сам ще си е виновен. В края на краищата, какви бяха тези хора? Служители от пътната полиция с 5700 долара на година, полицаи от малък град, обучени да се справят с малки престъпления, които се надяваха, че никога няма да се случи нищо сериозно и винаги

получаваха помощ отвън, ако имаха нужда. И ето ги сега, в най-дивите планини на Кентъки, безпомощни, изправени срещу обръгнал убиец и, един Господ знаеше как бяха оцелели дотук. Стана му ясно, че не биваше да ги води тук. Трябваше да изчака щатската полиция. Пет години се беше заблуждавал, че хората му са калени и дисциплинирани като тия в Луивил и сега разбра, че през тези години, малко по малко, хората му са привикнали към всекидневното еднообразие и са загубили своя хъс. И той включително. Като си спомни как спори с Орвал, вместо да съсредоточи цялото си внимание върху момчето, как ги вкара всичките в засада, как загубиха екипировката си, как хайката се разпадна и Орвал загуби живота си, той започна да разбира, мисълта сама изникваше, той я подтискаше, но тя пак напираше — колко мекушав и безотговорен е станал.

Като това, дето удари Мич.

Или това, че не предупреди Орвал да не се надига.

Първият шум се смеси с гръмотевицата и той не беше сигурен, че го е чул. Спря и погледна останалите.

— Чухте ли?

— Не съм съвсем сигурен — каза Шингълтън. — Струва ми се че дойде някъде отпред. Малко вдясно.

След това шумът се повтори още три пъти и нямаше съмнение, че това бяха изстрели от пушка.

— Лестър — каза Уорд. — Но не стреля, за да ни предупреди.

— Мисля, че и той като нас изгуби пушката си — каза Тийзъл. — Стреля момчето.

Чу се още един изстрел, също от пушка, той се послуша за друг, но такъв не последва.

— Заобиколил е и ги е пресрещнал при цепнатината в скалата — каза Тийзъл. — Четири изстрела. Четирима души. Петият беше, за да довърши някого. Сега вече ще дойде за нас.

Той поведе Мич в посока, обратна на изстрелите.

Уорд се спря.

— Чакайте! Няма ли да се опитаме да им помогнем? Не можем ей тъй, да ги оставим.

— След дъжд — качулка. Те са мъртви.

— И сега оня ще дойде за нас — каза Шингълтън.

— Как позна — отговори Тийзъл.

Уорд погледна разтревожено по посока на изстрелите. Затвори очи и му премая.

— Горките глупаци.

Неохотно той подхвана Мич и тръгна наляво, като постепенно забърза ход. Дъждът понамая, но след малко отново плисна.

— Момчето сигурно ще ни чака при скалата в случай, че не сме чули изстрелите — каза Тийзъл. — Това ще ни даде преднина. Като се увери, че няма да дойдем, ще се покатери по скалата, за да търси дирите ни, но този дъжд ще ги заличи и той нищо няма да може да намери.

— Отървахме се, значи — каза Уорд.

— Отървахме се — глупаво повтори Мич.

— Не. Като не намери дирите ни, ще тръгне към далечния край на скалата и ще се опита да ни превари. Ще намери някое място, по което е най-вероятно да се спуснем. Ще легне и ще ни чака.

— Ами тогава — каза Уорд, — значи трябва да стигнем първи.

— Да стигнем първи — повтори Мич, като се клатушкаше.

От устата на Уорд звучеше толкова лесно за изпълнение. Повторението на Мич прозвуча толкова смешно, че Тийзъл нервно се изсмя.

— Да бе, мамка му, само трябва да стигнем първи — каза той, погледна към Шингълтън и Уорд, впечатлен от тяхното самообладание, и изведнъж си помисли, че нещата можеха и да потръгнат.

Към шест часа дъждът обърна на големи тракащи парчета градушка и Шингълтън беше ударен по лицето толкова силно, че се наложи пипнешком да се доберат до едно дърво и да се скрият под него. Листата на дървото бяха окапали, но имаше достатъчно клони, така че повечето парчета отскачаха, а останалите удряха силно по голия гръб, по гърдите на Тийзъл и по ръцете. Той ги бе вдигнал, за да предпази главата си. Не го свърташе на едно място, но знаеше, че би било лудост да продължат — няколко текмета от градушка с такава големина можеха да проснат човек. Но колкото по-дълго стояха сгушени под дървото, толкова повече време оставяха на момчето да ги настигне и единствената му надежда беше, че градушката също е принудила и момчето да търси убежище.

Чакаше, оглеждаше се, подготвен за нападение. Накрая градушката престана, спря и дъждът; просветна малко, вятърът утихна и те бързо се отправиха към скалата. Но без рева на вятъра и дъжда шумовете, които вдигаха из храстите, се чуваха ясно и можеха да послужат за ориентир на момчето. Забавиха ход, но шумовете пак бяха почти толкова силни и те забързаха отново с трясък през храстите.

— Няма ли край този наклон? — каза Шингълтън — Извървахме вече толкова мили.

— Толкова мили — откликна Мич. — Четири мили. Пет. Шест.

Отново влачеше краката си.

След това започна да се свлича. Уорд го подхвана. Но тогава самият Уорд се олюля и залитна назад. Изстрелът от пушката още ечеше между дърветата, Уорд лежеше по гръб, ръцете и краката му се гърчеха в смъртна агония и от мястото си на земята Тийзъл видя, че куршумът беше ударил Уорд право в гърдите. Учуди се, че лежи на земята. Не си спомняше да е залягал. Изненада се, че е извадил и пистолета си.

Господи, и Уорд беше мъртъв! Искаше да припълзи до него, но нямаше смисъл. Ами Мич? Боже опази. Той беше паднал в калта и

лежеше неподвижно, като че ли също беше улучен. Но не, нищо му нямаше. Отвори очи и запремигва към едно дърво.

— Видя ли момчето? — бързо изрече Тийзъл към Шингълтън. — Видя ли откъде дойде изстрелът?

Никакъв отговор. Шингълтън лежеше на земята, гледаше с празен поглед напред и кожата на лицето около масивните мускули беше изопната.

Тийзъл го разтърси:

— Попитах те, видя ли нещо? Я ела на себе си!

Разтърсването подежда като отварянето на изпускателен клапан. Шингълтън изведнъж беше цял в движение и юмрукът му изсвистя покрай лицето на Тийзъл.

— Не ме пипай с гадните си ръце!

— Попитах те дали го видя.

— Казах ти, не!

— Нищо не си казал!

— Нищо — тъпо повтори Мич.

Погледнаха към него.

— Бързо, помогни ми! — каза Тийзъл и те го завлякоха в една дупка, обрасла по края с храсти и едно изсъхнало дърво, повалено откъм предния ѝ край. Дупката беше пълна с вода и Тийзъл бавно се отпусна в нея, усещайки студа по гърдите и стомаха си.

Ръцете му трепереха, докато проверяваше дали в цевта на пистолета не беше влязла вода. Знаеше какво трябва да направи сега и това го поуплаши, но не виждаше друг начин и ако помислеше още малко, можеше да не се реши да го извърши.

— Стой тук при Мич — каза той на Шингълтън с пресъхнали уста.

Езикът му беше сух от няколко часа:

— Ако някой се зададе през тези храсти и не чуеш да ти се обаждам, че съм аз, застреляй го.

— Как така да стоя тук? Къде...

— Тук. Ако се опитваме да побегнем назад, откъдето дойдохме, той ще ни проследи. Можем да си спестим бягането и да се опитаме да свършим цялата работа тук.

— Но той е обучен да се бие в такива условия!

— Аз пък съм бил нощен патрул в Корея. Беше преди 20 години, но все нещо съм позапомнил. Може да съм по-бавен и да съм поотвикнал, но не чух да предлагаш нещо по-добро.

— Да стоим тук и да го чакаме. Нека той да тръгне към нас. Знаем, че ще тръгне. Готови сме да го посрещнем.

— Ами какво ще стане, когато се мръкне и той се изтърси отгоре ни, преди да сме го чули?

— Като се мръкне, ще се изтеглим.

— Точно така и ще вдигнем толкова шум, че няма да има нужда да ни вижда, за да ни застреля. Само ще трябва да се прицели към шума. Ти току-що го каза — обучен е на това и, бас лоя, че това ни е шансът. Ако правилно се досещам, той не очаква аз да изляза и да играя неговата игра. Той очаква да бягам, а не да нападам.

— Тогава идвам с теб.

— Не. Мич има нужда от теб тук. Докато пълзим двамата, ще вдигнем достатъчно шум, за да ни чуе момчето.

Имаше и друга причина да тръгне сам, но нямаше време да обяснява. И без това много изчакаха. Бързо изпълзя от дупката, наляво, покрай поваленото дърво. Калта под стомаха му беше толкова студена, че той трябваше да си наложи да се притиска към нея. Пропълзя няколко фута, спря, за да се послуша, запълзя отново напред и всеки път, когато забиваше обувки в калта, за да се отгласне, калта издаваше жвакащи звуци и той се стягаше от напрежение. Жвакането толкова се усили, че той спря да използва краката си за опора и започна да се движи, гърчейки се напред, опрян на лакти и колене, като внимаваше да опази пистолета от калта. Капки вода се поръсваха по гърба му, докато се промъкваше през храстите. Спираше, послушваше се и продължаваше да пълзи.

Шингълтън и без това нямаше да разбере другата причина, мислеше си той. Не Шингълтън беше началникът, поради чиито грешки бяха убити Орвал, Лестър, младият полицай, Уорд, Голт, двамата в хеликоптера и всички останали. Така че как можеше да разбере Шингълтън защо той не можеше да остави друг да умре заради него? Този път щеше да бъде или той, или момчето — и никой друг, както в началото на всичко това. И ако имаше други грешки, той сам щеше да плаща за тях.

Стрелките на часовника му показваха шест и половина, когато тръгна. Толкова се беше съсредоточил в движенията си и звуците около него, че, когато погледна пак часовника си, той показваше вече седем. Една катерица, която се катереше по едно дърво, го стресна, той помисли, че е момчето и едва не стреля. Притъмняваше отново, но не от облаците, а от настъпващата вечер, въздухът стана още по-студен и той затрепера, както пълзеше. Въпреки това ручейчета пот текнаха по лицето, по гърба и под мишниците му.

От страх. Горещото напрежение в ануса му. Адреналинът, който цъцреше в стомаха му. Господи, ако пропуснеш този шанс, нямаше да бъде от страх, че ще умре. За Бога, не. Дължеше го на Орвал. Дължеше го на останалите.

Седем и петнайсет. Беше се отдалечил доста, като пълзеше напосоки из гората, спираше и се вглеждаше продължително между дърветата и под храстите, за да види дали момчето не се крие там. Леки шумове го караха да подскача, шумове, които той не можеше да си обясни, пукане на някое клонче, което можеше да бъде причинено от момчето при наместването на пушката, за да се прицели, шум от листа, който можеше да означава, че момчето го заобикаля. Пълзеше бавно, борейки се с паническото желание да забърза и да свърши всичко по-бързо и се съсредоточаваше върху всичко около себе си. Момчето нямаше нужда от много голямо прикритие. Така че беше достатъчно малко невнимание от негова страна — да не провери някой храст, някой пън или някоя вдлъбнатина в земята — и това щеше да означава край. Би могло да стане толкова внезапно, че той нямаше да чуе трясъка от изстрела, който щеше да го убие.

Стана седем и половина и сенките се сляха така нагъсто, че го заблуждаваха. Това, което му заприлича на момчето, се оказа черният дънер на едно криво дърво по-навътре в тъмнината. Един повален дънер зад някакви храсти го измами по същия начин и той разбра, че възможностите му свършват до тук. Време беше да се връща. Това беше най-трудната част. Очите му се умориха, сенките го стряскаха, искаше му се да се върне колкото се може по-бързо при Шингълтън и да се отпусне за малко, като остави Шингълтън да внимава за момчето. Но не можеше да се откаже от претърсването по обратния път. Като се връщаше, той не бързаше, а проверяваше всеки храст и дърво преди всяко следващо свое движение. Оглеждаше се назад, опасавайки се, че

момчето може да се промъква зад гърба му. Гърбът му беше толкова беззащитен и толкова бял в здрача, че той очакваше при всяко обръщане назад да види момчето, прицелено с усмивка във вдлъбнатината между лопатките му. Куршумът щеше да раздроби гръбнака, да разкъса вътрешностите му и той щеше да умре на място. Въпреки желанието си, забърза обратно.

Едва не забрави да предупреди Шингълтън, че е той. Щеше да е голям майтап. Да рискува живота си да намери момчето и след това да бъде застрелян от свой човек.

— Аз съм — прошепна той. — Тийзъл.

Никой не отговори.

Казах го твърде ниско и той не ме е чул, помисли си Тийзъл.

— Аз съм — повтори той по-високо. — Тийзъл.

Но отново не последва отговор и Тийзъл разбра, че има нещо нередно.

Заобиколи дупката пълзешком, влезе отзад и разбра, че има нещо повече от нередно. Шингълтън не беше там, а Мич лежеше по гръб във водата, гърлото му беше гладко прерязано от едното ухо до другото и кръвта му изтичаше на студа. Шингълтън! Къде е Шингълтън? Разтревожил се е, уморил се е да чака, сигурно също е тръгнал да търси момчето, оставил е Мич, а момчето е дошло и му е прерязало гърлото без много шум. Момчето. Сети се Тийзъл. Момчето трябва да е съвсем наблизко. Сви се, извърна се и от вида на Мич, и от отчаяние, в старанието си да се предпази от всички страни му се прииска да изкрещи: „Шингълтън, върни се! Шингълтън! Двама души, опрени гръб в гръб, може би щяха да забележат момчето, преди да се е нахвърлило върху тях. Шингълтън!“ — идеше му да извика.

Вместо това, Шингълтън извика към него, някъде отдясно:

— Внимавай Уил! Мене ме пипна!

Викът му почти се сля с пушечен изстрел и Тийзъл не можа да издържи повече. Най-после паниката го обхвана, той се втурна, без сам да разбира накъде, като крещеше, бягаше през глава и се провираще между сенки, дървета и храсти. А-а-а-а! Ревеше той. Цепнатината в скалата, това беше единствената мисъл в главата му. Скалата, скалата!

Рамбо стреля по Тийзъл, но светлината беше слаба, гората — твърде гъста, а и Шингълтън бутна пушката му, така че куршумът се заби твърде ниско. Шингълтън трябваше да е умрял. Беше улучен в главата. Не беше възможно да се надигне от земята, да бутне пушката и да я отклони от целта. Рамбо наистина му се възхити, докато го застреля за втори път, този път в окото и сега Шингълтън беше наистина мъртъв.

Без да се бави, хукна подир Тийзъл. Ясно беше, че Тийзъл се е насочил към процепа в скалата и целта му беше да го изпревари. Не бягаше точно по дирите на Тийзъл — Тийзъл можеше да се овладее, да замине някъде и да го причака — затова бягаше успоредно на Тийзъл, като напрягаше всички сили, за да го изпревари. Съвсем малко не му стигна. Изхвърча от гората, видя ръба на скалата и мястото, където беше процепът, и залегна в очакване на Тийзъл. Но точно тогава дочу тракане на камъчета надолу по скалата, тежко дишане някъде отдолу, надвеси се тъкмо навреме, за да види как Тийзъл скочи от последните няколко фута на нишата и приведен се скри зад скалата. Видя също и телата на четиримата полицаи, които беше застрелял при основата на скалата и никак не одобри позицията си. Сега Тийзъл имаше преимущество. Ако тръгнеше надолу след него по процепа, щеше да представлява за Тийзъл такава лесна мишена, каквато за него бяха четиримата полицаи.

Знаеше много добре, че Тийзъл няма да стои цяла нощ и да го чака. По някое време Тийзъл щеше да се възползва и да избяга, а той щеше да остане горе и да се чуди дали Тийзъл си е заминал, без да смее да слезе долу. Трябваше да намери друг, безопасен начин да се спусне от скалата и пътят му трябваше да съвпада с посоката на Тийзъл към града.

Втурна се обратно към мястото, където беше убил Шингълтън, прескочи трупа му, продължи да бяга натам, където предполагаше, че скалата се спуска в някой пролом. Така и стана и след половин час той беше в пролома, бягайки през гората към една поляна, която беше

забелязал от горе. Мръкваше се все повече и той бързаше да стигне поляната, преди да е станало невъзможно в тъмнината да проследи дирята на Тийзъл. Стигна поляната и затича там, където тя граничеше с гората, за да не стане лесна цел, докато търсеше следи, излизащи от гората към откритото пространство. Оглеждаше и бягаше, и пак оглеждаше, но не намери следи по мократа пръст. Помисли си, че Тийзъл се е забавил при скалата и се разтревожи да не би Тийзъл да идва след него и да го наблюдава. Тъкмо когато заваля отново и стана още по-тъмно, той видя утъпкана трева.

Най-после. Но беше принуден да даде още преднина на Тийзъл, за да вземе предпазни мерки. Защото, въпреки нетърпението да се втурне през поляната след него, трябваше да изчака да се мръкне напълно — Тийзъл можеше изобщо да не бяга напред, а да лежи някъде в храстите от другата страна с насочено оръжие. След малко прецени, че е достатъчно тъмно и притича през поляната без риска да представлява ясна цел, но предпазливостта му се оказа напразна, защото, когато стигна там, Тийзъл го нямаше. Лек дъждец падаше през дърветата, почти не заглушаваше шумовете и той чу как някъде напред нещо се придвижваше с трясък през храстите.

Спусна се след него, поспря, послуша се, коригира посоката си към шума и отново се втурна напред. Предполагаше, че много скоро Тийзъл ще се откаже да бяга и ще се опита да му устрои засада, но докато чуваше шума от бягането на Тийзъл, не беше опасно да тича след него, колкото и шум да вдигаше. По едно време спря, за да се послуша, и чу, че шумът пред него беше престанал, легна на земята и запълзя тихо напред. След минута шумът пред него се възобнови, той скочи на крака и се втурна подире му. Така продължи около час — бягане, спиране, слушване, пълзене и пак бягане. Дъждът беше слаб, но студен, коланът, който беше препасъл около гърдите си, се беше разхлабил и той трябваше да го затегне, за да облекчи болката. Вече беше сигурен, че има счупени ребра и че острите ръбове се забиваха отвътре в него. Сигурно трябваше да се откаже, но знаеше, че скоро ще настигне Тийзъл. Превисе от болка, но Тийзъл отпред продължи да бяга, така че той се изправи и с усилие на волята продължи.

Гонитбата продължи по един горист хълм, по един скален ръб, по един ронлив склон, навлезе в един поток, после по единия бряг на потока, пак през гора и по някакъв пролом. Болката в гърдите го

преряза остро, докато прескачаше, и той едва не се сгромоляса в пролома, но успя да се задържи, послуша се за Тийзъл, чу го и отново хукна след него. Всеки път, когато поставяше десния си крак на земята, ударът се разнасяше по цялата му дясна страна и ребрата го срязваха. На два пъти му прилошаваше.

Нагоре, надолу — разположението на местността се повтаряше. Препъвайки се нагоре по каменливия и обрасъл с храсти склон, Тийзъл имаше чувството, че е отново на скалната площадка и се опитва да се изкачи към гората. В тъмното не виждаше върха. Искаше му се да знае колко остава до там. Нямаше да издържи да се изкачва много дълго. Дъждът правеше камъните хлъзгави, той губеше равновесие и падаше тежко. Запълзя нагоре и камъните разкъсваха панталона му и се впиваха в коленете му, докато зад себе си, някъде в гората долу, чуваше момчето да се провира през шубраците.

Запълзя по-бързо. Ако само можеше да види върха, за да знае колко му остава. Момчето сигурно беше излязло от гората и беше тръгнало по склона и Тийзъл за момент реши да стреля надолу напосоки, за да го задържи. Отказа се — блясъците от изстрелите щяха да го издадат, но, Господи, трябваше да направи нещо. С отчаяно усилие достигна върха, но разбра, че го е достигнал, чак когато се спъна и се хвана за един камък тъкмо навреме, за да не се претърколи от другата страна. Сега вече можеше да стреля. Легна, заслуша се в посоката, откъдето идваше момчето, и стреля последователно шест пъти към шума. След това се притисна към земята, в случай, че не беше улучил, отдолу се чу изстрел и куршумът пропищя над него. Чу как момчето се заизкачва отляво и стреля веднъж нататък, преди да се спусне надолу по другия склон. Отново се препъна, но този път зле удари рамото си в някакъв камък, не можа да се задържи и се затъркаля надолу, като се държеше за рамото, докато стигна до подножието.

Остана да лежи замаян. Беше останал без дъх, мъчеше се да поеме въздух, но не можеше. Отваряше уста, свиваше навътре коремните си мускули, но те не се подчиняваха, после успя да поеме малко въздух, после още малко и тъкмо задиша нормално, когато чу момчето да слиза по камъните отгоре. Изправи се първо на колене, после на крака и откри, че при падането беше изтървал пистолета си. Сигурно беше някъде нагоре по склона. Нямаше време да се връща.

Нямаше и светлина, за да го намери. Заклатушка се през гората, стори му се, че прави кръг, че ще се върти, докато се хване на тясно. Краката му вече едва го държаха. Залиташе. Удряше се в дърветата и в помътеното си съзнание се видя седнал в канцеларията си, с боси крака, вдигнати на бюрото, и наклонена глава, докато сърбаше супата си. Доматена супа. Не, боб с бекон. От оная, вкусната, скъпата. На чийто етикет пишеше: „Да не се добавя вода“.

Беше въпрос на минути, докато го докопа. Шумовете отпред ставаха по-бавни и по-нарядко като от трмаво ходене. Беше толкова близо до Тийзъл, че чуваше хрипливото му дишане. Тийзъл здравата го изпоти, трябваше да му се признае.

Мислеше си, че ще го настигне още преди няколко мили, но ето че още търчеше след него. Но не за дълго. Още няколко минути. И всичко щеше да свърши.

Болката в ребрата му се усили, трябваше да намали ход, но темпото все още беше добро и, тъй като Тийзъл също беше намалил, не се разтревожи особено.

Беше сложил ръка на ребрата си, за да придържа колана. Цялата дясна страна на гръдния му кош беше подута. От дъжда мокрият колан се разхлабваше и трябваше постоянно да държи ръката си върху него.

Тогава се препъна и падна. Не беше му се случвало преди. Не. Грешеше. Беше паднал и в пролома. После отново се спъна и докато се изправяше на крака, за да продължи, реши, че ще са му необходими малко повече от няколко минути, докато настигне Тийзъл. Съвсем малко, все пак. Не се съмняваше в това. Само малко повече от една-две минути. И толкова.

На глас ли каза това? Драките го шибаха в лицето, докато минаваше през тях в тъмното. Имаха бодли, които го раздираха, той отдръпваше лице и се хващаше за разкъсаните бузи. Знаеше, че това, което мокреше лицето и ръцете му, не беше дъжд, но не обръщаше внимание, защото напред, в шубраците, чуваше как пълзи Тийзъл. Е, това е. Пипна го. Отклони се вляво, покрай редицата от храсти, като очакваше те да свършат и да го изведат на открито място, където да легне, да си почине и да изчака Тийзъл да се покаже. В тъмното нямаше да може да види учуденото изражение на Тийзъл, когато го застреля.

Но колкото повече бягаше надолу покрай храстите, толкова по-напред се простираха те и той започна да се чуди дали не растяха по целия склон. Продължи по-нататък, но храстите не свършваха и сега

той беше сигурен, че покриват целия склон. Прииска му се да спре и да се върне назад, но имаше чувството, че ако продължи още съвсем малко, храстите най-после ще свършат. Петте минути станаха петнайсет, после двајсет, той си губеше времето, а трябваше да навлезе в храстите след Тийзъл, но сега вече нямаше как. В тъмното нямаше представа откъде беше навлязъл Тийзъл.

Да се върне ли? Може би храстите не продължаваха до края на този склон, може би свършваха ей там. Втурна се обратно, държейки се за ребрата, стенойки. Бяга дълго време, докато изгуби надежда, че някога ще свършат и когато за пореден път се препъна и падна, остана да лежи с лице в разкаляната трева.

Изтърва го. Толкова усилия положи и толкова време изгуби, за да го настигне, и сега го изпусна. Лицето му го смъдеше от раните, причинени от драките. Гръдният му кош гореше, а ръцете му бяха изранени, дрехите — на парцали, а тялото му — изпорязано. Изпусна го. Лекият дъждец ръмеше и охлаждаше тялото му, той лежеше с разперени ръце и крака, вдишваше дълбоко, задържаше, бавно изпускаше въздуха, вдишваше отново; усещаше как с всяко издишване мускулите на ръцете и краката му се отпускат и за първи път, откакто се помнеше, плачеше без глас.

Всеки момент момчето щеше да изскочи от трънаците зад него. Пълзеше като бесен. След малко трънаците станаха по-ниски и по-гъсти и той трябваше да се влачи по корем и да се гърчи като червей. Но даже и така, по-ниските клони дращеа гърба му, закачаха се за дъното на панталона му и когато той се извиваше, за да се откопчи, други клони се впираха в ръцете и в раменете му. Ето го, идва, мислеше си той и се провираше отчаяно напред, без да обръща внимание на забиващите се в него шипове. Токата на колана му загребваше кал, която навлизаше в гащите му.

Но накъде отиваше? Дали не правеше пълен кръг и не се връщаше към момчето? Спря се уплашено. Намираще се на надолнище. Сигурно беше склона на някое възвишение. Ако продължеше да се провира надолу, щеше да се движи в права посока. Дали? Трудно му беше да определи; задушаваше се в гъстата черна плетеница от тръни и проливния дъжд. „Мръсно копеле, ще се измъкна оттук и ще те пречукам заради това.

Ще те пречукам заради това!“

Повдигна глава от калта. Не можеше да си спомни дали от известно време се беше движил. И постепенно осъзна, че е бил в безсъзнание. Напрегнато се огледа наоколо. Момчето можеше да се е промъкнало към него, докато той е бил безчувствен и да му е прерязало гърлото, тъй както на Мич.

— Господи! — каза той високо и гласът му прозвуча като квакане, което го изплаши. — Господи! — каза той отново, за да прочисти гласа си, но думата се разтроши като ледена корица.

„Не, сигурно греша — помисли той, докато съзнанието му бавно се проясняваше. — Момчето не би се промъкнало и не би ме убило, докато спя. Щеше първо да ме събуди. Щеше да му е интересно да наблюдава реакцията ми.“

„Но къде е то? Дали не ме наблюдава отблизо? Дали не идва по следите ми?“ Ослуша се за шум из трънаците, не чу нищо и реши, че

трябва да продължи да се движи, за да поддържа разстоянието между тях.

Но когато се опита да запълзи по-бързо, постигна само едно мъчително гърчене напред. Сигурно беше лежал дълго време в безсъзнание на онова място. Тъмнината не беше вече черна, а сивееше и той виждаше заобикалящите го отвсякъде трънаци — гъсти и разкривени, с дълги по един инч бодли. Опипа гърба си — приличаше на бодлива свиня с десетките бодли, стърчащи от кожата му. Погледа кървавата си ръка и с мъка продължи да се провира. Може би момчето беше съвсем близо, наблюдаваше го и се наслаждаваше на мъките му.

После всичко се обърка, след това изгря слънцето и през върховете на храсталаците той видя небето, чисто и яркосиньо. Започна да се смее. На какво се смееш?

На какво? „Даже не си спомням кога е спрял дъждът, а сега небето е ясно и вече е ден, за Бога!“ Отново се изсмя и усети, че му премалвява. Това също беше смешно и той се засмя. Беше изпъзлял на 10 фута от трънаците в една дълбоко изорана нива и чак тогава разбра, че вече няма храсти. Какъв майтап. Примижа и се опита да види докъде стига нивата, не можа, опита се да се изправи, но не успя, а вътре в главата му нещо така се въртеше, че той отново започна да се смее. После изведнъж спря. Момчето сигурно е някъде наоколо и се прицелва в него. „Сигурно му е кеф да ме погледа малко така — накълцан, преди да ме застреля.“

„Копелето му недно, ще го...“

Бобена супа с бекон.

Повдигна му се.

И това беше голям майтап. Защото какво ли изобщо имаше в стомаха му, та да му се гади? Нищо. Точно така, нищо. Тогава, какво е това на земята пред него? Сладко от малини, пошегува се той. И от това отново повърна.

Запълзя през повръщаното, мина няколко бразди и се отпусна, после пропълзя още няколко. Между две бразди имаше локва с черна вода. Цяла нощ се беше опитвал да пие вода, като обръщаше лице нагоре към дъжда, но езикът му все още беше пресъхнал, гърлото му беше подутото, той пи от калната вода, като натопи в нея лицето си, за да лочи, и едва не припадна, докато лицето му беше още във водата. Между зъбите му остана да скърца сладникава кал. Още няколко фута.

„Опитай се да изминеш само още няколко фута! Щом се измъкна оттук, ще пречукам това копеле... Ще го разчекна.“

„Защото съм“ — но мисълта се разпадна в главата му.

„Аз съм“ — но не можеше да си спомни и трябваше да спре да си почине, опрял брадичка на една торна бразда, докато слънцето стопляше гърба му. Не бива да спирам. Ще припадна. Ще умра. Движи се.

Но не можеше да се помръдне.

Не можеше да се изправи на ръце и колене, за да върви на четири крака. Опитва се да се влечи, като забиваше нокти в калта пред себе си, но не можа да се отблъсне и по този начин.

„Трябва. Не бива да припадам. Ще пукна.“ Опря подметки в една бразда, забута с всичка сила и този път помръдна малко. Сърцето му биеше учестено, той натисна още по-силно с подметки браздата и помръдна още няколко инча през калта, но не посмя да отслаби натиска — знаеше, че ако го направи, нямаше да може да събере повторно сили. Подметките — опрени в браздата. Натискай. Извивай тяло. Момчето. Точно така. Сега си спомни. Щеше да убива момчето. „Не съм толкова добър боец.“

„Е, да, момчето е по-добър боец.“

„Е, да, но аз съм“ — мисълта отново се разпадна, когато той се отдаде на механичния ритъм — подметки в браздата, напън, още веднъж, напън — и край. Не разбра кога ръцете му са заработили отново сами, вкопчвайки се в калта, издърпвайки го напред. „Стегни се.“ За тези две думи искаше да се сети. И се оттласна напред, но опря в нещо.

Трябваше му време, за да разбере какво. Тел.

Погледна нагоре и видя други телове. Ограда. И, мили Боже, през оградата се виждаше нещо толкова красиво, че той не повярва на очите си. Канавка! Път, настан с чакъл. Сърцето му биеше лудо, той се смееше, провря глава между теловите, прокара и рамената си, бодливата тел още повече раздра гърба му, но той не обърна внимание, а със смях се изтърколи в канавката. Тя беше пълна с вода, той се плъосна по гръб, ушите му се напълниха, той напрегна сили да се изкачи на пътя, плъзна се обратно, вкопчи се с нокти за ръба, набра се нагоре и се претърколи на банкета, с едната ръка на чакъла. Не

усещаше камъните. Но беше сигурен, че ги вижда. Погледът му беше забит в тях, но не можеше да ги усети с ръката си.

„Стегни се. Точно така. Сега си спомни всичко.“

„Знам как да се стегна.“

„Момчето е по-добър боец. Но аз знам как да се стегна.“

„Заради Орвал.“

„Заради Шингълтън, Уорд, Мич, Лестър, младия полицаи и всички останали.“

„Заради мен самия.“

„Ще му разкажа играта на това гадно копеле.“

Лежеше на банкетата, повтаряше непрестанно тези думи, присвил очи към яркото слънце, напушваше го на смях от това, че гащите му бяха целите на парцалчета, от това, че беше целият в кръв и кръвта попиваше в полепналата по него кал, а той се хилеше, повтаряйки обещанието си, каза го и на полицаия от щатската полиция, който възкликна: „Боже Господи!“, отказа се от опитите си да го пренесе до полицейската кола и се втурна към радиостанцията.

ТРЕТА ЧАСТ

Беше нощ и в каросерията на камиона миришеше на масло и грес. Каросерията беше покрита с корав брезент и под него, на една пейка, седеше Тийзъл и изучаваше голяма карта, закачена на едната стена. Единствената светлина идваше от крушка без абажур, която се клатушкаше над картата. До картата, на една масичка, имаше обемиста радиостанция.

Радистът беше надянал слушалките.

— Камион N28 на Националната гвардия е заел позиция — каза той на полицаия до него, — на три мили в посока надолу от завоя на потока.

Полицаят кимна и забучи още една червена карфичка при останалите, забити в южната страна на картата. В източната страна жълти карфички показваха разположението на частите на щатската полиция. Черните карфички в западната страна представляваха полицията от близките градове и области, а белите в северната част бяха полицията от Луивил, Франкфорт, Лексингтън, Боулинг Грийн и Ковингтън.

— Да не би да мислиш да висиш тук цяла нощ? — обади се глас извън каросерията на камиона.

Тийзъл погледна и видя Кърн, командващият щатската полиция. Беше на такова разстояние, че светлината на крушката осветяваше само част от лицето му, а очите и челото му оставаха в сянка.

— Защо не си отидеш в къщи да поспиш малко — каза Кърн. — Докторът поръча да си почиваш, а и без това нищо сериозно няма да се случи в близките няколко часа.

— Не мога.

— О-хо!

— Репортерите висят пред къщи и пред канцеларията ми. Най-добрият начин да си почина е да не им разправам всичко отначало.

— И без това ще дойдат по някое време да те търсят тук.

— Няма. Казах на твоите хора, които са блокирали пътищата, да не ги пускат.

Кърн сви рамене и пристъпи на светло към камиона. На ярката светлина бръчките по челото му и отпуснатата кожа около очите му изпъкваха неестествено и го правеха да изглежда по-стар, отколкото беше всъщност. Светлината не се отразяваше в червената му коса и от това тя изглеждаше безцветна и безжизнена.

„На моята възраст е — помисли си Тийзъл. Щом той изглежда така, тогава как ли изглеждам аз след последните няколко дни.“

— Докторът натрупа сума ти нова практика, само докато ти превързваше лицето и ръцете — каза Кърн. — Какво е това тъмно петно, което се просмуква под ризата ти? Да не би да е кръв.

— Наклепа ме дебело с някакъв мехлем. Под дрехите си имам превръзки. А пък тия на краката и колената ми са толкова стегнати, че едвам ходя.

Усмихна се насила, сякаш стегнатите превръзки бяха някаква дебелашка шега от страна на доктора. Не искаше Кърн да разбере, че му беше лошо и му се виеше свят.

— Боли ли те? — попита Кърн.

— Болеше ме по-малко преди да ме стъкне в тия бинтове. Даде ми и някакви хапове, да ги вземам на всеки час.

— Помагат ли ти нещо?

— Горе-долу.

Добре се справяше. Гледаше да внимава, когато разговаряше с Кърн, да не се издава колко го боли, но пък и да не прекалява с небрежността си, така че Кърн да се усъмни и да настоява да го върне в болницата. Преди това, докато беше още в болницата, Кърн беше побеснял, задето Тийзъл се беше впуснал да преследва момчето в гората, без да изчака щатската полиция.

— Това минава в моите правомощия, а ти си ги присвои и сега няма да си пяхаш гагата — беше му казал Кърн.

Тийзъл си затрая, оставяйки Кърн да си изкара яда, а след това, с много такт, успя да убеди Кърн, че за организирането на такава голяма операция е необходимо повече от един човек. Имаше и друг довод, който не използва, но беше сигурен, че Кърн сам се досеща — и този път, както предишния, можеше да загинат много хора и някой трябваше да сподели отговорността. Кърн беше от този вид началници. Тийзъл твърде често го беше виждал да се осланя на другите. Така че той взе Тийзъл за помощник, но това можеше да не продължи дълго.

Въпреки недостатъците си, той се грижеше за хората си, гледаше да не ги претоварва, и ако решише, че раните на Тийзъл го болят твърде много, можеше да го изпрати обратно.

Навън, в нощта, с грохот преминаваха камиони. Големи бордови камиони, за които Тийзъл знаеше, че превозват войници. Някъде по пътя зави сирена, приближи се бързо, с писък отмина към града и той се зарадва, че намери тема за разговор, различна от състоянието му.

— За какво е линейката?

— Още някой цивилен се е гръмнал.

Тийзъл поклати глава:

— Умират си да помагат.

— Умират е точната дума.

— Какво е станало?

— Простотии. Една тайфа от тях пренощували в гората, като си правели сметката да тръгнат с нас на сутринта. Чули в тъмното шум, помислили, че може момчето да се опитва да се промъкне през пътя, грабнали пушката и отишли да видят каква е работата. Естествено, объркали се в тъмното. Един чул шума от друг, започнал да пука, другият отговорил и всички се разгърмяли. Слава Богу, няма убити, само ранени. Никога не съм виждал такова нещо.

— Аз пък съм виждал.

За известно време преди малко, докато изучаваше картата, чувстваше главата си като натъпкана с коприна и сега изведнъж се усети по същия начин. Ушите му също бяха запушени и думите „аз пък съм виждал“ долетяха към него като далечно ехо. Зави му се свят, леко му се догади, прииска му се да легне на пейката, но не биваше да дава на Кърн да разбере какво му е.

— Когато работех в Луивил — започна той и едва продължи — преди осем години, наблизко имаше едно малко градче, където бяха отвлели едно малко момиченце. Местната полиция смяташе, че след отвлечането може да е било оставено някъде, организираха претърсване и някои от нас, свободни от наряд през този почивен ден, отидохме да помагаме. Лошото беше, че тези, които организираха претърсването, обявили по радиото и по вестниците, че искат помощ и всеки, който беше петимен за безплатно ядене и малко емоции, се домъкна.

Твърдо беше решил да не ляга. Но пред очите му тъмнееше, а пейката, на която седеше, сякаш се накланяше. Взе компромисно решение и се облегна на канатата с надеждата, че прилича на човек, който се е отпуснал удобно.

— Четири хиляди — каза той, като се съсредоточи, за да изговори правилно думите, — нямаше къде да ги сложим да спят, да ядат. Няма как да организираш толкова много хора. Градчето така се изду, че се пукаше по шевовите. Повечето от тях поркаха вечерта и на сутринта дойдоха махмурлии в автобусите, които трябваше да ги откарат към местността за претърсване. Един за малко не се удави в някакво блато. Една цяла група се изгуби и трябваше всички да прекратят търсенето, за да намерят тях. Ухапвания от змии, счупени крака, слънчеви удари... Накрая стана такава каша, че всички цивилни трябваше да бъдат откарани в къщи и полицията сама продължи претърсването.

Запали цигара и дръпна дълбоко от нея, за да прикрие замайването си. Огледа се и видя, че радистът и помощникът се бяха обърнали към него и слушаха. Откога ли говореше? Сигурно от десетина минути, макар че му се струваше невъзможно. Мислите му се плъзгаха нагоре-надолу по някаква гладка вълнообразна повърхност.

— Не спирай, де — каза Кърн. — Какво стана с момиченцето, намерихте ли го?

Тийзъл кимна бавно:

— След шест месеца. В един плитък гроб, до един черен път, на около миля от мястото, където завърши претърсването. Някакъв дъртак, който си пиел в един бар в Луивил, разправял, уж на шега, как опипвал малки момиченца и ни се обадиha. Нямаше голям шанс да има някаква връзка, но решихме да проверим все пак. Тъй като бях участвал в претърсването и бях запознат със случая, накараха ме аз да го разпитам и след четири минути обработка си изпя всичко. Как карал през една ферма и видял момиченцето да се плиска в един надуваем басейн в двора на къщата. Каза, че го привлякло жълтото му банско костюмче. Вдигнал я направо от двора и я бухнал в колата, без някой да види. Заведе ни направо при гроба. Това беше втори гроб. Първият бил по средата на претърсваната местност и докато цивилните се мотаели наоколо и само бъркали работата, той отишъл една нощ и го преместил — дръпна дълбоко от цигарата си и усети как пушекът

изпълни гърлото му, а превързаните му пръсти, с които държеше цигарата, надебеляха и изтръпнаха. — И тия цивилни ще объркат работата. Не трябваше да даваме съобщение за това.

— Моя грешка. Някакъв репортер, който се мотаел пред канцеларията ми, чул моите хора да си говорят, преди да успея да ги предупредя. Казах на моите веднага да натирят всички гащници обратно в града.

— Добре, но онази шайка в гората може пак да пощурее и да започне да пука по твоите хора. Никога няма да успееш да завърнеш всички. Утре сутринта планината ще е пълна с цивилни. Видя как са превзели града. Много са, за да ги контролираш. Но най-лошото още не е дошло. Изчакай да дойдат професионалистите.

— За какви професионалисти говориш? Кой са те, мамицата им?

— Всъщност са любители, но сами се наричат професионалисти. Бабаити, които нямат какво друго да правят, освен да се мъкнат до всяко място, където има претърсване. Някои съм ги виждал, когато търсехме онова момиченце. Един чешит е дошъл чак от Евърглейдс, където търсили някакви изгубени туристи. Преди това бил в Калифорния и помагал да намерят някакво семейство, което излязло на разходка и попаднало в горски пожар. През зимата бил в Уайоминг, за да търси някакви скиори, затиснати от лавина. Между другото, ходил и на наводнението на Мисисипи, и на срутването на мините, където бяха затрупани няколко миньори. Лошото е, че такива като него никога не се подчиняват на началниците. Искат сами да си организират групи, да ходят сами и след това объркват целия план, пречкат се на служебните групи, тичат към места, които им изглеждат интересни — някоя стара ферма — а оставят цяло поле непретърсено.

Сърцето на Тийзъл изведнъж го стегна, прескочи, забърза отново и той се хвана за гърдите с отворена уста.

— Какво има? — попита Кърн. — Да не би...

— Добре съм, нищо ми няма. Трябва да взема още едно хапче. Докторът ми каза, че това се очаква.

Не беше вярно, докторът не му беше казвал такова нещо, но сърцето му за втори път вече правеше това, първият път хапчето бе помогнало и сега той бързо налага още едно. Не можеше да каже на Кърн, че не се чувства добре със сърцето.

Кърн не изглеждаше доволен от отговора. Но в този момент радистът притисна слушалките си, както когато приемаше съобщение, и каза на помощника:

— Камион N32 на Националната гвардия, е заел позиция — прокара пръста си по някакъв списък, — това е началото на Бранч Роуд — и помощникът заби още една червена карфица в картата.

В устата на Тийзъл остана тебеширеният вкус на хапчето. Пое дълбоко въздух и стегнатото му сърце започна да се отпуска.

— Така и не разбрах, защо оня дъртак е преместил момиченцето в друг гроб — каза той на Кърн, докато сърцето му още повече се отпускаше. — Спомням си, като го изровихме, как изглеждаше след 6 месеца в земята и това, което той му беше направил. Спомням си, че си помислих: „Господи, сигурно е адски самотно да умре човек така...“

— Какво ти стана преди малко?

— Нищо. Докторът казва, че е от умората.

— Лицето ти стана сиво като ризата ти.

Още няколко камиона преминаха отвън и Тийзъл използва техния шум, за да забави отговора си. След това една патрулна кола спря зад Кърн, заливайки го със светлината на фаровете си, и Тийзъл разбра, че изобщо няма да има нужда да отговаря.

— Май ще трябва да вървя — каза неохотно Кърн. — Пристигнаха портативните радиостанции, които трябва да разделим.

Пристъпи към колата, поколеба се и се върна.

— Защо поне не полегнеш на тая пейка и не подремнеш, докато ме няма. Картата няма да ти каже къде е момчето, а трябва да си кукуряк, като тръгнем утре.

— Ако изобщо се уморя. Искам да съм абсолютно сигурен, че всеки е на мястото си. Не съм във форма да тичам по баирите с теб, така че мога да свърша някоя добра работа оттук.

— Слушай. Онова, което казах в болницата, че си го преследвал по най-нескопосния начин...

— Стига! Забравих го вече.

— Не, изслушай ме. Знам какво искаш да направиш. Мислиш си за твоите хора, които бяха застреляни и измъчваш тялото си, за да се накажеш. Може и да е вярно това, което казах, че Орвал можеше сега да е жив, ако беше ме изчакал в началото. Но момчето е теглил куршума на него и на останалите. Не ти. Запомни го.

Нямаше нужда да му напомня. Радистът се обади:

— Деветнайсто отделение на щатската полиция зае позиция.

А Тийзъл дърпаше от цигарата си и гледаше съсредоточено как помощникът забива още една жълта карфица в източния край на картата.

На картата нямаше нанесени почти никакви подробности.

— Никой не е искал физическа карта на тези хълмове преди — обясни областният земемер когато я донесе. — Може би ако някой ден оттам минава път, ще трябва да нанесем подробностите. Геодезическите измервания струват много пари, особено в пресечна местност като тази, а и винаги сме считали за непрактично да харчим от бюджета за нещо, което едва ли някога ще потрѣбва.

Поне околните пътища бяха нанесени точно. На север се пресичаха под прави ъгли, но южният път се извиваше в полукръг и се съединяваше с пътищата, които се разклоняваха на двете страни. Командният камион на Тийзъл беше спрял в най-долната част на дъгата, която образуваше южният път. Това беше мястото, където Тийзъл бе намерен от служителя на щатската полиция и тъй като беше в близост с последното местонахождение на момчето, от него щяха да направляват операцията. Радистът погледна към Тийзъл:

— Приближава един хеликоптер. Говорят нещо, но не се чува ясно и не мога да разбера.

— Нашите два току-що излетяха. Никой от тях не би могъл да се върне толкова рано.

— Сигурно проблеми с двигателя.

— Или пък изобщо не е от нашите. Може да са някоя друга група вестникари, които искат да правят снимки. Ако са такива, не му разрешавай да каца.

Радистът повика хеликоптера и му поиска да се представи. Никакъв отговор. След малко Тийзъл чу рева на приближаващо витло, надигна се вдървено от пейката и с мъка се отправи към отворения заден капак на камиона. Камионът беше спрял до изораната нива, през която той бе допълзлял същата сутрин. Беше тъмно, но след малко той видя браздите, когато ослепителната бяла светлина от прожектора на корема на хеликоптера се спусна над полето. Беше същият вид прожектор, който снимачният екип беше използвал преди това.

— Стоят над нас — каза той на радиста.

— Опитай да се свържеш отново. Не им давай да кацат.

Но хеликоптерът вече се снишаваше, шумът от двигателя намаля, разсичащите въздуха перки просвистяваха във въздуха все по-нарядко. Кабината беше осветена. Тийзъл видя един човек да слиза и по осанката на този човек, докато той вървеше през полето към камиона, решително изправена и гъвка, Тийзъл разбра, без да вижда дрехите му, че това не беше нито репортер, нито служител от щатската полиция, връщащ се заради авария в двигателя. Това беше човекът, когото той бе повикал. Мъчително и болезнено слезе от камиона и закуцука към банката на пътя. Човекът тъкмо беше достигнал до бодливата тел, която обграждаше полето.

— Извинете, обикалям нагоре-надолу и търся един човек — каза мъжът. — Чудя се, дали няма да е тук. Казаха, че е възможно. Уилфред Тийзъл.

— Аз съм Тийзъл.

— Е, аз съм Сам Траутман — каза той. — Дойдох за моето момче.

Преминаха още няколко камиона, в които бяха насядали войници от Националната гвардия с пушки в ръце и лица, бледи под сянката на каските. В светлината на фаровете Тийзъл видя униформата на Траутман, капитанските му нашивки и зелената му барета, спретнато подпъхната под колана му.

— Твоето момче ли?

— Е, не точно. Не съм го обучавал лично. Моите хора се занимаваха с него. Но аз съм обучавал хората, които обучаваха него, така че донякъде е мое момче. Успя ли да свърши нещо друго? Последното, което чух, беше, че е убил 13 души — той каза това ясно, прямо, без излишни емоции, но въпреки това Тийзъл усети нотката в гласа му.

Често я беше долавял преди нощем, в участъка, от устата на много бащи, шокирани, сломени, объркани от това, което бяха извършили синовете им.

Но това не беше същото. Не така просто. Нещо друго се криеше в гласа на Траутман, нещо толкова непривично за такава ситуация, че Тийзъл не разбираше какво е то, а когато разбра, се смути.

— Казваш го така, сякаш се гордееш с него — каза Тийзъл.

— Така ли? Извинявай. Без да искам. Просто той е най-добрият школьник, който някога сме имали, и нещо щеше да не е наред с тая школа, ако той не ви беше подредил така.

Погледна към бодливата тел и започна да се прехвърля през нея със същата пестеливост на движенията, с която беше слязъл от хеликоптера и беше прекосил полето. Когато скокна в канавката от страната на оградата, където беше Тийзъл, застана достатъчно близо, за да се види, че униформата му прилягаше идеално, без нито една гънка. В тъмното кожата му изглеждаше оловносива. Имаше къса черна коса, причесана назад, слабо лице и остра брадичка. Брадичката стърчеше малко напред и Тийзъл си спомни как понякога Орвал сравняваше хората с животни. Не Траутман^[2] би казал Орвал сега. Не пъстърва. По-скоро куче. Или пор. Или невестулка. Някой от тия ловки хищници. Той си спомни някои от щатните офицери, които бе срещал в Корея — професионални убийци, хора на „ти“ със смъртта, при вида на които ти се ще да се отдръпнеш. „Не знам дали всъщност те искам тук“ — помисли си той.

„Може би беше грешка, че те повиках.“

Но Орвал го беше научил да съди за хората и по ръкостискането им и когато Траутман направи три крачки от канавката към него, ръкостискането му не беше такова, каквото Тийзъл очакваше. Вместо грубо и самонадеяно, то беше необичайно внимателно и твърдо в същото време. Накара го да се отпусне.

Може би Траутман щеше да излезе свестен.

— Пристигна по-бързо, отколкото очаквах — каза му Тийзъл. Благодаря. Имаме нужда от всякаква помощ.

Понеже преди малко си помисли за Орвал, изведнъж се сети, че подобно нещо се случи и един друг път, преди две нощи, когато благодари на Орвал, че е дошъл, с почти същите думи, които сега каза на Траутман.

Но сега Орвал беше мъртъв.

— Наистина имате нужда от всякаква помощ. Да си кажа право, мислех да дойда още преди да се обадиш. Той вече не е на служба, това си е чисто граждански проблем и въпреки това не мога да не чувствам известна отговорност. Трябва да знаеш едно нещо обаче — нямам намерение да се замесвам в някоя касапница. Ще помагам, само ако видя, че тази работа се извършва справедливо — да бъде заловен, а не

убит, без да му се дава никаква възможност. Може и да го убие, но не бих искал да остана с впечатлението, че това ви е било целта. Съгласен ли си?

— Да! — и той не лъжеше.

По никакъв начин не искаше момчето да бъде застреляно някъде горе в планината, без той да види. Искаше го жив, тук, искаше да види всяко едно нещо, което щяха да му направят.

— Добре тогава — каза Траутман. — Но не съм сигурен, че и моята помощ ще ви е от полза. Предполагам, че нито един от вашите хора няма да се приближи до него достатъчно, за да го види даже, а за хващане — да не говорим. По-хитър е и по-издръжлив, отколкото можете да си представите. Как стана така, че не уби и тебе? Не ми го побира умът, как си успял да му се изплъзнеш.

Ето го пак. Този тон, примесен с гордост и разочарование.

— Казваш го така, сякаш съжаляваш, че съм се измъкнал.

— Е, донякъде е така, но не бива да го приемаш като обида. Технически погледнато, не би трябвало да му се изплъзнеш. Не и при неговите умения и подготовка. Ако ти беше враг, на който той е позволил да се изплъзне, можеше да стане много неприятно и аз искам да разбера, защо е станало така, за да мога да предам този урок на моите хора. Кажи ми, как организира всичко това? Как мобилизира толкова бързо Националната гвардия?

— Имаха учения, планирани за края на тази седмица. Екипировката им беше готова и просто трябваше да вдигнат по тревога хората си няколко дни по-рано.

— Но това е цивилен команден пункт. Къде е щабът на военните?

— Надолу по пътя, в друг камион. Но офицерите ни оставиха ние да командуваме. Искат да разберат как хората им се справят сами, а те само да наблюдават, както правят на учение.

— Учение — каза Траутман. — Господи, всички обичаме ученията. Защо си толкова сигурен, че той е още тук?

— Защото всеки път в тези планини е под наблюдение, откакто той е горе. Не може да е излязъл, без да бъде забелязан. Даже и да е, аз щях да го усетя.

— Какво?

— Не мога да ти обясня. Нещо като шесто чувство, което ми остана след всичко, което преживях покрай него. Той си е там горе,

знам. А утре сутринта ще изпратя толкова хора подире му, че ще има по един за всяко дърво.

— Което, разбира се, е невъзможно, така че той пак има предимство. Той е професионалист в планински бойни действия, знае как да се прехранва и няма проблема да мъкне храна и провизии като вашите хора. Научен е на търпение и може да се скрие някъде и да изчака, докато свърши тази дандания, цяла година, ако се наложи. Сам е и е по-незабележим. Не е длъжен да се подчинява на заповеди и да съгласува действията си с други, така че може да се движи бързо, да стреля, да изчезва, да се крие на различни места и после пак да започне всичко отначало. Точно както са го учили моите хора.

— Добре — каза Тийзъл. — Тогава ти ще научиш мен.

[2] Траут на английски език означава пъстърва. ↑

Рамбо се събуди в тъмното, легнал на един студен, плосък камък. Събуди го болката в гръдния му кош. Той беше толкова болезнено подпухнал, че трябваше да разхлаби колана, с който се беше стегнал и всеки път, когато вдишваше, ребрата го срязваха и той се свиваше от болка.

Не знаеше къде се намира. Предполагаше, че е нощ, но не можеше да разбере защо мракът е толкова непроницаем, еднообразно-черен, без сиви петна, без блещукащи звезди и без лекото фосфоресциране на облаците. Премигна, но тъмнината остана същата, уплаши се да не би да е изгубил зрението си, бързо разпери ръце върху камъка, на който лежеше, панически заопипва около себе си и напипа влажни каменни стени. „Пещера — помисли си той озадачен. — Намирам се в пещера. Но как така?“

И все още замаян, се отправи с олюляване към изхода. Трябваше да спре и да се върне до мястото, където се беше събудил, защото пушката не бе в ръката му, но след малко замайването му попремина, той откри, че пушката е била постоянно с него, напъхана между колана и панталона му, и той отново се отправи навън. Подът на пещерата беше наклонен леко надолу, той прецени, че отворът е по-вероятно да се намира в горния край, а не долу, отново се обърна и тръгна да излиза. Посоката на въздушното течение в прохода на пещерата откъм входа трябваше да му подсказва накъде да върви, но той се сети за това чак когато взе с препъване един завой и стигна до изхода.

Навън нощта беше ясна като кристал, звездите блестяха ярко, луната беше в четвърт фаза и силуетите на дърветата и скалите долу се открояваха ясно. Не знаеше колко време е лежал в безсъзнание, нито как е влязъл в пещерата. Последното нещо, което си спомняше, беше, че по залез слънце с мъка тръгна от мястото на склона, близо до храстите, където беше лежал, навлезе в гората и се просна до един поток да пие вода. Спомни си, че нарочно легна в потока, остави се на студената вода да го залее, за да го посъживи, а сега беше пред входа на тази пещера, беше нощ и той не проумяваше какво беше правил

през целия ден и колко разстояние е изминал. Поне той си мислеше, че е изминал един ден. „Ами ако дните са повече“ — сети се той.

Далече надолу и напред имаше светлини, приличащи на стотици ярки точки, които премигваха в жълто и червено — движението по пътя, помисли си той, вероятно главното шосе. Но бяха прекалено много за обичайното движение. И още нещо — не отиваха никъде. Светлините забавиха ход, след малко спираха и образуваха непрекъсната нишка от ляво на дясно, по протежение на около две мили. Можеше и да греши при определяне на разстоянието, но беше уверен, че светлините имат нещо общо с неговото преследване. „Толкова много дандания — помисли си. — Тоя Тийзъл сигурно душата си дава, за да ме пипне.“

Нощта беше много студена, не се чуваха никакви насекоми и в храсталака не шумоляха животни, а само лекият вятър шаваше в сухите листа по земята и клатеше малките клончета. Обгърна раменете си с ръце, за да се стопли, потрепера и тогава чу отляво ритмичното бръмчене на хеликоптера, което прерасна в оглушителен рев и после затихна някъде далеч зад него. След този идваше друг, вдясно летеше трети, вляво — също и накрая чу слабото ехо от кучешки лай. После вятърът се промени, започна да духа към него откъм светлините долу, като донесе със себе си лая на други кучета и далечното хорово ръмжене от двигателите на тежки камиони. Не спират моторите, защото искат да държат светлините включени, помисли си той. Опита се да преброи светлините, но не можа да стори това поради голямото разстояние и умножи огромният им брой по числото на хората, които можеше да превозва всеки камион — 25, може би 30. Тийзъл не на шега искаше да го залови. И този път той не искаше да рискува да го изпусне — идваше с всички хора и всякаква техника, които можеше да събере.

Но Рамбо вече не искаше да се бие с него. Беше отслабнал и болен и някъде по пътя между храсталаците и пещерата яростта му се беше изпарила. Той започна да усеща това още когато разбра, че преследването на Тийзъл ще се проточи, беше капнал, искаше да го хване, но вече не заради удоволствието от отмъщението, а просто за да приключи с тази работа и да си замине. И след като уби всички тези хора, след като пожертвува толкова време и сили, които можеше да използва за бягството си, поне да беше излязъл победител. Колко съм

тъп, че пропуснах шанса си, помисли си той. Почувства в себе си празнина и отвращение. За какво му беше всичко това. Трябваше да се възползва от бурята и да избяга.

Е, добре, щеше да го направи сега. Обяви война на Тийзъл, води я с честни средства и Тийзъл оцеля — това е.

„Какви са тия лайна, с които се опитваш да замажеш работата — каза си той. — Кого заблуждаваш? Искаше ти се да бъдеш отново в действие, беше сигурен, че можеш да го победиш, но загуби и сега е време да плащаш. Той няма да тръгне за тебе точно сега, в тъмното, но при изгрев ще дойде с цяла армия, срещу която нямаш никакви шансове. Инатиш се, защото той спечели честно и всичко приключи. Искаш да се измъкнеш, докато все още има възможност, мамка му. Дори и да ти падне на мушката, застанал най-отпред, по-добре е да си обереш крушите и да останеш жив.“

В същия момент разбра, че това няма да е толкова лесно. Защото, както стоеше, трепереше и бършеше потта от челото и веждите си, от основата на гръбнака към главата му премина светкавична пареща болка, която се смени с хлад. Това се повтори няколко пъти и той разбра, че не трепери от вятъра и от студа. Имаше температура. Трябва да беше много висока, за да го кара да се поти толкова много. Ако се опиташе да тръгне, за да разбере дали е възможно да се промъкне през кордона от светлини, просто щеше да падне по средата на пътя. Дори и сега му беше трудно да стои изправен. Топлина — ето какво му трябваше. И подслон, някъде, където би могъл да даде покой на ребрата си и да се изпоти, за да премине температурата. И храна — не беше ял откак намери изсъхналия салам в джоба на стареца, когото пороят отнесе от скалата — не можеше да прецени преди колко време беше това.

Потрепера, залитна и трябваше да протегне ръка, за да се подпре на входа на пещерата. Това е то, пещерата ще трябва да свърши работа, тъй като нямаше сили да намери някое друго по-добро място. Отпаднаше толкова бързо, че дори не беше сигурен дали ще има сили да влезе в пещерата. „Ами тогава не стой тук, за да си повтаряш, колко си отпаднал. Действай.“

Тръгна надолу по един сипей, към дърветата, чиито силуети беше видял. Първите дървета, които приближи, имаха чепати клони, тъй като листата бяха опаднали и следователно не ставаха и той тръгна

през шумолящата есенна шума, докато накрая под краката си усети меки пружиниращи елови иглички, търсейки между тези дървета по-кичести клони, които можеха лесно да бъдат отчупени като внимаваше да взема по един клон от дърво, за да не бие на очи, че е минал оттук и е чупил клони.

Когато събра около пет, болката в ребрата от вдигането на ръцете и чупенето на клоните, стана непоносима. Искаше му се да има още, но и пет щяха да свършат работа. Мъчително ги вдигна на рамо — по-далеч от счупените ребра — и закрачи към пещерата, като под тежестта на клоните се олюляваше по-силно, отколкото преди. Но най-трудно беше изкачването на сипея. Постоянно се накланяше на една страна, вместо да стои изправен. Веднъж изгуби опора под краката си и политна с ръце напред.

Когато стигна върха, остави клоните при входа на пещерата и му се наложи отново да слезе по склона, този път, за да събере сухи листа и дърва от земята. Натъпка колкото можа във вълнената си риза, взе под мишница няколко големи сухи клона и ги занесе при пещерата, където трябваше отново да направи два курса — най-напред с клоните, които вече носеше, а после с първите клони. Мисълта му беше по-ясна сега и той правеше това, което трябваше да извърши, когато за първи път дойде в пещерата. Когато влизаше дълбоко навътре, подминавайки мястото, където се беше събудил, той проверяваше с крак пода под себе си, за да се увери, че няма внезапни пропадания. Колкото повече напредваше, толкова повече трябваше да върви приведен и да свива гръдният си кош — от това болката стана влудяваща.

Тази част от пещерата беше влажна, той бързо натрупа сухата шума на пода, сложи няколко трески отгоре и запали листата с кибрита, който старецът с казана му беше дал преди няколко нощи. Кибритът беше подгизнал под дъжда и лежането в потока, но оттогава беше минало достатъчно време, за да изсъхне, първите две клечки не запалиха, третата запали и изгасна, чак четвъртата остана да гори и с нея той запали шумата. Пламъкът се разгоря, той търпеливо добави още шума, още трески, като трепереше за всяко пламъче, докато накрая те се обединиха в един голям огън, достатъчен, за да бъдат добавени по-големи дърва и накрая — сухите клони.

Дърветата бяха толкова изсъхнали, че не даваха много пушек, а малкото дим, който излизаше, беше всмукван от течението по

галерията на пещерата към изхода. Гледаше в огъня, протегнал ръце, за да ги стопли, трепереше и с периферното си зрение улавяше сенките, танцуващи по стените. Беше се излъгал. Сега видя, че това не беше пещера. Преди години някой беше разработил тази мина. Това се виждаше от симетричните стени и свод, от равния под. Нямаше никакви забравени инструменти, ръждясали колички, счупени кирки и прогнили кофи — който и да беше работил на това място, се беше отнасял грижливо към него и го беше оставил чисто. Но е трябвало да запечата входа все пак. Беше проявена странна небрежност. Гредите и подпорите бяха остарели и разкривени и ако някои деца дойдоха тук да играят, можеха неволно да блъснат някоя греда или да вдигнат много голям шум и таванът можеше да се срути върху тях. Но какво ли можеха да правят деца чак тук? Мината беше отдалечена на много мили от най-близкото населено място. Но все пак той я намери; и други можеха да я намерят. Разбира се, щяха и да го сторят утре, така че той трябваше да внимава за времето и да се махне преди да са дошли. По луната, в четвърт фаза отвън, той беше преценил, че е около единадесет часа. Няколко часа почивка. Повече не му трябваше, си каза той. Точно така. След това можеше да продължи.

Огънят пръскаше топлина и го успокояваше. Той донесе еловите клони до него, разстла ги един върху друг, докато се получи нещо като постеля, и се изтегна върху тях с ударената си страна към огъня. Тук-там върховете на игличките пробиваха дрехите му и го боцкаха, но нищо не можеше да се направи — клоните му трябваха, за да го предпазват от влагата на пода. При това изтощение те му се сториха меки и удобни и той затвори очи, заслушан в тихото пукане на горящите дърва. Откъм прохода се чуваше ехото от падащи капки вода.

Когато за първи път видя стените на мината, едва ли не очакваше да види рисунки с въглен и с бои, животни с рога и хора, които ги дебнеха, стиснали копия. Беше виждал подобни снимки, но не можеше да си спомни кога. Може би в гимназията. Ловните рисунки винаги му правеха впечатление. Когато беше малък и живееше в Колорадо, често излизаше сам на разходка в планината и веднъж, когато предпазливо беше влязъл в една пещера, зад един завой, в светлината на фенерчето си видя бизон, само един, жълт, разположен точно в центъра на стената. Изглеждаше толкова истински, сякаш при вида му щеше да се обърне и побегне и той го гледа цял следобед, докато фенерчето му се

изтощи. След това започна да ходи в пещерата поне веднъж седмично — сядаше и гледаше. Това беше негова тайна. Една нощ баща му го би жестоко по лицето, задето не му каза къде е бил. Като си спомни за това, Рамбо поклати глава. От дълго време беше вече в тази пещера и мястото го накара да се чувства по оня тайнствен начин, както в другата. Бизон със силно извит врат, с къси рога, вперил поглед в него. Толкова високо в планината, далеч от родните прерии, и откога е там, и кой го е нарисувал? И кой е разработил тази мина, и кога е било това? Пещерата винаги му беше напомняла църква и в това място се почувства по същия начин, но сравнението го смути. Е, когато беше дете, не се смущаваше. Първо причастие. Изповед. Помнеше какво беше, когато отмяташе тежката черна завеса и влизаше в тъмната изповедалня, коленичеше на тапицираната дъска, приглушения глас на свещеника от другата страна на преградата, който даваше опрощение на покаялия се. След това затвореното дървено прозорче и той, в момент на изповед. Изповед за какво? За хората, които току-що беше убил. „Беше при самозащита, отче.“

„Но изпита ли удоволствие от това, сине? Съгреши ли?“

Това го обърка още повече.

Не вярваше в греха, не обичаше да го занимават подобни мисли. Но въпросът се повтори: „Съгреши ли?“ И в задрямалото си съзнание на топло край огъня той се зачуди, какво ли би отговорил като дете. Вероятно би казал „Да“. Поредицата от убийства беше много заплетена. Можеше да докаже на свещеника, че при самозащита беше убил кучетата и стареца в зелено. Но после, когато беше имал възможност да избяга, когато вместо това тръгна след Тийзъл и застреля хората му, докато те бягаха — това беше грях. И сега Тийзъл щеше да го преследва вечно, помисли си той, както преди и беше настъпил час за покаянието му. Долу, в прохода, капките вода глухо отекваха. Проходът. Трябваше да го провери още първия път. Една мина е естествено обиталище на мечки. Или змии. Какво му ставаше, че и сега не провери? Взе една горяща главня от огъня и тръгна с нея като с факла по прохода. Сводът ставаше все по-нисък, не му се искаше да се привежда и да си причинява болка, но работата трябваше да се свърши. Дойде до един завой, където капките, които беше чул, се ссещаха от тавана, събираха се в локва, оттичаха се в една пукнатина на пода и това беше краят. Парещата пръстите му факла заплашваше

да угасне всеки момент. Той стигна до стената в дъното, в която имаше процеп, широк около два фута, и реши, че е в безопасност. Когато факлата му угасна, той почти се беше върнал при огъня и видя трепкащото отражение на пламъците.

Но си спомни, че трябваше да направи и други неща.

Да се увери, че светлината от огъня не се вижда отвън. Да намери храна. Какво друго? Идеята да си почине в пещерата изглеждаше толкова проста в началото, но ставаше по-досадна и той се изкуши да зареже цялата работа и още сега да се опита да се промъкне през кордона от светлини долу на пътя. Успя да стигне само до входа, когато се олюля, зави му се свят и трябваше да седне. Дотук. Нямаше друг избор. Трябваше да остане тук за известно време.

Само за малко.

Първият пушечен изстрел отекна някъде отдолу и отдясно. Веднага след него последваха още три. Беше твърде тъмно и той беше твърде далеч, за да бъдат предназначени за него. Екнаха още три изстрела, след това слабо се зачу воят на сирена. Какво, по дяволите, ставаше?

Храна. Ето за какво трябва да се погрижиш. Храна. И той вече си я беше избрал — един голям бухал, който беше видял да излита от едно дърво долу, когато беше излязъл от пещерата първия път. Бухалът беше направил няколко кръга и след няколко минути се беше върнал. Беше видял силуета му да излита и да каца вече два пъти. Птицата отново беше излетяла и сега той я чакаше да се завърне от обиколката си.

Изстрелите отдясно бяха престанали. Но защо? Стоеше прав, трепереше и чакаше озадачен. Неговият изстрел щеше да се слее с останалите, идещи отдолу, и нямаше да издаде местонахождението му. Прицелването нощно време е трудна работа, но със светещата боя, която старецът беше сложил на мушката, имаше добри шансове за успех. Той чакаше и чакаше и тъкмо когато потта на лицето му и вледеняващата болка в гръбнака се усилиха, чу плясък на криле, вдигна глава и видя бързият силует да се снишава и да каца на дървото. Едно, две и той вдигна приклада към рамото си, прицелвайки се в черното петно на дървото. Три, четири; трепереше и стегна мускулите си, за да се овладее. Трах! Ребрата го срязаха от последвалия откат и от силната болка залитна към входа на пещерата. Помисли си, че може да

не е улучил и се уплаши, че бухалът ще излети и повече няма да се върне. Но тогава го видя леко да помръдва. След това започна да пада с красива дъга от дървото, удари се в един клон, прекатури се и изчезна в тъмното. Чу го да пада в шумата и бързешката тръгна по сипея към дървото, като не смееше да откъсне очи от мястото, където предполагаше, че е паднала птицата. Обаче се обърка, не можеше да я намери. Случайно попадна на нея след дълго търсене. Върна се при огъня в пещерата, просна се със замаяна глава на клонките, като трепереше неудържимо. Опита се да не обръща внимание на болката, като се съсредоточи в свитите нокти на бухала и гледаше разрошената му перушина. Беше стар бухал, прецени той и му хареса старческото му лице, но не можеше да удържи треперещите си ръце, за да пригладни добре перата му.

Освен това не можеше да проумее за какво бяха онези изстрели.

Линейката профуча с виеща сирена покрай командния камион, забързана към града, а след нея с грохот се зададоха три камиона, натоварени с цивилни граждани, оплакващи се на висок глас, които крещяха нещо неразбрано към войниците от Националната гвардия около пътя. Веднага след камионите минаха две коли на щатската полиция, за да държат цивилните под наблюдение. Тийзъл стоеше край пътя, фаровете профучаваха покрай него в тъмното, той поклати глава и се запъти бавно към камиона.

— Съобщиха ли колко още са се застреляли? — попита той радиста в каросерията.

Зад главата на радиста се беше образувал ореол от светлината на крушката зад него.

— Току-що — каза той бавно и тихо. — Един от техните. Един от нашите. Цивилният е улучен в коляното, но нашият човек са го ударили в главата.

— А-ха! — и той притвори за момент очи.

— Санитарят от линейката каза, че може да не издържи до болницата.

„Няма да издържи я“ — помисли си той. Ако нещата продължаваха да се развиват така, както през последните три дни, и той нямаше да издържи. Нямаше съмнение. Просто нямаше да издържи.

— Аз познавам ли го? Или не, чакай. По-добре не ми казвай. Познавам вече достатъчно мъртъвци. Събраха ли ги вече поне тия пияндета, за да не застрелят някого другиго? Тези в камионите последните ли бяха?

— Кърн смята, че е така, но не може да бъде сигурен.

— Което значи, че горе в планината може да има още няколкостотин.

„Господи, не ти ли се иска да има някакъв друг начин да се свърши тази работа, да сте отново само ти и момчето. Колко хора още ще трябва да загинат, преди да свърши всичко.“ Прекалено много се

движеше. Отново му се виеше свят и, за да се задържи на омекналите си крака, трябваше да се облегне на каросерията на камиона. Струваше му се, че очите му всеки момент ще се обърнат обратно в орбитите си. Като очите на кукла, мислеше си.

— Май трябва да се качиш тук и да си починеш — каза радистът. — Даже и на слабо осветление се вижда, че лицето ти се поти под превръзките.

Той леко кимна.

— Само не казвай това, когато Кърн е тук. Подай ми кафето си, моля те.

Ръцете му трепереха, докато поемаше кафето, той го глътна заедно с още две хапчета, езикът и гърлото му се сгърчиха от горчивия вкус и в този момент Траутман се върна от пътя, където беше разговарял с няколко войника от Националната гвардия, чиито сенки само се виждаха. Хвърли един поглед на Тийзъл и каза:

— Трябва да си легнеш.

— Когато всичко това свърши.

— Ами то ще продължи малко по-дълго, отколкото очакваш. Това не ти е повторение на Корея и язовира Чой Син. Тактиката на масирана атака е добра, ако една срещу друга стоят големи групи — ако работите на единия фланг не вървят, врагът е толкова многоброен, че ти имаш време да го видиш и да изпратиш подкрепление там. Но не можеш да направиш това тук, срещу един човек, особено срещу тоя. Трудно ще бъде забелязан и при най-малкото разбъркване в редиците ви ще се измъкне изпод носа ви, без да го усетите.

— Досега само критикуваш. Можеш ли да предложиш нещо конструктивно?

Каза го по-натъртено, отколкото възнамеряваше, така че когато Траутман отговори „да“, в равния му глас долови нова нотка на възмущение.

— Искам да уточня още някои неща. Не знам ти как организираш работата в полицията, но аз искам да бъде абсолютно сигурен, преди да започна нещо.

Тийзъл имаше нужда от помощта му и веднага се опита да го смекчи.

— Извинявай. Изглежда аз не съм прав. Не ми обръщай внимание. Просто не мога да се почувствам щастлив, ако не се скарам

с някого от време на време.

Ето го пак това странно, почти пълно повторение на минали неща — преди две нощи, когато Орвал каза: „Ще се стъмни след час“, той отговори троснато: „Да не мислиш, че не знам!“ и след това се извини на Орвал с почти същите думи, които сега каза на Траутман.

Може би беше от хапчетата. Не знаеше какво има в тях, мозъкът му направи един последен оборот и спря. Тревожеше го това, че периодите на замаяност идваха все по-често и траеха все по-дълго. Но поне сърцето му вече не забързваше ритъма си и не прескачаше ход.

Хвана се за задната каната, за да се покачи в каросерията, но нямаше достатъчно сила да се повдигне.

— Ето. Хвани се за ръката ми — каза радистът.

С чужда помощ той успя да се покатери, но съвсем бавно и трябваше да изчака малко, преди да е в състояние да отиде и седне на пейката с рамене, най-после облежнати на канатата. Така. Готово. Няма какво да се прави, освен да седи и да почива. Същата приятна умора и облекчение, което чувстваше понякога след повръщане.

Траутман се покачи с очевидно небрежна ловкост, застана прав в каросерията, загледал в него, и Тийзъл се почуди какво беше това, което преди малко Траутман каза и което го озадачи. Не можеше да си спомни какво беше то. Нещо като...

Спомни си.

— Как разбра, че съм бил при язовира Чой Син.

Траутман го изглежда въпросително.

— Преди малко — каза Тийзъл. — Спомена нещо...

— Да. Преди да тръгна от Форт Браг се обадох до Вашингтон и поисках да ми прочетат досието ти.

На Тийзъл това не му хареса. Никак.

— Нямаше как — каза Траутман. — Не го вземай навътре, като че ли си пъхам носа в твоите работи. Трябваше да знам що за човек си, дали тази работа с Рамбо не е по твоя вина, дали сега просто не търсиш кръвно отмъщение, за да мога да предвидя всеки проблем, който би могъл да ми създадеш. Една от твоите грешки е била точно тази. Тръгнал си да гониш човек, за когото не знаеш нищо, даже и името му. Имаме си едно наше правило — никога не влизай в бой с противника, докато не го опознаеш като самия себе си.

— Добре. И какво научи за мен от язовира Чой Син.

— На първо място сега като ми каза какво е станало там горе, аз си обяснявам отчасти защо си успял да му се изплъзнеш.

— Че то не е тайна. Бягах по-бързо.

Споменът за това как офейка панически, оставяйки Шингълтън, го изпълни с погнуса и огорчение.

— Там е работата — каза Траутман. — Не би трябвало да бягаш по-бързо от него. Той е по-млад от тебе, в по-добра форма и по-добре обучен.

Радистът седеше на масата и ги слушаше. Обърна се към двамата и запита:

— Мога ли да знам за какво си говорите. Какъв е този язовир?

— Не си ли ходил войник? — попита Траутман.

— Ходил съм, разбира се. Във флота. Две години.

— Затова не си чул. Ако си бил в морската пехота, щеше да знаеш и насън да те бутнат и щеше да се хвалиш с това. Битката при язовира Чой Син е една от най-големите през войната в Корея. Нашите са отстъпвали, но всъщност все едно, че са атакували — врагът е дал 37000 жертви. Тийзъл е бил в самия център на тази битка. Само това е достатъчно, за да заслужи Отличителния Кръст за храброст.

Начинът, по който Траутман спомена името му, накара Тийзъл да се почувствува някак странно, сякаш не беше с тях, сякаш слушаше извън камиона, докато Траутман, без да подозира това, говореше за него.

— Искам да знам — обърна се Траутман към Тийзъл. — Разбра ли Рамбо, че си участвувал в тази битка?

Тийзъл сви рамене:

— Грамотата и медалът бяха на стената в канцеларията ми. Той ги видя. Ако от тях се е досетил...

— Охо, досетил се е, и още как. Ето кое ти е спасило живота.

— Не разбирам как. Паникьосах се, когато той застреля Шингълтън, и побягнах като някой гнусен, уплашен плъх — като каза това открито, пред всички, се почувства по-добре, въпреки че никой не беше говорил зад гърба му.

— Разбира се, че ще се паникьосаш и ще побегнеш — каза Траутман. — Не си участвал от години в такъв род действия. Всеки на твоето място щеше да побегне. Но, разбираш ли, той не е очаквал това от теб. Той е професионалист и съвсем естествено е допуснал, че човек с

такъв медал също е професионалист. Е, малко поотвикнал и, разбира се, не от неговата класа, но все пак те е считал за професионалист. Смятам, че точно с това се е съобразявал, докато те е гонил. Гледал ли си как играят шах професионалист срещу аматьор? Аматьорът печели повече фигури. Професионалистът е свикнал да играе срещу хора, които имат определена система, на която е подчинен всеки ход, а аматьорът мести фигурите по дъската, без да има някаква ясна цел, като просто се стреми да направи нещо с малкото си познания. Професионалистът така се обърква, докато се опитва да разгадае някаква несъществуваща система и да се противопостави, че скоро губи. Е твой случай ти си в паническо бягство, а Рамбо е по петите ти и се опитва да отгатне как би се защитил някой като него. Очаквал е от теб да го причкаш някъде в засада и това го е забавило, докато е разбрал, но вече е било твърде късно.

Радистът тъкмо беше надянал слушалките, за да чуе поредното съобщение. Тийзъл забеляза отсъстващия му поглед, вперен в пода.

— Какво става? Нещо лошо ли? — попита Тийзъл.

— Нашият човек. Оня, с главата. Току що е починал.

„И таз добра — помисли си Тийзъл. — И таз добра, мамка му.“

„За какво се ядосват? Сякаш не си го очаквал. Знаеше много добре, че човекът ще умре.“

„Там е работата, я. Знаех много добре. Той и още колко други, докато свърши всичко това.“

— Бог да го прости — каза Тийзъл. — Не мога да измисля друг начин да заловя това момче, освен с всички тези хора, но ако можех да избирам, щях да предпочета да сме един срещу друг, само аз и той.

Радистът свали слушалките си и стана със сериозно изражение на лицето.

— Работехме в различни смени, но понякога разговарях с този човек. Ако нямате нищо против, ще изляза да се поразходя малко — слезе бавно през отворената каната, стъпи на пътя и след моментно колебание каза — Снабдителният камион сигурно още е долу на пътя. Да отида да взема малко понички и още кафе? Или нещо друго?

Поколеба се още малко, след това закри и се скри в тъмното.

— Ако бяхте един срещу друг, само ти и момчето — каза Траутман — този път то щеше да знае как да те настигне. По права линия. И веднага щеше да ти свети маслото.

— Няма. Защото сега няма да бягам. Горе се бях уплашил от него. Сега не ме е страх.

— А трябва.

— Не, защото се уча от теб. Не се заемай с някого, преди да си го опознал. Нали така каза. Е, сега знам за него достатъчно, за да го пипна.

— Глупости. Почти нищо не съм ти казал за него. Някой психиатър може да измъдри цяла теория от това, че майка му умряла от рак, когато той бил малък, баща му — алкохолик, опитал се да го наръга с нож и същата нощ избягал от къщи с един лък и стрела, след като едва не убил с тях баща си. Някаква теория за фрустрация и подтискане и какви ли не от този род. Няма достатъчно пари да се прехранва, напуснал гимназията и започнал работа в някакъв автосервиз. Такава теория би звучала логично, но не би означавала много за нас. Ние не приемаме луди. Подложихме го на изследвания и се оказа, че е толкова нормален, колкото ти и аз.

— Но аз не убивам, за да си изкарвам прехраната.

— Не, разбира се. Ти само поддържаш една система, която кара други да го вършат заради теб. И когато те се върнат от войната, не можеш да понасяш това, че лъхат на смърт.

— В началото не знаех, че е бил на война.

— Но си видял, че се държи особено и не си си дал много труд да разбереш защо. Каза, че бил скитник... А какво друго може да е, мамка му. Пожертвувал е три години от живота си, за да се запише доброволец в една война, като е вярвал, че помага на родината си и единствения занаят, който е научил там, е как да убива. Как да си намери работа с тази квалификация?

— Не е било нужно да отива доброволец и е можел да се върне на работа в сервиза.

— Отишъл е доброволец, защото е смятал, че и без това ще го мобилизират, а е знаел, че най-добрите части, които дават най-добрата подготовка и шанс за оцеляване, не вземат мобилизирани, а само доброволци. Каза, че е можел да се върне на работа в сервиза. Страхотна награда, как ти се струва? Три години на война, „Медал на честта“, разбити нерви и като отплата — да гресира коли. Искаш да се биеш с него сам и въпреки това казваш, че имало нещо ненормално в това да убиваш, за да си изкарваш прехраната. Господи, да не мислиш,

че можеш да ме заблудиш — ти си толкова войнствен, колкото е и той. Точно затова е започнало всичко. Надяваш се да го срещнеш лице в лице. Това ще бъде последната изненада в живота ти. Защото през тези няколко дни той е в стихията си. Просто е един специалист на работа. Ние насила го научихме на това и сега той ни го връща. За да предугадиш дори един негов ход, ще трябва да го изучаваш с години. Ще трябва да преминеш през всичкото обучение и през всичките битки, през които той е минал.

— Капитан си, но по приказките ти личи, че май не обичаш много военните.

— Разбира се, че не. Кой нормален човек ги обича.

— Тогава защо стоиш при тях, особено с тази твоя работа — да учиш хората да убиват.

— Не. Уча ги да оцеляват. Докато пращаме хора на война, най-важното нещо, което мога да направя, е да ги обуча така, че поне някои да се завърнат. Работата ми е да спасявам човешкия живот, а не да го отнемам.

— Казваш, че не съм те заблудил, че съм войнствен колкото него. Мисля, че грешиш. Върша си работата честно, доколкото мога. Но да оставим това. Защото и ти не можеш да ме заблудиш. Казваш, че си дошъл тук, за да помогнеш, но засега си помогнал само на думи. Претендираш, че спасяваш живота на хората, но не си направил нищо, за да го накараш да не убива повече хора.

— Чакай малко — каза Траутман. Бавно запали цигара от пакета, който лежеше на масата с радиостанцията. — Да предположим, че си прав. Аз наистина се въздържам засега. Но да речем, че започна да помагам. Помисли си. Наистина ли искаш да ти помогна? Той е най-добрият възпитаник на нашата школа. Да се бия с него би означавало да се бия срещу самия себе си, защото подозирам, че е бил предизвикан...

— Никой не го е предизвиквал да убива с бръснач полицаи. Това трябва да ти е ясно.

— Ще ти го кажа по друг начин тогава — тук става въпрос за конфликт на собствените ми интереси.

— Конфликт на кое? Мамка му, та той...

— Чакай да свърша. В много отношения Рамбо прилича на мен и няма да бъда откровен, ако не призная, че му съчувствувам за

положението, в което е изпаднал, дотолкова, че ще се радвам, ако успее да се измъкне. От друга страна, като си помисля, Господи, та той е побеснял. Не е трябвало да те гони, след като ти си бил отбой. Не е трябвало да убива онези хора, когато вече е имал възможност да избяга. Това не може да му се прости. Но независимо от това аз му съчувствувам. Ами ако уж без да искам изработя план за залавянето му, който би му оставил вратичка да избяга?

— Няма да го направиш. Дори и да избяга от тук, ще продължим да го гоним и той пак ще застреля някого. Ти вече се съ согласи, че отговорността е колкото моя, толкова и твоя. И като ти е най-добрият възпитаник, докажи го, мамка му. Създай му всяко възможно препятствие, което можеш да измислиш. И ако и тогава се измъкне, ти ще си направил всичко по силите си и ще имаш два пъти по-голяма причина да се гордееш с него. Имаш няколко основания, за да не ни откажеш помощта си.

Траутман погледна цигарата си, дръпна дълбоко от нея, хвърли я извън камиона и рояк искри се посипаха в тъмнината навън.

— Първо на първо не мога да разбера защо изобщо запалих. Отказах ги преди три месеца.

— Не измествай въпроса — каза Тийзъл.

— Значи, ще помогнеш ли или не?

Траутман погледна към картата:

— Предполагам, че нищо от това, което казах, няма голямо значение. След няколко години дори няма да има нужда от хайки като тази. Вече притежаваме инструменти за издирване, които се закачат отдолу на самолет. За да издириш някого трябва само да прелетиш над предполагаемото място и инструментът регистрира телесната топлина. Засега нямаме достатъчно такива уреди. Повечето от тях са изпратени във войната. Но когато бъдат върнати тук, един беглец не би имал никакви шансове. И тогава няма да има нужда от хора като мен. Това ще е краят на нещо, много тъжно. Колкото и да мразя войните, страхувам се от деня, когато машините ще изместят човека. Сега поне човек може да се оправи, ако е способен.

— Все още избягваш въпроса.

— Да, ще помогна. Той трябва да бъде спрял и предпочитам човекът, който може да направи това, да бъде някой като мен — да го разбира и да усеща болките му.

Рамбо хвана бухала за мекия, отпуснат гръб, сграбчи с другата ръка перушината на корема и дръпна. При отскубването си перата издаваха глух звук като от разпаряне. Усещането от мекия пух в ръката му беше приятно. Оскуба цялата птица, отрязва главата, крилете и ноктите, натисна върха на ножа в основата на гръдния кош и прокара острието чак до опашката. Разтвори птицата, пхна вътре ръка, хвана още топлите вътрешности и с отмерено, силно движение издърпа повечето дреболии от един път, след което остърга останалото с ножа. Щеше му се да измие птицата с водата, която капеше от свода на мината, но не беше сигурен дали не съдържа някои отровни вещества, пък и би било излишно усилие, а той искаше да свърши всичко побързо и да се маха отгук. И без това вече изразходи твърде много сили. Взе една дълга пръчка от тези до огъня, подостри я, набучи бухала на нея и я протегна над огъня. Остатъците неоскубана перушина се опърлиха в пламъците. Сол и пипер, мислеше си той. Тъй като бухалът беше стар, сигурно щеше да бъде твърд и жилав. Миризмата, която се разнасяше от печашото се месо, беше възкисела, такъв сигурно щеше да бъде и вкусът му и на него му се прииска да има поне мъничко сол и пипер.

Ето, значи, пътят на неговото развитие, помисли си той. От нощуване в гората, в спалния чувал, ядене на хамбургери, преглъщани с кола в прашната трева край пътя, до това — легло от елови клони в някаква си мина и печен бухал — без дори да има сол и пипер. Не че се различаваше кой знае колко от нощуването в гората, но тогава той доброволно беше избрал този живот при минимални условия и това за него беше лукс. Сега обаче той беше принуден да води такъв живот за Бог знае колко време и това наистина му изглеждаше като минимални условия. Скоро можеше да се наложи да се лиши и от това и тогава сигурно с умиление щеше да си спомня за тази нощ, когато е спал няколко часа в една мина и е ял един жилав стар печен бухал. Вече не се и сещаше за Мексико. В ума му беше само следващото ядене на някое удобно дърво за спане. Ден за ден. Нощ за нощ.

Болката в ребрата го срязва, той повдигна двете си ризи и погледна гръдния си кош, невярващ на очите си от размера на отока. „Сякаш някакъв тумор или нещо подобно е израсло там“ — помисли си той. Няколко часа сън нямаше да го излекуват. Поне вече не му се виеше свят. Размърдай се. Постъкна огъня, за да се опече по-бързо птицата. Горещината на огъня облиза челото и носа му. „Или може би е от треската“ — помисли си той. Излегна се в цял ръст на еловите клонки с потно лице, обърнато към огъня. Лигавицата в устата му беше суха и лепкава, прииска му се да пийне от манерката, но беше изпил доста от нея, а трябваше да я пести за по-късно. Но щом отвореше устни, между тях се образуваше паяжина от лепкава слюнка. Накрая отпи, изплакна лепкавата слюз и се замисли дали може да си позволи да я изплюе. Реши, че не може и преглътна мъчително.

Гласът го стресна. Той прокълкна отчетливо по прохода, сякаш пред входа говореше човек с мегафон. Как е възможно да са разбрали къде е? Бързо провери дали револверът, ножът и манерката бяха на колана му, грабна пушката и пръчката с бухала и се хвърли към изхода. Течението в прохода беше прохладно и освежаващо. Точно преди отвора спря, за да се увери, че навън, в нощта, няма никакви хора, дошли за него. Не видя никого, но чу отново гласа. Определено идваше от високоговорител. От хеликоптера. Моторът ревеше в тъмното някъде над склона и през цялото време някакъв мъжки глас ехтеше:

— До всички групи от 12 до 31. Съберете се при източния склон. От 32 до 40 включително. Разгърнете се във верига на север.

Долу, в далечината, кордонът от фарове все още беше там и чакаше.

Тийзъл искаше да го хване не на шега. Долу имаше цяла армия. Но за какво беше високоговорителят? Нямаха ли достатъчно радиостанции за връзка между групите? „Или нарочно вдигат този шум, за да ми влияят психически — помисли той. — Да се изплаша, като разбере колко са. Може да е само уловка, а той да няма изобщо никакви хора на изток и на север. Може би има само на юг и на запад.“ Рамбо беше чувал подобни високоговорители, използвани от специалните сили през войната. Това обикновено объркваше противника и го караше да взема прибързани решения относно действията на специалните сили. Затова си имаше обратно правило:

ако някой иска да те накара да гадаеш ходовете му, никога не го прави. Най-добрият начин е да продължаваш, все едно, че изобщо не си чул.

Гласът започна да повтаря, като затихваше зад склона. Но Рамбо не обърна повече внимание на това, което казваше. Ако ставаше въпрос, Тийзъл можеше да вкара хора в тези планини откъдето си поискаше. За него нямаше значение. Откъдето и да влезнеха, щяха да се натъкнат на него.

Погледна на изток. Натам небето сивееше. Слънцето щеше да изгрее след малко. Отпусна се на хладните камъни при входа на мината и опита с пръст дали птицата е твърде гореща за ядене. После отрязва едно парче и го задържа. Беше ужасно. По-ужасно, отколкото бе очаквал. Корово, сухо и възкисело. Трябваше да си наложи да откъсне друго парче и го държи дълго, преди да преглътне.

Тийзъл въобще не спа. Един час преди изгрев Траутман легна на пода и подремна, но Тийзъл остана да седи на пейката с гръб, опрян на канатата, каза на радиста да превключи звука от слушалките на високоговорителя и се заслуша в съобщенията за позициите на групите като почти не откъсваше поглед от картата. Съобщенията започнаха да идват все по-рядко, радистът се облакът на масата, заби глава и Тийзъл остана да будува сам.

Всички части бяха по местата си. Той си ги представи — полицаи и войници от Националната гвардия във верига покрай полета и гори, мачкащи угарки, проверяващи оръжието си. Бяха разделени на групи по 50 човека, на всяка група имаше по една полева радиостанция и в 6 часа по тях щеше да бъде дадена заповедта за тръгване. Подредени така, в дълги вериги, те щяха да тръгнат от четирите посоки на компаса. Щяха да минат дни, докато покриеха толкова обширна територия, но накрая щяха да го заловят. Ако някоя от групите попаднеше в труднопроходимо място, радистът им щеше да съобщи на останалите и те щяха да намалят ход и да изчакат. Така нямаше да се случи някоя група да изостане чувствително от основната верига, или без да иска да смени посоката си, да се отбие силно встрани и да претърсва местност, вече мината от останалите. В кордона нямаше да има пролуки, освен ония, които бяха нарочно оставени за засади. Няколко човека щяха да лежат там и да причакат момчето в случай че то се опиташе да се възползува от пролуката. Момчето. Дори и сега, когато Тийзъл знаеше как се казва, не можеше да свикне да го нарича по име.

Въздухът като че ли стана по-влажнен преди разсъмване и той метна едно войнишко одеяло върху лежащия на пода Траутман, после взе още едно и се уви в него. Във всеки план имаше нещо за довършване, някое недоглеждане. Той помнеше това от Корея, каза го и Траутман и той за кой ли път премисляше операцията от всичките ѝ страни, да не би да е пропуснал нещо.

Траутман беше поискал хеликоптерите да спуснат съгледвачи на най-високите върхове, откъдето биха могли да забележат момчето, ако то побегнеше пред кордона. Спускането на хората по въжета в тъмното беше опасна работа, но за щастие нищо лошо не се случи. Траутман поиска също хеликоптерите да летят над планините и да излъчват по високоговорителите фалшиви съобщения, за да объркат момчето, и това бе направено. Траутман предполагаше, че момчето ще опита да пробие на юг — това беше посоката на бягството му през войната и беше най-вероятно той отново да тръгне в тази посока, така че южната група беше подсилена с изключение на ония привидно слаби места, оставени за засади. Очите на Тийзъл горяха от безсъние, но той не можеше да заспи и когато от плана на операцията не остана нито една непроверена точка, се замисли за други неща, които искаше да забрави. Умишлено беше подтискал тези мисли до този момент, но сега, когато главата му започваше да го боли отново, призраците на миналото сами изпълзяха.

Орвал и Шингълтън. Всеки петък ходеха на вечеря у Орвал.

— Добро начало за почивните дни — казваше г-жа Келерман, когато всеки четвъртък телефонираше в полицията, за да го пита какво предпочита да яде на следващата вечер. На днешния ден, тогава, тя щеше вече да се е обадила и утре щяха да ядат... да ядат какво? Не, мисълта, че устата му е пълна с храна, беше непоносима. Никога не я наричаше Беатрис. Винаги г-жа Келерман. Така решиха, след като убиха баща му и той отиде да живее у тях. Не можа да си наложи да ѝ казва „майко“, „лельо Беатрис“ някак си не звучеше, така че остана „г-жо Келерман“ и това се харесваше на Орвал, тъй като самият той беше възпитан да се обръща към родителите си с „господине“ и „госпожо“. С Орвал беше различно. Той идваше в къщата на баща му толкова често, че Тийзъл свикна да му вика по име и това му остана навик. Вечерите в петък. Обикновено тя готвеше вътре, докато той и Орвал бяха навън с кучетата, после влизаха да пийнат по нещо преди вечеря, но Орвал вече беше отказал пиенето, така че пийваха само той и г-жа Келерман, а Орвал пиеше само доматен сок със сол и табаско. Като се сети за това, устата на Тийзъл се наля с горчива слюнка, опита се да не мисли за ядене, а за това, как започнаха караниците и как вечерите в петък се прекратиха. Защо не отстъпи пред Орвал? Толкова ли беше важно как се слага кобурът или как се дресираще куче, че трябваше да се

карат за това? Дали Орвал се страхуваше от това, че остарява и искаше просто да покаже, че, както винаги, е добър във всичко. Или пък бяха толкова близки, че всяко разногласие само подчертаваше това и те трябваше да се карат. „Може би аз съм бил толкова горд, че съм искал да му докажа, че вече не съм малко момче — мислеше Тийзъл — а Орвал не е можел да понася осиновеното му дете да му говори по начин, по който самият той никога не е разговарял със своя баща.“ Г-жа Келерман беше на 68 години. Беше омъжена за Орвал от 30 години. Какво щеше да прави сега без него? Целият ѝ живот беше свързан с него. За кого щеше да готви сега? За кого щеше да чисти в къщи и да пере дрехи?

„За мен, предполагам“ — помисли си Тийзъл. Ами Шингълтън и турнирите по стрелба, на които ходеха заедно като представители на своя отдел?

Шингълтън също имаше жена, три малки деца и какво щеше да прави тя? Да си намери работа, да продаде къщата и да плаща на бавачки за децата, докато тя ходи на работа. „И как да обясня и на двете как са загинали мъжете им?“ — мислеше той. Отдавна трябваше да им се обади, но не можеше да се реши.

В чашата с кафе киснеха няколко угарки. Запали последната си цигара, смачка пакета и усети гърлото си сухо, като си спомни как се паникьоса горе на скалата и виковете на Шингълтън: „Внимавай, Уил! Мене ме пипна!“ След — това изстрела и след него бягството. Може би, ако беше останал, щеше да намери сгода да стреля в момчето, може би, ако някак си се беше добрал до Шингълтън, щеше да го заvari още жив и да го спаси. Потрепера от отвращение, като си спомни паническото си бягство от скалата. „И това ми било корав мъж — каза си той. — Само дете много знаеш да приказваш. И ако всичко се повтори, сигурно пак ще постъпиш така.“

„Не — помисли си той. — Не, по-скоро ще умра, отколкото да побягна отново.“

Трупове горе на скалата. Щатската полиция се бе опитала да ги издири с хеликоптер, но от въздуха всички скали си приличаха, полицията не можа да намери нищо и после ги повикаха да се включат в преследването. Може би дъждът беше покрил трупове с кал и шума. Около тях сигурно се навъртаха горските зверове и насекоми пълзяха по лицата им. Как ли изглеждаше Орвал, след като бе пометен

от скалата. Погребението на Голт е било вчера сутринта, докато той пълзеше през полето. По-добре, че не отиде. Искаше му се да има начин да не отиде и на погребението на другите, когато ги намереха и докараха онова, което беше останало от тях след няколко дни в гората. Общо погребение. Всичките ковчези в редица пред олтара, със затворени капаци и целият град, който поглежда първо към него, после към ковчезите и пак към него. Как щеше да обясни на тези хора защо стана така, защо реши, че е най-добре да не позволява на момчето да остане в града, защо момчето се заинати и го предизвика, а после и двамата, веднъж започнали, не можаха да спрат да се озлобяват един срещу друг?

Погледна към Траутман, който спеше под войнишкото одеяло на пода, и осъзна, че започва да преценява момчето от неговата гледна точка. Не изцяло, но достатъчно, за да си обясни защо момчето направи всичко това и дори изпита известно съчувствие.

„Да, но ти не си убил никого, след като се върна от Корея, въпреки че си минал почти през същото, през което е минал и той.“

Но мисълта, че момчето би могло да се владее, повече нямаше да съживи Орвал, Шингълтън и останалите, а гневът му към него, задето застреля Орвал, беше твърде бурен, за да може да го поддържа постоянно. През последните няколко часа умората надделяваше над гнева. Нямаше вече сили да извика във въображението си жестоки сцени на разправа с момчето.

Сети се за това и в замайването от безсънието му се мярна налудничавата мисъл, че всичко се е объркало още преди да срещне момчето, преди да срещне Ана, преди войната. Учуди се, че не се беше сещал за нея от два дни, откакто започнаха убийствата. Сега тя му изглеждаше още по-далечна, по-далеч от Калифорния, а болката от загубата се беше смалила на фона на всичко, което се случи от понеделник до сега. И все пак тя съществуваше, но той не искаше допълнителни страдания.

Стомахът му се сви. Трябваше да глътне още две хапчета и тебеширеният им вкус беше още по-горчив сега, когато го очакваше. През отнетнатия брезент на камиона видя слънцето, което едва се беше подало на хоризонта, бледо и студено, и войниците край пътя с дъх, излизащ на пара от устата им. Радистът викаше поотделно всяка група, за да провери готовността им.

Тийзъл се пресегна и побутна лежащия на пода Траутман, за да го събуди.

— Започва се.

Но Траутман беше вече буден.

— Знам.

Кърн пристигна с кола и бързо се качи в каросерията.

— Проверих цялата верига от край до край. Всичко изглежда наред. Какво става в щаба на Националната гвардия?

— Готови са да наблюдават операцията. От нас зависи кога ще почнем — каза радистът.

— Добре тогава.

— Защо ме гледаш така? — попита Тийзъл.

— Ами, тъй като ти започна всичко това, мислех си, че ще искаш ти да дадеш заповедта за тръгване.

Залегнал на гребена на един висок рид, Рамбо ги видя, когато тръгнаха — най-напред малки групички, които вървяха из гората, далеч от тук, после се появиха хора, повече, отколкото можеше да преброи, които добре организирано и методично претърсваха местността. Бяха на около миля и половина от него, мънички точки, които обаче бързо растяха. В небето летяха хеликоптери, от които се издаваха заповеди, но той не им обръщаше внимание, защото не можеше да прецени дали са истински или лъжливи.

Предположи, че Тийзъл очаква от него да побегне пред настъпващата верига и да навлезе още по-навътре в планината. Вместо това той се спусна по склона към хората, като се снишаваше и използваше всяка издатина за прикритие. Като стигна в подножието се втурна наляво, притиснал с ръка болната си страна. Скоро нямаше да има нужда да тича. Но сега не можеше да си позволи да се бави заради болката. Хората бяха на около 50 минути разстояние, може би по-малко, но ако успееше да стигне преди тях до мястото, което си беше набелязал, щеше да има достатъчно възможност да си отпочине. Изкатери се по едно гористо възвишение, забавяйки ход, въпреки желанието си, запъхтя се, достигна върха и — най-после. Ето го потокът. Това беше неговата цел още откак тръгна от мината. Потокът, в който бе лежал, след като Тийзъл изчезна в шубраците. Беше преценил, че трябва да е близо до мината и щом тръгна се изкачи на най-близкото високо място, за да се опита да го види. Нямаше късмет. Потокът беше твърде ниско — беше закрит от дърветата и той не би могъл да види оттам слабото проблясване на водата или лъкатушещия дол. Почти се беше отказал, когато разбра, че указателят постоянно е бил пред очите му. Леката мъглица. Сутрешната мараня, която се вдига от водата. Той се втурна натам и сега се носеше с болезнено препъване към потока.

Стигна до него при едно място, където водата течеше между камъни и от двете страни имаше хубав тревист бряг. Тръгна по него, като търсеше нещо, стигна до един дълбок вир и тук най-после брегът

беше стръмен, но обрасъл с трева както предишния. Продължи надолу, докато стигна до друг вир със стръмен бряг, този път от пръст. На брега, на който беше той, растеше дърво с оголени от течението корени, които стърчаха от земята. Не можеше да се изкачи по калния бряг, без да остави следи.

Премина на пръсти от тревата и шумата към корените на дървото и бавно се потопи във водата, като внимаваше да не вдига тинята от дъното — вирът можеше да остане размътен за дълго време и да го издаде. Провря се между корените и брега, там, където се образуваше дълбок подмол от надвисналия прогизнал бряг и започна бавно и методично да се заравя, като разстла тиня върху краката си, загребваше кал и я трупаше върху гърдите си, придърпа корените по-близо до себе си, гърчеше се и се заравяше дълбоко в тинята като рак, намаза лицето си, продължаваше да трупа върху себе си, докато усети студената и мокра тежест върху цялото си тяло и дишането му се затрудни, тъй като остави само една тясна пролука, от която да влиза въздух. Повече от това не можеше да направи. Не му оставаше друг изход. Спомни си една стара поговорка, която сега му прозвуча като шега — на каквото си си постлал, на това ще легнеш. И той лежеше и чакаше.

Мина дълго време, докато дойдат. Доколкото можа да прецени, бяха през два хълма от него, когато стигна потока и изчисли, че щяха да бъдат тук след малко повече от 15 минути. Но петнайсетте минути минаха, а все още тях ги нямаше никакви. Реши, че чувството му за време го е заблудило, че както лежеше в тинята и нямаше какво друго да прави, освен да чака, погрешно беше сметнал няколкото изтекли минути за неопределено дълго време. Тинята го притискаше и вече сериозно затрудняваше дишането му. Отворът за дишане, който беше оставил, не беше достатъчен, но щеше да е опасно да го разшири. Някой можеше да забележи дупката и да прояви любопитство. В носа му започна да се кондензира влага и образуваните секрети започнаха да го задушават. Тинята се слягаше върху затворените му клепачи.

Все още никакъв звук от преследвачите. Трябваше да се залъже с нещо, нещо което щеше да му помогне да остане неподвижен, тъй като налягането на тинята започваше да действа на нервите му и той започна да брои секундите и минутите в очакване да долови някакъв шум, отброяваше минута след минута, но не чуваше нищо, започваше да брои следващата и отново се надяваше, но пак нищо. Когато за

петнайсети път преброи до 60 се увери, че нещо не е в ред. Тинята. Може би тя беше причината. Може би тинята изолираше напълно шума от преминаващите хора и те отдавна са преминали край него.

Да, но можеше и да не е така. Щом не ги е чул, значи още не са минали. Не можеше да рискува да се открие, за да огледа наоколо. Може би точно в този момент идваха към потока, забавени от гъстите шубраци на единия от склоновете. Продължи да чака, влагата, изпълнила носа му, почти го задушаваше и той изпитваше неистово желание да диша дълбоко. Тинята така притискаше лицето и гърдите му, че му идеше да се измъкне от нея. Спомни си как като малък веднъж играеше при една пясъчна дюна. Изкопа си дупка, влезе в нея и почувства неудържимото желание да излезе, но точно тогава дюната се сгромоляса отгоре му, затрупа го целия, той обезумя от ужас, задълба като бесен пясъка за да се измъкне, но колкото пясък успяваше да изгребе, толкова се свличаше отново. Едва успя да се измъкне, преди да е станало късно, и същата нощ, докато се опитваше да заспи, изведнъж осъзна, че в пясъчната дупка го беше споходило едно реално предчувствие за смърт и това предчувствие му беше дало сили да изпълзи навреме. Сега, заровен в калта и тинята, той си мислеше, че ако някой дойдеше насам и застанеше на брега над него, част от този бряг можеше да се свлече, да падне отгоре му и да прекъсне достъпа на въздух. Прониза го същото предчувствие, както тогава, затрупан в пясъка — щеше да бъде погребан жив тук и да умре. Влагата в носа му изцяло го запуши. Трябваше да се измъкне, Боже Господи, щеше да се задуши. И напъна отдолу калта.

Вкамени се, когато ги чу. Слаб, притъпен шум от стъпки. Много стъпки. Отгоре. И приглушени гласове, плясък в потока от вървящи из него хора. Стъпките се приближаваха, чифт от тях се поспря, след това загърмяха съвсем близо, отгоре му, върху калта, върху гърдите му, счупените му ребра. Непоносима болка. Не можеше да помръдне, не дишаше. Колко време беше без въздух? Три минути? Ако предварително беше поел дълбоко въздух няколко пъти. Две минути. Опитай се да издържиш две минути. Но представата му за време дотолкова се беше изкривила, че една минута му се струваше като две и можеше да му се наложи да поеме въздух така, че да се сгърчи, да раздвижи тинята и да се покаже преди да е отминала опасността. Четири, пет, шест, седем, броеше той. Стигна до двайсет, до

четиридесет, колкото повече броеше, цифрите се сливаха с биенето на сърцето му, което беше станало по-силно и по-бързо и гърдите му се напъваха до пръсване. Най-после. Калта над него помръдна и олекна — човекът отгоре му се беше махнал. По-бързо, какво се бавят. Гласовете и плясъкът в потока успокояващо затихваха. Но твърде бавно, не можеше още да излезе. Можеше да има някои поизостанали от основната група. Някой случайно можеше да се обърне. Господи, по-бързо. Стигна до средата на втората минута, тридесет и пет, тридесет и шест, тридесет и седем, гърлото му се сгърчи, четиридесет и осем, четиридесет и девет. Не можа да стигне до шейсет, не издържа, изведнъж си помисли, че съзнанието му ще се помрачи от липсата на въздух и няма да има сили да излезе. Натискай, натискай, майка му стара. Но тинята не искаше да се помръдне, той се мъчеше да се изправи, да отмахне калта отгоре си, и изведнъж — последен напън и, слава Тебе Господи! Светлината и хладният въздух го обляха и той задиша дълбоко, застанал до кръста в потока. Пред очите му сивото постепенно премина в бяло. Гърдите му се издуваха като балон от насладата на дишането, ребрата остро го прерязваха, поемаше огромни глътки въздух, изпускаше ги, и отново ненаситно поемаше. Вдигаше много шум. Можеха да го чуят. Огледа се бързо.

Нямаше никой. Само откъм храстите се чуваха гласове и шумолене. Но не се виждаха, бяха си заминали, най-после беше свободен и му оставаше само още една трудна част — да пресече близките пътища. Най-после сам. Свободен.

Не още, не. Има още сума ти неща да свършиш, преди да стигнеш до пътищата.

„Да не мислиш, че не знам, мамка ти?“ — каза си той. Винаги оставаше нещо да се свърши. Винаги. Нямаше край тази шибана работа.

„Действай тогава.“

„След малко.“

„Не. Веднага. Ще имаш цял живот да си почиваш, ако те хванат.“

Въздъхна, поклати глава, неохотно се надигна, подпрян на брега, и закричи през водата към оголените корени на дървото. Запълни с кал дупката зад корените, в която бе лежал, нагласяйки я така, че, ако друга група минеше след това, да не могат да се сетят, че се е крил тук.

Трябваше да продължават да си мислят, че той е навътре в планините, далеч от пътищата.

Остави пушката на брега, потопи се в най-дълбокото на вира и изми калта от себе си. Сега не се притесняваше, че мътилката, която вдигна, можеше да се задържи задълго. Хората, които току-що бяха минали, достатъчно бяха размътили водата и, ако се върнеха или ако дойдеше друга група, нямаше да свържат това с него. Потопи главата си във водата, за да махне тинята от косата си и да измие лицето си, изплакна устата си от тинята с мътната вода от вира и я изплю, издуха носа си под водата, за да го прочисти от навлязлата тиня. Това, че живееше като див звяр, помисли си той, не означаваше, че трябва да се чувства като такъв. Помнеше това от школата. „Поддържай себе си чист доколкото е възможно. По този начин ще издържиш по-дълго и ще се биеш по-добре.“

Излезе от потока, водата се стичаше от него, избра си една тънка клечка от земята и с нея почисти от кал цевта и затвора на пушката. След това го провери, увери се, че действа безотказно, отново зареди патроните, които беше изхвърлил, и тръгна предпазливо между храстите и дърветата в посока към пътя. Беше доволен, че се изми в потока. Чувстваше се по-бодър, пълен с енергия и уверен, че ще успее да се измъкне.

Това чувство се изпари, когато чу кучетата. Бяха две глутници, едната се чуваше право срещу него, другата отляво и бързо приближаваха. Тези отпред сигурно бяха хванали следата от мястото, където беше изгубил Тийзъл по склона с трънаците, беше излязъл при потока, беше се отправил в полусвяст нагоре и накрая се беше озовал в мината. Другите отляво следваха пътя, по който беше преследван Тийзъл из шубраците. Тези следи бяха отпреди повече от един ден и ако водачите на кучетата не бяха професионалисти, не биха могли да отгатнат коя следа водеше към храсталаците и коя следа показваше пътя му от тях. Явно, за да няма грешка, те използваха две глутници по двете следи.

Разгадаването на този ход не му помогна особено. Трябваше да се отърве от глутницата, която идваше към потока, но с изпотрошените си ребра не можеше да се надява да ги надбяга. Можеше да ги причака в засада и да ги изпозастреля, както направи това с кучетата на Тийзъл, но изстрелите щяха да разкрият местонахождението му и при

наличието на толкова преследвачи в гората нямаше да е трудно да му отрежат пътя.

Тогава? Трябваше да измисли някаква уловка, за да заблуди кучетата. Поне разполагаше с време за това. Те нямаше да дойдат направо при тази част от потока. Първо щяха да тръгнат по следата от потока нагоре по склона до мината и след това чак насам. Можеше да се отправи към пътя, но кучетата щяха да хванат тая следа и водачите им щяха да сигнализират на ония отпред да го причакат.

Хрумна му нещо. Не беше кой знае какво, но беше най-доброто, което можеше да измисли в момента. Втурна се обратно по следите си между дърветата към мястото, където се беше заринал в тинята. Бързо навлезе във водата, докато стигна до кръста му, и се отправи надолу по течението към пътя, като си представяше какво щяха да направят кучетата. Щяха да слязат по следата от мината, да хванат тази, която водеше от скривалището му в потока към гората и да започнат да душат объркани наоколо, когато следата изведнъж свършеше между храстите. Щеше да мине много време, докато хората се сетеха, че се е върнал по същата диря при потока и е тръгнал по него. И когато накрая се сетеха какво беше направил, той щеше да е вече далеч. Сигурно в някоя кола или камион, които щеше да открадне.

Но полицията щеше да сигнализира на своите патрулни коли да следят за откраднатата кола.

Тогава щеше да я захвърли след няколко мили.

И после какво? Да открадне друга кола и да захвърли и нея? Да побегне през горите само за да бъде отново преследван с кучета?

Докато крачеше надолу по потока и мислеше отчаяно как да се измъкне, постепенно започна да си дава сметка, че това щеше да е много трудно, почти невъзможно. Тийзъл щеше да го следва. Тийзъл никога нямаше да го остави да избяга, нямаше да му даде минута покой.

Разтревожен от кучетата, които лаеха все по-близо, забил поглед надолу, за да внимава за едри камъни или дънери под водата, в която би могъл да се препъне, притиснал ребрата си с ръка, той видя човека едва когато се изправи лице в лице с него. Тъкмо излизаше от един завой на потока и човекът изникна пред него, седнал на брега, с изути чорапи и обувки и крака, натопени във водата. Имаше сини очи. Стискаше пушката си и гледаше подозрително. Сигурно беше чул

Рамбо да идва и я беше хванал в ръце за всеки случай, но явно не можеше да повярва, че това е самият Рамбо, защото, когато изведнъж му стана ясно кой е насреща му, зяпна и остана да седи като парализиран, докато Рамбо се нахвърляше отгоре му. Никакъв шум. Не биваше да има никакъв шум. Никакви изстрели. Рамбо с изваден нож изтръгна пушката от човека, той запълзя, за да се изправи на брега, Рамбо го ръгна силно в корема и издърпа острието нагоре към гръдния кош.

— Господи — каза човекът изненадан, като последната сричка премина в тънък вой и в следващия момент беше мъртъв.

— Какво? — запита някой.

Рамбо инстинктивно се обърна. Нямаше време да се скрие.

— Нали ти казах да спреш да се оплакваш от краката си — каза гласът. Не. Не. — Хайде, обувай си обувките докато не сме...

Човекът излизаше от една падинка, като закопчаваше панталона си, и, когато го видя, се оказа по-бърз от другаря си. Скочи към пушката си, която бе облежната на едно дърво, Рамбо се опита да я достигне пръв, но човекът го изпревари и, не, не, пръстът му беше на спусъка, дръпна го и изтрещя най-силният от всички гърмежи, който сложи край на надеждите на Рамбо. Човекът се готвеше да стреля втори път, когато Рамбо му пръсна черепа. „Копеле недно, трябваше да стреляш, за да те чуят всички, нали? Добре ме нареди. Господи, какво ще правя сега?“

Хората в гората започнаха да си подвикват един на друг. Храсталаците оживяха от шума на чупещи се клонки и тичащи през тях хора. По-близката глутница кучета с лай се отправи към него. Нямаше къде да се скрие и не знаеше какво да направи. Преследвачите бяха навсякъде. „Свършено е с мен.“

Почти се зарадва, че е изгубил. Нямаше да бяга повече, край на болката в ребрата, щяха да го заведат на лекар, да го хранят, да му дадат легло. Чисти дрехи. Щеше да спи.

Ако не го застреляха тук на място, мислейки, че ще продължи да се съпротивлява. Тогава ще хвърли пушката си, ще вдигне ръце и ще извика, че се предава.

Мисълта за това го отврати. Не можеше да си представи, че стои кротко и ги чака. Никога не го беше правил. Беше отвратително. Не можеше да няма никакъв изход и той отново се сети за мината и за

последното правило: ако той беше губещата страна, ако трябваше да бъде заловен, тогава той трябваше да избере мястото, където да стане това и най-доброто място според него беше мината. Кой знае какво можеше да стане? Може би като отидеше в мината, щеше да измисли някакъв начин за измъкване.

Трошенето на клони се чуваше все по-наблизо. Но хората все още не се виждаха. Още малко. Добре тогава, към мината. Нямаше време за повече умуване и изведнъж тръпката от това, че няма да стои бездеен, го обзе, умората изчезна и той се понесе из гората, далеч от потока. Пред себе си чу шум от трошачи се клони. Стрелна се наляво, като бягаше приведен. Вече ги виждаше, далече вдясно, тичаха към потока и крещяха. Войници от Националната гвардия. В униформи. С каски. През нощта, докато гледаше отдалеч редицата от светлини, си беше помислил на шега, че Тийзъл е вдигнал цяла армия заради него и, за Бога, това наистина беше армията.

Гвардейците постоянно предаваха подробности за местността, докато навлизаха в нея; скалите, блатата и падините, които помощникът нанасяше на бялата карта, а Тийзъл се беше отпуснал уморен и безчувствен на пейката и го наблюдаваше, докато оня отбеляза с кръстче мястото до потока, където бяха намерени телата на двамата цивилни. Сякаш наблюдаваше всичко от разстояние, чувстваше се изтръпнал целият от изгълтаните хапчета. Малко след като дойде съобщението за двамата убити, единият намушкан, другият застрелян, сърцето го стегна толкова жестоко, че той се изплаши, но не се издаде пред Траутман и Кърн. Още двама убити. Колко ставаха общо? Петнайсет? Осемнайсет? Разбърка цифрите в главата си, за да избегне новата равносметка.

— Сигурно е отивал към пътя, когато се е натъкнал на тези двама цивилни — каза Траутман.

— Знае, че вече го очакваме на пътя, така че ще се върне в планините. Когато намери удобен момент, ще опита да пробие към друга част от пътя. Този път от изток, може би.

— Значи, толкова по-добре — каза Кърн. — Вътре е. Кордонът е между него и възвишенията, така че едва ли ще тръгне нататък. Единствената посока, която той мисли, че е свободна, е към пътя, но там имаме други хора, които го чакат.

Тийзъл не бе откъснал поглед от картата, но сега се обърна:

— Не. Ти не чу ли? — каза той на Кърн. — Той сигурно е вече в планината. Ако погледнеш картата, всичко ще ти се изясни.

— Не виждам никаква логика в това. Как ще се промуши през кордона?

— Лесно — каза Траутман. — Когато онези гвардейци са чули изстрелите зад себе си, една група от основната верига се е върнала да провери. При това са оставили празнина, която е повече от достатъчна за него да се промъкне и да се скрие в планината. Както тебе, всички са очаквали той да продължи да бяга от тях и не са били достатъчно нащрек, когато той се е приближил и е минал между тях. По-добре им

заповядай да продължават към планината, преди да е взел по-голяма преднина.

Тийзъл отдавна беше очаквал това, което последва от страна на Кърн. И то не закъсня.

— Не разбираш — каза Кърн. — Става много объркано. Не знам какво ще бъде най-добре да направя. Ами ако той не разсъждава така? Ако не е разбрал, че във веригата има пролука и е останал там, където си беше — между кордона и пътя. Тогава, ако заповядам на хората да продължат навътре, само ще развалим обръча.

Траутман вдигна ръце:

— Ако това, ако онова... Твоя си работа. Аз и без това не исках да се бъркам. И въпреки това го правя. Но това не означава, че трябва да обяснявам по сто пъти какво смятам, че е нужно да се направи и след това да ти правя метани, за да го направиш.

— Чакай, не се засягай. Не поставям под съмнение компетентността ти. Просто в неговото положение човек не върши онова, което е логично. Като се почувства обграден, може като заек в клетка да започне да бяга в кръг.

За пръв път гордостта в гласа на Траутман прозвуча открито в гласа му:

— Той никога няма да направи това!

— Ами ако го направи? Ако все пак го направи, не ти ще отговаряш за това, че си пратил хората да гонят оня, дето духа. Аз отговарям. Трябва да преценя всички възможности. В края на краищата всички тук говорим само по предположения. Нямаме факти, на които да се опрем.

— Тогава нека аз да дам заповедта — каза Тийзъл и сякаш целият камион се разтърси от новия, по-тежък пристъп, който преряза гърдите му. Напегна всичките си сили и се опита да продължи. — Ако заповедта се окаже погрешна, с радост ще понеса отговорността.

Замръзна, затаил дъх.

— Господи, добре ли си? — попита Траутман. — Трябва веднага да легнеш.

Той спря Траутман с жест на ръката. Тогава се обади радистът:

— Предават съобщение.

Тийзъл се опита да не обръща внимание на болезнените прескачания на сърцето си и да слуша.

— Лягай — му каза Траутман — или ще те сложа насила.

— Остави ме на мира! Слушай!

— Тук е командирът на 35-то отделение от Националната гвардия. Нищо не разбирам. Такава навалица сме, че кучетата сигурно загубиха обонянието си. Дърпат към планината вместо към пътя.

— Не са си загубили обонянието — обърна се Тийзъл към Кърн, като се държеше с една ръка и напрягаше глас от болка. — Но ние загубихме сто часа, докато ти се наумуваш. Сега мислиш ли, че можеш да се престрашиш да издадеш тази заповед?

Когато Рамбо се заизкачва по ронливия склон към мината, един куршум се сплеска в скалата на няколко ярда вляво от него и от гората зад него отекна пушечен изстрел. Без да откъсва поглед от входа на мината, той изкачи с препъване склона и влезе в прохода, като закри лице, за да се предпази от камъчетата, които още два куршума пръснаха при забиването си в скалата вдясно от входа. Чак навътре в тунела, недосегаем за куршумите, той се спря изтощен и се облегна, тежко запъхтян, на едната стена. Не можа да вземе достатъчно преднина. Ребрата му. Сега гвардейците едва ли бяха на повече от половин миля зад него, приближаваха бързо и толкова се бяха увлекли от преследването, че стреляха без да виждат добре целта. Калпазани. Научили туй-онуй, но без опит, те не притежаваха нужната дисциплина и във възбудата си от тях можеше да се очаква всичко. Можеха да нахълтат без много да му мислят и да обсипят прохода с куршуми. Прав беше, че дойде тук. Ако се беше опитал да се предаде при потока, те щяха на бърза ръка да му видят сметката. Трябваше му някакво препятствие между него и тях, което да ги възпре, докато им обясни. Върна се обратно по прохода към светлината на отвора, като изучаваше свода. Когато намери мястото с опасните пукнатини, той бутна подпорните греди и се дръпна веднага, да не би сводът да се срути отгоре му. Не се страхуваше от риска, който поемаше. Ако срутването беше толкова голямо, че го откъснеше изцяло от изхода и прекъснеше достъпа на въздух, знаеше, че те ще го разчистят, преди да се е задушил. Но когато събори гредите, нищо не се случи. Опита следващия ред — десет фута по-навътре — и този път, когато ги бутна, сводът пропадна с гръм и трясък, като едва не го затисна и ушите му писнаха. Проходът се изпълни с облак прах, той се закашля, отстъпи назад и продължи да кашля, докато чакаше прахът да се разнесе, за да може да види колко голямо е срутването. Тънък лъч светлина проникваше през облака и, когато прахолякът се слегна, между нападалите камъни и свода остана процеп от около един фут. Той откърти още няколко камъка и процепът се смали до шест инча.

Отслабналото течение навяваше остатъкът от праха надолу по прохода. Стана по-студено. Свлече се по стената, седна на влажния под, заслушан в пропукването на слягащия се свод, и скоро чу приглушени гласове отвън.

— Мислиш ли, че го е затрупало?

— Що не влезеш да провериш?

— Кой, аз ли?

Няколко души се засмяха и тогава самият Рамбо се усмихна.

— ... Пещера или мина — каза друг.

Гласът му беше висок и отчетлив и Рамбо разбра, че говореше по радиостанция:

— Видяхме го като се шмугна вътре и после това нещо се срути отгоре му. Да бяхте видели каква пушилка се вдигна. Пипнахме го. Чакай малко, подръж така за секунда! — после се обърна към някои от своите. — Разкарай си голия задник от входа, ако е жив, може да те види и да ти тегли куршума.

Рамбо се изкачи по падналите камъни, като се задържаше на колене в заоблените им върхове, за да надникне през пролуката отгоре. Видя очертанията на входа, които обрамчваха ронливия склон, голите дървета и небето навън, после един войник притича пред погледа му отляво надясно, с биеща се в хълбока му манерка.

— Ей, не ме ли чу, като ти казах да не се пречкаш пред входа — каза човекът отдясно, който беше извън полезрението му.

— Ей, ти, там! Не мога да чуя какво говориш по радиостанцията.

— Ах, да му се невиди!

Искаше му се да приключи с това час по-скоро.

— Искам Тийзъл! — извика той през малката пролука. — Искам да се предам.

— Какво?

— Доведете Тийзъл! Искам да се предам.

Думите му избучаха в прохода. Той се послуша внимателно, да не би свода да се пропука и да рухне върху него.

— Вътре е. Той е.

— Чакай малко, вътре е и е жив — каза човекът по радиостанцията. Опитва се да ни каже нещо.

Последва кратка пауза и човекът заговори много по-близо до входа, но все още извън полезрението му.

— Какво искаш?

— Омръзна ми да ви повтарям. Искам Тийзъл да дойде тук и ще се предам.

Зашепнаха си нещо, след това оня заговори по радиостанцията, предавайки съобщението, а на Рамбо му се искаше да побързат, за да свърши всичко това. Не можеше да повярва, че ще се чувства така тъпо, когато се предава. Сега, когато спря да се съпротивлява, беше уверен, че е преувеличил умората и болката в ребрата. Разбира се, че можеше да продължи. Беше го правил във войната. След това промени положението си, ребрата го срязаха и той разбра, че нищо не е преувеличил.

— Ей, ти, там вътре! — извика човекът, без да се показва. — Чуваш ли ме? Тийзъл казва, че не може да дойде.

— Мамка му! Нали това чакаше? Кажи му да си довлече задника до тука.

— Не знам. Казаха, че не можел да дойде.

— Нали каза, че Тийзъл е казал? Сега казваш — те. С Тийзъл ли говори или не? Искам го тук. Искам да ми гарантира, че никой няма да ме гръмне по погрешка.

— Не се притеснявай, ако някой те гръмне, няма да е по погрешка. Излез от там бавно и няма да има грешки.

Замисли се за малко.

— Добре, но трябва да ми помогнете да разблъскам тези камъни. Не мога да се справя сам.

Чу ги да си шушукат отново и после оня каза:

— Пушката и ножа. Хвърли ги навън.

— Ще хвърля даже и револвера. Имам револвер, за който вие не знаете. Откровен съм с вас, не съм толкова глупав, че да се опитам да пробия през всички ви, така че кажи на хората си да свалят оръжието.

— Когато чуя, че си си хвърлил железата.

— Готово.

С неохота започна да ги натиква през пролуката. Ненавиждаше чувството на безпомощност, което щеше да изпита без тях. Погледна през процепа на върха на свлачището към голите дървета и небето навън и си помисли колко е приятен на лицето му хладният бриз, който идваше отвън и продължаваше по прохода.

— Не съм чул още нищо — каза човекът, без да се показва —
Имаме сълзотворен газ.

Така значи. И този педераст даже не си дава труда да се покаже.

Започна да избутва пушката навън. Тъкмо се готвеше да я пусне, когато се сети. Течението. Течението в прохода. Беше силно и явно отиваше нанякъде. Духаше по посока на процепа в дъното и оттам се всмукваше нанякъде по друг проход под хълма. Трябваше да има друг изход, това беше единственото обяснение. Иначе просто не би имало течение. Стомахът му се обля в адреналин. Още не беше загубил.

— Къде са пушката, питам? — извика човекът отвън.

„В задника ти“ — помисли си Рамбо. Той издърпа пушката обратно и с разгуптяно от вълнение сърце хукна по тъмния проход. Въглените от огъня му бяха загаснали и за известно време трябваше да опипва с пръсти, за да намери мястото, където беше пренощувал. Напипа боровите клони и недогорелите дърва и ги понесе надолу към прохода. Вървеше с приведена глава поради ниския свод, докато не чу капещата вода и не се блъсна в дъното. Да накладе огън, който ще му свети, докдето може. Пушекът от боровите клони щеше да му показва посоката на течението след това. Господи, дано!

Болката го стегна отново и Тийзъл се преве на пейката, загледан в едно тъмно маслено петно на дъсчения под. Знаеше, че няма да издържи дълго така. Нуждаеше се от сън. О, колко се нуждаеше. Някакво лекарство. Трудно беше да се опише умората и сътресенията, които беше понесъл. Слава Богу, че всичко щеше скоро да свърши.

Още малко, каза си той. И край. Потърпи още малко, докато го хванат.

Изчака, докато Траутман и Кърн погледнат в друга посока и с треперещи пръсти напъха в устата си още две хапчета.

— Тази кутийка снощи беше пълна — стресна го Траутман. — Не бива да вземаш толкова много.

— Не, бутнах я, изтървах я и няколко се загубиха.

— Кога?

— Не си спомням. Докато спеше. Преди изгрев слънце.

— Не може да си загубил толкова много. Не бива да ги вземаш толкова начесто. И с толкова много кафе.

— Нищо ми няма. Просто спазъм.

— Няма ли да отидеш на лекар?

— Не, не още.

— Тогава ще извикам лекаря тук.

— Никакъв лекар, докато не го хванат.

Сега Кърн се приближи към него. Защо не го оставеха на мира?

— Но той е хванат — каза Кърн.

— Не е. Само са го сгасчили. Не е едно и също.

— Все едно, че е хванат. Всичко е въпрос на време. Защо трябва да висиш тук и излишно да страдаш, докато те го хванат.

— Не мога да ви обясня. Няма да разберете.

— Тогава викай лекар — каза Траутман на радиста. — Извикай кола да го закара в града.

— Няма да тръгна, казах, обещах съм.

— На кого? За какво говориш?

— Обещах, че няма да мръдна, докато не свърши всичко.

— На кого?

— На тях.

— На твоите хора ли? На този Орвал и на останалите, които загинаха?

Не му се говореше за това.

— Да.

Траутман погледна към Кърн и поклати глава.

— Казах ви, че няма да разберете.

Обърна се към отворения капак на камиона и яркото слънце заслепи очите му. След това изпита чувство на страх, притъмня му и той се просна по гръб на пода. Последното нещо, което си спомняше, беше трясъкът от удара.

— Предупреждавам ви, да не викате доктор! — каза той бавно, неспособен да помръдне. — Просто полегнах да си почина.

Светлината на пламъка освети процепа и течението подхвана пушека. Рамбо се поколеба за момент, след това напъха пушката между колана и панталона си, взе една главня, провря се между двете стени и усети под краката си наклонения под, влажен и хлъзгав. Притисна гръб към стената зад себе си, за да не опират гърдите му в отсрещната, и колкото по-надолу слизаше, толкова по-нисък ставаше сводът на процепа, а оранжевият отблясък на главнята по влажната скала му показва мястото, където проходът се стесняваше и преминаваше в една отвесна дупка. Той поддържа главнята над дупката, но пламъкът осветяваше само част от нея и единственото, което виждаше, беше една разширяваща се фуния надолу в скалата. Извади един патрон и го пусна, като успя да преброи до три, докато чу слабото металическо ехо от удара. Три секунди — не беше много дълбоко, той спусна единия си крак в дупката, после другия и бавно провря цялото си тяло надолу. Когато беше навлязъл до средата, гръдният му кош се заклеци и той разбра, че няма да може да продължи, без да си причини страхотна болка. Погледна към огъня при отвора на процепа, димът го обвиваше, дразнеше ноздрите му, а откъм входа на мината се дочу шум. Още едно срутване, помисли си той. Или не. Гласове и викове, които се сливаха и кънтяха надолу по прохода; Вече идваха. Сви изпотените си гърди, доколкото можеше, опря ги в отвора, затвори очи, напъна и в следващия момент премина.

От болката в гърдите му едва не се изгърва от ръба. Не можеше да скочи. Нямаше представа какво има под него. С глава все още над дупката, той се държеше с лакти за ръба, докато с крака опипваше — да намери някоя издатина или процеп. Улеят беше гладък и хлъзгав, той се отпусна още малко надолу, но все още не намираше опора за краката си. Тежестта на тялото му разтягаше гръдния му кош и счупените ребра жестоко го режеха. Чу неясните викове на хората в мината и със сълзящи от пушека очи тъкмо се готвеше да се пусне и да скочи с надеждата, че долу няма остри камъни, на които да се разбие,

когато краката му докоснаха нещо тънко и обло, което приличаше на дърво.

Най-горното стъпало на стълба. „От човека, който е бил в мината е“ — помисли си той. Няма друго обяснение. Човекът, който е копал в мината, сигурно е изследвал тая част. Предпазливо се отпусна на стъпалото. То се огъна, но издържа. Стъпи леко на следващото, то се счупи и той с трясък пропадна през още две, преди да се спре. Шумът от падането му отекна в галерията и го стресна. Когато заглъхна, той се послуша за виковете на войниците, но не ги чу — главата му вече беше под нивото на отвора. Докато си почиваше, стъпалото под него се опъна, той се уплаши, че ще пропадне до дъното и бързо протегна главнята, за да види какво има долу. Още четири стъпала и кръгъл под. Когато вали, помисли си той, водата отвън сигурно се отича тук. Ето кое обяснява изгладените стени.

Разтреперан, докосна дъното. Огледа се. Тръгна по единствения път — един по-широк проход, който също беше наклонен надолу. Една стара кирка беше облежната на стената, ръждясала, с мръсна и изкривена от влагата дръжка. На мъждукащата светлина на главнята дръжката на кирката хвърляше сянка върху стената. Не можеше да разбере защо златотърсачът беше оставил инструмента си тук, а не в горната галерия. Мина един завой, някъде капеше вода и той го откри. Или по-точно това, което беше останало от него. На трептящата оранжева светлина скелетът беше толкова отблъскващ, колкото първия обезобразен войник, който той беше видял. В устата си усети вкус на метал, докато стоеше на разстояние от скелета, после направи няколко крачки към него. Костите изглеждаха оранжеви на светлината, но той беше сигурен, че всъщност те са сиви от налепа по тях и освен това бяха идеално подредени. Нито една кост не беше разместена или счупена. По нищо не можеше да се каже от какво беше умрял човекът. Вероятно инфаркт. Или пък отровен газ. Рамбо внимателно подуши въздуха, но не усети нищо, освен миризмата на застояла вода. Не му се виеше свят, не му се гадеше и нямаше никой от другите симптоми на обгазяване.

Тогава, какво го беше тръшнало тоя? Отново потрепера от отвращение при вида на тези идеално подредени кости. Прекрачи ги и побърза да се махне оттам. Слезе още надолу и на едно място проходът се разклони на две. Сега накъде? Пушекът не беше най-добрата идея.

Докато стигна дотук, вече се беше разсеял и той не можеше да види в коя посока отиваше, а и обонянieto му се беше притъпило така, че не можеше да долови накъде отива. Главнята гореше слабо във влажния въздух, като от време на време проблясваше по-силно. Останалото беше като на игра. Той напљунчи пръста си и го вдигна първо пред единия отвор, после пред другия. Усети лекото течение върху влажния си пръст от дясно и неуверено заслиза надолу, като от време на време се навеждаше и се провираше през теснини. Пламъкът на главнята все повече намаляваше във влажния въздух. Стигна до още едно разклонение и му се прииска да има в себе си въже или връв, които да размотава зад себе си, така че ако се загубеше, да може лесно да намери обратния път.

„Да, бе, а не ти ли се иска да имаш и фенерче? И компас. Защо не прескочиш до магазина да си ги купиш?“

„Я остави шегата.“

Стори му се, че течението отново върви надясно и колкото повече напредваше, толкова по-сложен ставаше проходът. Повече завои. Повече разклонения. Скоро не можеше да си спомни как беше дошъл до тук. Имаше обърканото чувство, че скелетът е на огромно разстояние от него. Стори му се страшно забавно, че в момента, в който си помисли да се обърне и тръгне назад, осъзна, че се е изгубил и не може да направи това. Всъщност не че му се искаше да се върне, той просто обмисляше тази възможност, но въпреки това предпочиташе да знае пътя обратно, в случай че течението спреше. Сега то беше едва доловимо и той се питаше дали не е подминал някоя цепнатина в скалата, която водеше навън. Господи, можеше да си се разхожда тук, докато умреше и се превърнеше в купчина кокали, като онзи скелет.

Тихият шум го спаси от обземащата го паника, помисли си, че са те, но как биха могли да го проследят в този лабиринт. Тогава разпозна далечния шум от падаща вода. Преди да се усети, вече тичаше към тази, най-послед осезаема цел, промъквайки се странишком между стените, вторачен в тъмното отвъд светлината на факлата. След това шумът изчезна и той отново се почувства сам. Забави ход, спря и се облегна обезнадежден на стената. Нямащо е никакъв звук от течаща вода. Въобразил си го е.

Но той се чуваше така ясно. Не му се вярваше, че сетивата му можеха така съвършено да му изиграят подобен номер.

Тогава, какво стана със звука? Ако е бил истински, къде е?

Някое скрито разклонение, сети се той. В нетърпението си да стигне до звука, беше забравил да провери за други разклонения в скалата. „Върни се. Провери.“ И като се върна, го чу пак, намери отвора във вътрешната стена на един завой, вмъкна се в него и шумът започна да се усилва, колкото повече напредваше.

След малко стана оглушителен. Пламъкът на главнята почти угасваше, когато излезе от процепа на една площадка и под него, дълбоко долу, един поток се пенеше през една дупка в скалата и с рев се спускаше по един улей под площадката. Това е то. Течението трябваше да излиза оттук някъде.

Но не излизаше. Водата се пенеше под площадката и не се виждаше никакъв отвор, през който би могъл да излиза въздух. Но той чувстваше течението още по-силно тук. Наблизо трябваше да има друг вход. Главнята изсъска, той се огледа панически наоколо, за да запомни очертанията на площадката, и в следващия момент го погълна мрак — мрак, който беше по-плътен и по-непроницаем от всичко, което беше виждал досега. И ревят на водопада, в който той лесно можеше да падне, ако не внимаваше къде стъпва, го правеше още по-ужасяващ. Напрегнато зачака да свикнат очите му с тъмнината.

Изобщо не можеха да свикнат. Започна да губи чувството си за равновесие, олюля се, свлече се на четири крака, запълзя към тесния проход в единия край на площадката, който беше забелязал, точно преди да угасне светлината. За да се провре в отвора, беше необходимо да пълзи по корем. Камъните бяха остри. Раздираха дрехите му. Охлузваха кожата му. И така се впиваха в ребрата му, че той застана неволно.

После изкрещя. Причината не бяха ребрата му. Защото, като се вмъкна в отвора, без да вижда и запълзя по прохода, който беше достатъчно висок, за да повдигне глава, той протегна ръка, за да се хване за нещо, и напипа някаква гадна каша. Една прясна курешка падна на врата му, нещо го оципа по палеца и някакво същество се стрелна нагоре по ръката му. Лежеше сред някаква гъста гадост, която попиваше в двете му съдрани ризи и мокреше корема му. Над главата си чу писукане и сухо шумолене на крила. Господи, прилепи, лежеше в

лайната им; десетина други гъделичкащи същества пъплеха по ръцете му и го щипеха — това бяха бръмбари, които се гощаваха с тора и мъртвите прилепи, нападали по пода. За нула време можеха да оставят от него само скелета, а сега се впираха в ръцете му, докато той се гърчеше диво назад към изхода; „Господи, спаси ме! — мачкаше ги по ръцете си, удряше главата си и се извиваше като змия. — Господи, ами ако имаше бяс — една трета от всяка колония прилепи имат бяс. Ако се събудеха и го усетеха, щяха да се нахвърлят отгоре му и да го покрият целия, докато той напразно щеше да крещи. «Стига — каза си той.» — Сам ще си го навлечеш. Спри да крещиш.“ Няколко чифта криле вече приплясваха. Господи, не можеше да спре. Крещеше. Гърчеше се. После излезе на площадката и постоянно търкаше ръцете си, за да се увери — за кой ли път — че ги беше махнал от себе си, но още усещаше гъделичкането от множеството им крачета по кожата си. „Могат да тръгнат след теб“ — сети се той изведнъж и запълзя бързо на четири крака от тесния вход към прохода, обърка се в тъмното и единият му крак се подхлъзна на ръба и увисна във въздуха. Уплахата, че може да падне, го стресна. Той се килна в обратна посока, удари се в стената и затрепера, като истерично бършеше ръцете си от пихтиестата каша в скалата и после с ръце я размазваше по ризата си. Ризата. Нещо се беше пхнало под нея и драпаше по кожата му. Пъхна ръка, сграбчи го, скъса крехкия му гръбнак и усети топлите му влажни вътрешности, докато го пращаше по посока на шума от водопада.

Прилепи. Миазма. Зараза. Смрадта от курешките им пареше носа и гърлото му. Ето от какво е умрял човекът, който е работил в мината. Бяс. Бил е ухапан, без да разбере, и след няколко дни се е побъркал от болестта. Блуждаел е с помътнено съзнание из гората, влизал е в мината, излизал е, пак е влизал, слязъл е в долните галерии, обикалял е из тях, докато се е свлякъл и умрял. Бедният нещастник, сигурно си е мислел, че се побърква от самотата. Поне в началото. И когато е започнал да губи свят и да блънува, вече е било твърде късно, за да направи нещо за себе си. Или пък към края е разбрал, че няма спасение и се е спуснал в долната галерия, за да умре, без да представлява опасност за някого.

„Може и да не е било така. Какво разбираш ти от тези работи. Ако е имал бяс, щял е да се страхува от водата, само от мириса и, от мисълта за нея и никога не би слязъл в тези влажни галерии. Опитваш

се да си представиш начина, по който ти ще умреш. Ако първо не те оглозгат.“

„Какви ги дрънкаш? Прилепите не ядат хора. Поне не този вид тук.“

„Добре, а бръмбарите?“

Все още трепереше и се опитваше да се успокои. Течението в ниския проход беше силно. Но той не можеше да мине оттам. Не можеше и да намери пътя към горния проход. Трябваше да се примири. Толкова. Дотук.

Само че не можеше да се примири, че беше дотук. Трябваше да се пребори с паниката и да си втълпи, че има изход. Трябваше да се облегне на стената, да се отпусне и може би, ако помислеше достатъчно дълго, щеше в края на краищата да открие начин да се измъкне. Но съществуваше само един начин за измъкване и той го знаеше — по посока на течението в оная бърлога с прилепите. Облиза устни и отпи от топлата, с вкус на метал вода от манерката. „Нали знаеш, че трябва да отидеш при прилепите — каза си той. — Или при тях, или сядаш тук и чакаш докато умреш от глад или се разболееш от влагата и пукнеш.“

„Или пък да се самоубиеш. Учили са те как се прави. Ако нещата стигнат до там.“

„Знаеш, че няма да го направиш. Дори ако вече губиш съзнание и си сигурен, че умираш, винаги съществува възможността да претърсят тези галерии и да те намерят ни жив, ни умрял.“

„Няма да те намерят. Знаеш, че трябва да следваш течението и да влезеш при прилепите. Ясно ти е, нали?“

„Тогава хайде, тръгвай, какво чакаш“ — каза си той.

Но вместо това продължи да седи на площадката в тъмнината, заслушан в рева на водопада под него. Знаеше как му действа шумът — монотонният звук затъпяваше сетивата му и лека полека го приспиваше. Разтърси глава, за да се ободри, и реши да влезе в галерията с прилепите докато още имаше сили за това. Но не можеше да се помръдне; водата продължаваше да шуми монотонно. Когато се събуди, лежеше отново до ръба на площадката и едната му ръка висеше надолу. Но беше замаян от съня и този път не се разтревожи особено от опасността да падне. Прекалено беше уморен, за да обръща внимание на това. Беше разкошно да си почива така, изтегнат, с провесена небрежно ръка. В безтегловността на съня тялото му сякаш не притежаваше сетива, даже и ребрата му не го безпокояха, беше се вцепенил напълно.

„Ще умреш тук — помисли си той. — Ако сега не се размърдаш, така ще отмалееш и затъпееш от тъмнината и шума, че за нищо няма да те бива.“

„Не мога да мръдна. Достатъчно път извървах. Искам да си почина.“

„През войната си вървял и повече.“

„Вярно. Нали затова съм сега на този хал.“

„Добре тогава, пукни!“

„Не искам да умирам. Просто нямам сили.“

— Тръгвай, мамка ти — проговори той гласно, но думите му се изгубиха без ехо в шума на водопада. — По-бързо. Просто влез и премини смело и бързо през мястото, където са те и най-лошото ще е вече зад теб.

— Абе, знаеш ли, че си прав — каза си той, изчака малко и си го повтори. Но ако след това има нещо още по-страшно, няма да мога да издържа, помисли си той.

„Няма. Това е най-лошото. Не може да има нищо по-лошо от това.“

„Знам.“

Бавно и неохотно запълзя в тъмнината към входа на галерията. Поспря, събра сили и провря тялото си вътре. „Представи си, че това, което ще напипаш, е пудинг от тапиока“ — каза си той и се насили да се усмихне на шегата. Но когато протегна ръка и напипа лайната и още някаква гнусотия в тях, ръката му сама се отдръпна. Вдъхна сернистата смрад на курешки и гнилоч. Изпаренията сигурно бяха отровни. Когато влезеше изцяло, трябваше много да побърза. „Е, да ти е сладко“ — опита се да се пошегува отново той, поколеба се за момент, рязна се в лайната, премина отвора и се изправи на крака. От изпаренията вече започваше да му се вие свят и да му се гади. Лайната стигаха до коленете му и някакви същества драскаха по панталона му, докато газеше. Течението отиваше право напред.

Не. Отново грешеше. Течението идваше отпред. Това беше друго въздушно течение. Това, което беше следвал той, явно е отишло в друга посока.

Правеше и друга грешка. Независимо от това, колко бързаше, той си спомни, че не бива да бъде припрян. В пода можеше да има пропадания. Трябваше внимателно да опипва с крак земята пред себе си и след всяка крачка очакваше всичката тази гадост да свърши и той да излезе на открито.

Звучите, които изпълваха галерията, се промениха — преди се чуваха писукания и шумолене на криле, а сега отекваше само джвакането на собствените му крака в дълбоката гнусотия и приглушеното бучене на водопада от другия край на галерията. Прилепите сигурно бяха излетели. Сигурно беше спал по-дълго, отколкото предполагаше. Навън се е стъмнило и прилепите са излезли на лов. Джапаше напред, към източника на течението, гадеше му се от вонята, но поне прилепите си бяха отишли и той се поотпусна. Нещо като смрадлив сопол падна на носа му. Избърса го и в този момент косата му настръхна, защото пещерата избухна от взрива на хиляди крила. От дългото стоене на площадката грохотът на водопада сигурно беше притъпил слуха му. Прилепите са били тук през цялото време, писукали са и са шумолели както преди, но слухът му е бил твърде отслабнал, за да ги чуе. Сега те бяха навсякъде, стрелкаха се покрай него, той закри глава с ръцете си и закрещя.

Блъскаха се в него, кадифените им криле пърхаха в лицето му и пронизителните им писъци отекваха в ушите му. Бранеше се от тях, размахваше ръце във въздуха, след това отново закриваше главата си и после пак размахваше ръце. Продължаваше да газии напред; изгаряше от нетърпение да се измъкне; препъна се, свлече се на колене, студената гнусна каша стигна до кръста му и намокри слабините му. Прилепите продължаваха да прииждат, сякаш нямаха край, блъскаха се един през друг и биеха с криле. Изправи се с олюляване на крака, вдигна ръце и заудря напосоки. Въздухът гъмжеше от тях. Не можеше да диша. Раздаваше удари и се навеждаше, за да се предпази. Връхлитаха го отдясно, блъскаха се в него и пърхаха в косата му. Той се обърна с гръб към тях и, настръхнал от ужас, се приведе още по-ниско.

— Майчице мила!

Отстъпи вляво, подхлъзна се отново и бузата му се удари в стената. Пред очите му прибеля от болка, едва събра воля да се изправи, олюля се, хвана се за отичащата буза, а прилепите продължаваха да го връхлитат, минаваха покрай него и го тласкаха напред, покрай стената. Отчаян, обрулен, почти безчувствен, той усети как нещо в него се изду, напрегна се и се разкъса — но нямаше нищо общо с тялото му. Беше ядрото на онова нещо, което досега го караше да върви напред, но то беше решаващо. Престана да се съпротивлява, предаде се на прилепите, остави се да го бутат напред, олюляваше се, ръцете му бавно се спуснаха надолу и при това чудно избавление от страха и отчаянието, напълно безнадежден и безучастен, незаинтересован от това, което става с него, както никога преди, той постепенно осъзна какво ставаше. Те не нападаха него — просто летяха към изхода. Не можа да сдържи смеха си и от облекчение се разтрепера. Навън сигурно беше нощ. Те го усещаха, водачът им беше дал сигнал и те като един се бяха понесли от свода на пещерата към изхода, докато той беше вътре при тях и беше изпаднал в ужас, че атакуват него. „Нали ти се искаше да имаш връв, за да си отбелязваш пътя? — каза си той. Задник такъв, ето ти връвта. Биеш се с тях, а те през цялото време ти показват пътя.“

Заедно с тях изкачи няколко стръмнини, внимаваше за пропадания, опипваше пред себе си. Скоро писуканията и шумът на крилете им му станаха приятни и мили, като че ли той и те бяха

предопределени да живеят заедно, после те преминаха, изпърхаха само някои изостанали от основната група и той остана сам, с единствените отекващи звуци от търкането на краката и ръцете му по скалата.

В лицето му духаше свеж прохладен вятър. Той му се наслаждаваше и, мислейки си как прилепите му бяха помогнали да намери пътя, почувства странна любов към тях, липсваха му така, сякаш между него и тях беше прекъсната някаква много важна връзка. Опиваше се от дишането си. Прочисти ноздрите, гърлото, дробовете си от дъха на лайна в устата си. Допирът на ръцете му в грапавата скала беше чисто, неподправено удоволствие, което той за пръв път осъзнаваше. Сърцето му заби бързо, когато се заизкачва нагоре и напипа пръст — чудно рохкава и примесена с камъчета. Още не беше излязъл. Това беше нанос, вкаран от дъжда в процепа на скалата, но той чувстваше, че изходът беше близо и се заизкачва уверено нагоре, без да бърза, любувайки се на зърнестата повърхност на наноса, пълзеше нагоре по красиво оформеното възвишение. Когато стигна върха и се просна отгоре му, усети миризмата и вкуса на открито пространство — сухи листа, вятъра сред високите треви и мирис на пушек във въздуха. Още няколко фута. Протегна предпазливо ръка напред и тя се спря в преграда от камъни. Продължи да опипва, но преградата продължаваше. Стена. Колко ли беше висока? Можеше да се издига до небето, той беше толкова близо до свободата и същевременно — толкова далеч. Колкото и да беше се повдигнал духът му, не мислеше, че ще намери достатъчно физически сила, за да я преодолее.

„Тогава недей да мислиш за самото изкачване. Не се тревожи. Или ще успееш, или не. Нищо не може да се направи, ако стената е висока. Не мисли за това.“

Добре, помисли си той и остана да седи удобно в меката пръст, като събираше сили и се опитваше да се нагоди към новата промяна, настъпила в него. Никога преди не беше осъзнавал така дълбоко нещата, не беше ги преживявал така. Вярно, в миналото, в момент на действие, беше изпитвал нещо подобно. Извършваше всяко движение точно и безпогрешно — бягаше, извърщаше се да стреля, леко натискаше спусъка, цялото му тяло откликваше на отката, целият му живот зависеше от грациозните му движения — и той се опиваше от тях, съзнанието му изключваше, оставаше само тялото, изцяло

отдадено на действието. Военните им съюзници измежду местните жители наричаха това Дзен, стремеж към чистия, изолиран момент, който се постига само след продължителни усиленни тренировки, концентрация и искрен стремеж да бъдеш свършен. Частици от движението, в което самото движение спира. Думите им нямаха точен превод на английски, но според тях, дори и да имаха, такъв момент не би могъл да се обясни. Чувството не се вместише във времето, не можеше да бъде описано с времето, можеше да се сравни с оргазъм, но не беше толкова определено, защото нямаше физически център и се разпределяше по цялото тяло. Но това, което изпита сега, беше различно. Не беше свързано с някакво движение, а чувството не беше изолирано в една вечно продължаваща секунда. То беше във всяка секунда. Седеше на меката пръст, удобно облегал гръб в скалата, търсеше подходяща дума в ума си и накрая се спря на „Добре“. Никога не беше се чувствал толкова добре.

Чудеше се дали не е полудял. Изпаренията сигурно бяха го засегнали повече, отколкото си мислеше, и той беше луднал. Или може би, след като се беше примирил със смъртта, сега беше неимоверно радостен, че е останал жив. След като премина през този ад и най-малките неща щяха да му се струват пълни с удоволствие.

„Но едва ли ще им се наслаждаваш дълго, ако се оставиш да те пресрещнат тук“ — каза си той, изправи се в тъмното, като внимателно опипа пространството около себе си, за да не удари главата си. И все пак я удари в нещо, наведе се рязко и в този момент разбра, че това, в което се беше ударил, бе клон. Горе растеше някакъв храст и като протегна ръце, напипа ръба на стената, висока до кръста му. Свободен. Бил е свободен през цялото време, небето е било облачно и той се беше заблудил, че все още е под земята.

Като внимаваше за ребрата си, той се примъкна под храста и задиша въздуха, наслаждавайки се на свежестта му и на мириса на кората на храста. Надолу от него, в далечината между дърветата, гореше огън. След пълния мрак в галерията огънят му изглеждаше като жив — ослепителен и ярък.

Застина в напрежение. Някой проговори приглушено долу край огъня. Някой друг помръдна между скалите наблизо и той чу съвсем ясно звук от драскане и видя запалена кибритена клечка. След мига

блясъкът на пламъка изгасна и остана само мекото сияние на запалената цигара.

Значи те бяха тук и го чакаха. Тийзъл беше разбрал защо той изчезна в процепа надолу по галериите. Тийзъл беше разположил хора около хълма в случай че намереше изход. Да, но те не можеха да виждат добре в тъмното, а той се чувстваше като у дома си след часовете, прекарани под земята и след като си починеше още малко, щеше да се промъкне край тях. Нямаше да е трудно. Щяха да си мислят, че е още в галериите, докато той щеше да бъде по пътя, на много мили от тук. И само някой да смееше да му попречи. Боже опази! Нямаше да се спре пред нищо. След онова чувство, което изпита, щеше да направи всичко, за да не им се даде.

Отново се беше стъмнило и Тийзъл не можеше да си спомни как се беше озовал по здрач в гората. Траутман, Кърн, камионът. Къде останаха? Защо не е ден? Накъде се беше разбързал между тъмните сенки на дърветата?

Облегна се на черния ствол на едно дърво. Болката в гърдите му отново се беше събудила от изтръпналото си състояние. Нямаше представа къде се намира и това го плашеше. Не знаеше посоката. Разбираще, че трябва да продължава да се движи все напред, да не спира, да върви направо, макар че не му беше ясно защо и как.

Траутман. Спомни си. Траутман искаше да го откара при лекар. Помнеше, че лежеше на дъсчения под в каросерията. Мъчеше се да си обясни как се беше озовал оттам тук. Беше ли се съпротивлявал на Траутман, за да не го отведе на лекар? Може би беше се отскубнал, беше скочил от камиона и ударил през полето към гората. Само и само да остане на линия, докато му дойдеше времето. Да догонят момчето. Да помогне за залавянето му.

Не беше възможно. Знаеше, че не беше възможно. В това състояние не би могъл да се пребори с Траутман. Нямаше време за мислене. Трябваше да побърза, въпреки болката в гърдите и ужасното чувство, че някой го следи или че съвсем скоро ще започне да го следи. Момчето. Момчето ли го следеше?

Облаците се разкъсаха, луната в четвърт фаза се показва, огрявайки дърветата, и той видя навсякъде около себе си туловищата на стари автомобили, натрупани един върху друг, подредени до дърветата със стотици, изпотрошени, обезобразени, ръждясали. Приличаше на гротескно гробище с лунната светлина, отразена в заоблените им форми.

Пълно безмълвие. Дори когато се движеше по сухи листа, смачкани ламарини и изпочупени стъкла, не се чуваше никакъв шум. Сякаш се плъзгаше над тях. И някак си разбираше, че го следва не момчето, а някой ДРУГ. Но защо се уплаши, когато видя пътя през

призрачните останки? Защо се стресна от редицата камиони на Националната гвардия, спрени на пътя?

Господи, какво му ставаше? Побъркал ли се беше?

Нямаше жива душа. Нямаше никой при камионите. Страхът му се изпаряваше. Видя една празна полицейска кола в края на редицата откъм града. Зарадван, изпълзя от гробището на колите без врати, с разпрани седалки, с отворени капаци и се заплъзга през полето без шум, приведен до земята, към колата.

Стресна го рязък шум от трошащо се стъкло, отрази се отчетливо в тъпанчетата на ушите му и той премигна. Отново лежеше по гръб. Застрелял ли го беше някой, докато минаваше през полето? Опипа тялото си, за да намери раната, напипа одеяло, под него нямаше земя. Меки възглавнички. Ковчег. Изпадна в паника, после разбра. Кушетка. Но къде, за Бога? Какво ставаше? Потърси да светне, бутна някаква лампа, светна я и запремигва в собствената си канцелария. Но какво стана с гората, гробището за коли, пътя? Господи, бяха толкова истински, сигурен беше. Погледна към часовника си, нямаше го на ръката му и се обърна към часовника на бюрото — дванайсет без четвърт. През щорите се виждаше тъмнината навън. Значи, полунощ, но последният му спомен беше от 12 на обяд. Ами момчето? Какво ли се е случило? С мъка се изправи, стиснал глава в ръцете си, за да не се разпадне от болка, но някой беше повдигнал пода в канцеларията му и той сега беше наклонен стръмно. Изпсува, но от устата му не излязоха думи. Заклатушка се нагоре към вратата, сграбчи дръжката с две ръце, завъртя я, но вратата беше заяла, той дръпна с всичка сила и при отварянето си вратата едва не го катурна по надолниците към кушетката. Разпери ръце, за да запази равновесие като въжеиграч и стъпи с босите си крака от мекия килим на канцеларията си върху студентите плочки в коридора. Той беше полутъмен, но първата канцелария светеше. По средата на пътя за там му се наложи да се подпре в стената.

— Събуди ли се, шефе? — каза един глас в коридора. — Добре ли си?

Видя му се сложно да отговаря. Все още не се беше опомнил напълно. Сякаш още лежеше по гръб на ярко осветения под в камиона, със замъглен поглед, втрънен в мазния брезентов покрив. И гласът по радиостанцията:

— Господи, спря да отговаря, избягал е навътре в мината.

Борбата с Траутман, който искаше да го отнесе в полицейската кола. Ами гората? Тъмнината...

— Попитах, добре ли си, шефе? — гласът беше по-силен и по коридора се чуха стъпки. Всичко беше обгърнато в някакво ехо.

— Момчето — успя да каже той. — Момчето е в гората.

— Какво? — гласът беше точно до него и той се обърна. — Не бива да ходиш насам-натам. Почивай си. Ти и момчето не сте вече в гората. Той не те гони.

Беше един от подчинените му и Тийзъл беше сигурен, че го познава, но не можеше да си спомни. Опитва се. Дойде му наум някакво име.

Харис?

Да, точно така, Харис.

— Харис — каза гордо той.

— Я ела в предната стая, да поседнеш и да изпиеш едно кафе. Току-що сварих прясно. Счупих каната, докато носих вода от банята. Дано да не съм те събудил.

Банята. Да. Гласът на Харис звучеше като ехо, той си представи вкусът на кафе, в устата му стана кисело и той се задави. Банята. Премина с клатушкане през летящата врата и повърна в писоара, докато Харис го държеше и му говореше:

— Седни тук на пода — но сега всичко беше наред, ехото беше престанало.

— Не. Лицето ми. Вода.

И докато плискаше бузите и очите си със студена вода, сънят отново изплува пред него, но вече не като сън, а съвсем истински.

— Момчето — каза той. — Момчето е в гората, до пътя. В онова автомобилно гробище.

— По-добре се успокой. Я си спомни. Момчето го сгасиха в мината и той избяга навътре през някакъв лабиринт от галерии. Така. Дай да ти помогна.

Тийзъл го отблъсна, лицето му беше още мокро и той се подпря с ръце на мивката.

— Казвам ти, момчето не е вече там.

— Откъде знаеш?

— Как дойдох тук? Къде е Траутман?

— В камиона. Изпрати хора да те придружат до болницата.

— Копелето му недно. Казах му да не го прави. И какво правя тук, вместо да съм в болницата?

— И това ли не помниш? Майко мила, разгони им фамилията. Крещя, буйства в колата и постоянно посягаше към кормилото, за да им попречиш да завият към болницата. Викаше, че ако ще те карат някъде, най-добре да те докарат тук. Никой нямаше намерение да те връзва за леглото, ако можеше и сам да се успокоиш. Накрая се уплашиха, че могат да те наранят, докато се боричкат с тебе, и направиха, каквото им каза. Да ти кажа право, мисля, че с удоволствие са се отървали от тебе при цялата тая дандания, която вдигна и всичко останало. По едно време сграбчи кормилото и едва не се нацепи в един камион. Сложиха те да легнеш тук, но веднага щом си заминаха, ти скочи и влезе в една патрулна кола, за да се замъкнеш обратно и аз се опитах да те спра, но нямаше никакъв проблем, защото ти припадна зад кормилото, преди да си успял да намериш ключа. Наистина ли не помниш нищо? Някакъв доктор довтаса веднага, прегледа те и каза, че си почти тип-топ, само дето си бил много изтощен и си се нагълтал с много хапчета. Били някаква комбинация от стимуланти и успокоителни, ти си ги изгълтал и си се издрусал. Докторът каза, че не му е ясно как не си се скапал много преди това.

Тийзъл беше напълнил мивката със студена вода, натопи лицето си и го избърса с книжна салфетка.

— Къде са ми обувките и чорапите? Къде си ги дянал?

— За какво са ти?

— Не е твоя работа. Ти кажи къде си ги сложил?

— Да не мислиш да се връщаш пак там? Защо не поседнеш да починеш? Сума ти народ се навряха в оная пещера. Ти няма какво да правиш там. Казаха да не се тревожиш. Ще се обадят веднага, щом намерят следа от него.

— Нали ти казах, че не е... Попитах те, къде си ми заврял чорапите и обувките?

Някъде далеч, в предната стая, телефонът започна да звъни едва чуто. Харис сякаш с облекчение тръгна да го вдигне. Излезе през вратата на банята, телефонът звънна отново, после пак, после изведнъж спря. Тийзъл изплакна устата си със студена вода и изплю белезникава течност. Не посмя да я преглътне, да не би да повърне

отново. Загледа се в мръсните шарени плочки на пода на банята, помисли си, ни в клин, ни в ръкав, че чистачите не си гледат работата и излезе през вратата в коридора. Харис стоеше накрая на коридора, тялото му закриваше част от лампата и сякаш не смееше да заговори.

— Е? — каза Тийзъл.

— Не знам, дали да ти кажа. За теб е.

— Момчето ли? — попита Тийзъл и лицето му светна. — В автомобилното гробище ли е?

— Не.

— Ами какво тогава? Казвай, какво има?

— Междуградски, жена ти.

Не разбра, дали беше от умората или от изненадата, но трябваше да се облегне на стената. Все едно, че го търсеше някой мъртвец. След всичко, което се беше случило с момчето, той постепенно беше успял да я заличи от мислите си и сега дори не можеше да си спомни лицето и. Опита се — не можа. Господи, защо му трябваше да си спомня, толкова ли му се искаше да го заболи отново?

— Ако мислиш, че ще те разстрои повече — каза Харис, — не е ли по-добре да не разговаряш с нея? Мога да кажа, че те няма. Ана.

— Не. Прехвърли го на телефона в канцеларията ми.

— Сигурен ли си? Като нищо мога да ѝ кажа, че си излязъл.

— Казах ти, прехвърли го на моя телефон.

Седна на въртящия се стол зад бюрото си и запали цигара. Цигарата или щеше да проясни главата му, или още повече да я замъгли, но си струваше да опита, защото можеше да разговаря с нея в несигурното състояние, в което се намираше. Изчака, почувства се малко по-добре и вдигна телефона.

— Ало — каза той тихо. — Ана.

— Уил?

— Да.

Гласът и беше по-плътен, отколкото си го спомняше, гърлен и леко дрезгав при някои думи.

— Уил, добре ли си? Тревожа се за теб.

— Ами.

— Така е. Ако искаш вярвай, тревожа се.

Бавно дръпна от цигарата си. Ето че пак започваше — не можеха да се разберат.

— Искан да кажа, ами, нищо ми няма.

— Слава Богу! — спря за малко, издуха шумно, сякаш и тя пушеше цигара. — Не гледам телевизии и не чета вестници или други такива, но тази вечер случайно разбрах какво става при вас и се уплаших. Сигурен ли си, че нищо ти няма?

— Да.

Помисли си, дали да не ѝ разкаже подробно, но щеше да прозвучи, сякаш просеше съчувствие.

— Честна дума, щях да се обадя по-рано, ако знаех. Не искам да си мислиш, че не ме интересува какво правиш.

— Знам.

Погледна към смачканото одеяло на кушетката. Имаше да ѝ казва толкова важни неща, но не можеше да се реши да го направи. Вече нямаше значение. Паузата продължи твърде дълго. Трябваше да каже нещо.

— Настинала ли си? Звучиш така, сякаш си настинала.

— Тъкмо се оправям.

— Убиха Орвал.

Чу как дъхът и секна.

— Ех, добър човек беше.

— Знам. Излиза, че за мен е бил още по-добър, отколкото съм предполагал. И Шингълтън е мъртъв, също и ония, новият, Голт и...

— Моля те, не ми казвай повече! Не мога да го понеса!

Замисли се по-продължително и разбра, че наистина няма какво повече да й каже. Гласът ѝ не го накара да я пожелае така, както си представяше, че може да стане, и най-после той се почувства свободен, приключи с тази история.

— Още ли си в Калифорния.

Тя не отговори.

— Предполагам, че не е моя работа — каза той.

— Няма нищо. Все ми е едно. Да, още съм в Калифорния.

— Някакви проблеми? Имаш ли нужда от пари?

— Уил!

— Какво?

— Недей. Не се обаждам за това.

— Добре, но имаш ли нужда от пари.

— Не мога да вземам от твоите пари.

— Не ме разбра. Мисля... че всичко ще се оправи. Искам да кажа, че сега разсъждавам много по-спокойно за всичко.

— Радвам се. Тревожех се и за това. Не си мисли, че съм искала да те нараня.

— Но аз искам да кажа, че съм много по-добре и мога да ти дам пари, ако имаш нужда, без да се чувстваш задължена или да го считаеш за жест, с който те моля да се върнеш.

— Нямам нужда.

— Добре. Нека поне да платя този разговор, нека поне да бъде за моя сметка.

— Не.

— Тогава нека да го сложа за сметка на службата. Няма аз да го платя, ще го плати градът. За Бога, остави ме да направя нещо за тебе.

— Не мога. Моля те, престани. Не ме карай да съжалявам, че се обадох. Знаех си, че така ще стане и много се колебах дали да ти се обадя.

Усети, че слушалката се изпотява в дланта му.

— Не се връщаш, нали?

— Стига. Не искам да говорим за това. Не за това се обадих.

— Но не мислиш да се връщаш.

— Не. Няма да се върна. Извинявай.

Искаше му се единствено да я прегърне, нищо да не прави, само да я прегърне. Бавно смачка цигарата си и запали друга.

— Колко е часът при тебе?

— Девет. Все още съм пообъркана от разликата във времето. Спах 14 часа като пристигнах, за да свикна с разликата. За тях тук беше 11 часа, а за мен беше вече 2 през нощта. При тебе какво е, полунощ ли е?

— Да.

— Трябва да затварям, Уил.

— Толкова бързо? Защо? — овладя се бързо. — Нищо. Няма значение. И това не е моя работа.

— Сигурен ли си, че ти няма нищо?

— Целият съм бинтован, но са само драскотини. При сестра си ли живееш още? Не можеш ли да ми кажеш поне това?

— Пренесох се в един апартамент.

— Защо?

— Наистина, трябва да затварям. Извинявай.

— Дръж ме в течение на твоите неща. Нали ще ме държиш в течение на твоите работи?

— Ако смяташ, че това ще ти помогне. Не знаех, че ще е толкова трудно. Не знам как да го кажа — звучеше така, сякаш хълцаше. — Довиждане.

— Довиждане.

Той изчака, опитвайки се да остане с нея, колкото бе възможно по-дълго. После тя затвори, в слушалката зазвуча сигнала свободно и той остана да седи на стола си. Бяха спали заедно четири години. Как можа тя да се отчужди така? Не много лесно. Хълцането й. Тя беше права. И за нея беше трудно и той й съчувстваше.

„Край. Направи нещо. Размърдай се. Заеми се с момчето, както си му е реда. Момчето. Зад кормилото на някоя кола. Подкарало с бясна скорост.“

Видя обувките и чорапите си до картотеката и бързо ги нахлузи. Взе един „Браунинг“ от шкафа с оръжието, сложи пълен пълнител, препаса кобур и забеляза, че го слага назад, тъй както винаги го беше учил Орвал. Когато тръгна по коридора и мина през предната стая към изхода, Харис го изглежда.

— Нищо не казвай — обърна се той към Харис. — Не казвай, че не трябва да се връщам там.

— Добре, няма.

Навън уличното осветление беше запалено и той вдъхна свежия нощен въздух. Една полицейска кола беше паркирала отстрани. Тъкмо влизаше в нея, когато погледна наляво и видя тази страна от града да се осветява от пламъци, чието зарево се отрази в нощните облаци.

Харис крещеше от стълбите:

— Момчето! Измъкнало се е от мината! Току що се обадиha, че откраднало една полицейска кола!

— Знам.

— Как така?

Взривната вълна разтърси прозорците на полицейския участък. БАМ, БАМ, БАМ! Цяла серия откъм главния път, по посока на града. БАМ, БАМ!

— Боже всемогъщи, какво беше това! — каза Харис.

Но Тийзъл вече знаеше, беше дал на скорост и изхвъркна от паркинга, за да стигне навреме.

Като подкара из града и свърна, за да подмине един мотоциклетист, който бе спрял и гледаше учудено назад, Рамбо видя в огледалото на колата как улицата зад него избухна в пламъци, които се извисяваха над дърветата край пътя. Свирепите червени огньове се отразяваха в колата. Той натисна газта до края, профуча по главната улица, а през това време експлозиите продължаваха една след друга в нощното небе зад него, увеличавайки площта на пожара. Сега щяха да изгубят време, докато го заобиколят. За всеки случай искаше да повтори всичко още веднъж. Още две отклонения и те щяха да се объркат още повече. Щяха да отложат преследването и да спрат, за да загасят пожара.

Една от уличните лампи пред него не светеше. Под нея се откриха ясно стоповете на една кола, чийто шофьор беше отворил вратата и гледаше пламъците. Рамбо мина в лявото платно и се понесе бързо срещу една спортна кола на къси светлини. Тя свърна вдясно, за да го избегне, но и той се върна в своето платно и продължиха да се носят един срещу друг, докато спортната кола скочи на тротоара, отнесе един брояч за паркинг и се заби в представителната витрина на един мебелен магазин. „Канапета и столове — помисли си Рамбо. — Това се казва меко приземяване.“

Продължаваше да натиска докрай газта, учуден, че по улиците не се движат други коли. Що за град беше това? Няколко минути след полунощ, а вече всички спяха. Светлините на магазините бяха изгасени. Нямаше пеещи хора, които да излизат от баровете. Е, щяха да живнат сега. Като нищо щяха да живнат. Високата скорост и силният рев на двигателя, му напомниха за съботните вечери преди години, когато караше коли със специално форсирани двигатели — и сега изпита същото удоволствие. Той, колата и пътят. Всичко щеше да се нареди. Щеше да успее. Лесно се бе промъкнал от планината до шосето. Също така лесно се беше добрал до полицейската кола, пропълзявайки през едно гробище за стари автомобили и една нива. Полицаяте от колата сигурно тичаха по баирите с останалите или пък

бяха отишли надолу по пътя, за да си правят компания с шофьорите на камионите.

Ключът за запалването го нямаше, но за него не беше проблем да съедини кабелите и сега, след като премина на червено през едно кръстовище, усети как мощността на двигателя сякаш се увеличаваше с всяка измината секунда, преминаваше в неговото тяло и той си помисли, че е въпрос на няколко часа, докато бъде отново свободен. Чувстваше се в отлична форма, нямаше начин да не успее. Полицията, разбира се, щеше да се обади напред, за да го спрат, но повечето от техните патрули вероятно бяха останали зад него, заедно с преследвачите, така че едва ли щеше да има много проблеми пред него. Щеше да мине през града, да свърне в някой страничен път и да скрие колата. След това щеше да продължи пеш. Може би щеше да успее да се качи на някой товарен влак или на някой голям камион. Можеше дори да открадне самолет. Господи, имаше толкова много възможности.

— Рамбо!

Гласът, идващ от радиостанцията на колата, го стресна.

— Рамбо! Чуй ме. Знам, че ме чуваш.

Като че ли беше чувал този глас преди много години. Не можеше да си спомни добре.

— Чуй ме.

Произнасяше всяка дума спокойно и звучно.

— Казвам се Сам Траутман. Бях директор на школата, когато ти завършваше.

Да. Разбира се. Невидимият. Вездесъщият глас от високоговорителите в школата. По всяко време. Всеки ден. Повече бягане, по-малко храна, по-малко сън.

Гласът, който никога не закъсняваше да обяви следващото изпитание. Значи така. Тийзъл беше повикал Траутман на помощ. Това обясняваше тактиката, която бяха използвали преследвачите. Мръсник! Да се обърне срещу своите.

— Рамбо! Искam от тебе да спреш и да се предадеш, преди да са те убили.

„Как не! Гад такъв.“

— Чуй ме! Знам, че ще ти е трудно да разбереш, но аз им помагам, защото не искам да бъдеш убит. Вече са започнали да

мобилизират друга част пред тебе, след нея ще последват други и така ще те изтощят, докато свършиш. Ако смятах, че има и най-малкия шанс да ги победиш, с радост бих те насърчил да продължиш. Но знам, че не можеш да се измъкнеш. Вярвай ми. Знам го. Моля те. Докато не е станало късно, предай се, за да се отървеш жив. Нищо не можеш да направиш.

„Хайде де, ти само гледай!“

Още една поредица от експлозии отекна зад него, той зави рязко, гумите изсвириха и спря в една пуста бензиностанция с изгасени светлини. Притича от колата, влезе с ритник през стъклената врата на бензиностанцията и включи електрическото захранване за помпите. След това грабна един лост и изскочи навън, за да изкърти заключалките на бензиноколонките. Те бяха 4, с по два маркуча всяка. Пусна бензина, остави го да се лее по улицата и застопори маркучите така, че да не спрат, когато ги пуснеш. Закара колата нагоре по улицата и спря, а през това време тротоарите отзад бяха залети с бензин. Драсна една клечка и ф-ф-ф-ф-ф... нощта се превърна в ден — едно огромно огнено море, от единия тротоар до другия, с височина 20 фута, връхлетя върху магазините, витрините се изпочупиха, горещината достигна до него и го опърли. Подкара бързо колата, а горящия бензин се разливаше зад него и достигна паркираните коли. БАМ!, БАМ!, експлодираха те и се разхвърчаваха из въздуха. БАМ! Сами си бяха виновни. Пътният знак там забраняваше паркирането след полунощ. Помисли си какво щеше да стане, когато налягането в подземните резервоари за бензин спаднеше. Огънят щеше да мине по маркучите, да влезе в резервоарите и половината квартал щеше да бъде вдигнат във въздуха. Това щеше да ги позадържи за известно време. Нямаше начин да не ги задържи.

— Рамбо! — обади се Траутман по радиото. — Моля те! Моля те да спреш. Няма смисъл. Безполезно е.

„Ти само гледай“ — помисли си той отново и изключи радиото. Почти беше преминал централната част на града. След няколко минути щеше да излезе от другата страна.

Тийзъл чакаше. Беше блокирал с колата си главния път при влизането му в централния площад и се беше привел над предната броня и капака с пистолет в ръка. Откъм мястото на пожара и експлозиите се приближаваха мънички точки — светлини от фарове. Момчето можеше и да го е изпреварило, можеше отдавна да е извън града, но не му се вярваше. Сякаш наблюдаваше от две гледни точки едновременно — през очите на момчето, когато предницата на откраднатата кола се понесе към градския площад; от негова собствена позиция — фаровете изведнъж се превърнаха в големи ярки дискове и ясно се видя лампата на покрива на колата. Лампа със сирена, полицейска кола. Той издърпа затвора на пистолета си, отпусна предпазителя и се прицели внимателно. Не трябваше да допуска никаква грешка. Нямаше да му се отдаде втора възможност. Но трябваше да бъде абсолютно сигурен, че това е момчето, а не някой отклонил се патрул. Двигателят зарева още по-силно. Фаровете светеха право в него. Той примижа, за да види по-ясно очертанията на шофьора. За последен път беше видял момчето преди три дни, но не можеше да сбърка формата на главата му, с остриганата на фъндъци коса. Той беше. Най-послед, очи в очи и не в гората, а в града, където той беше по-добър и се чувстваше в собствени води. Фаровете го заслепиха, той стреля в единия, после в другия и изхвърлените гилзи издрънчаха на тротоара. Какво ще кажеш сега, а? Прицели се, но момчето се сниши зад таблото, той стреля, предното стъкло се строши, веднага стреля в предните гуми и от тройния откат на пистолета, ръката му избарабани по капака. Врълхлитащата кола, изгубила контрол, започна да се завърта. Тийзъл отскочи настрани, тъкмо когато тя с трясък и дрънчене на метал и стъкло се заби в неговата, която от удара се завъртя, а колата на момчето се отплесна към далечния тротоар. Един тас издрънча на асфалта, струя бензин опръска тротоара и Тийзъл, приведен, хукна към колата на момчето, като стреляше непрестанно по вратата. Достигна я, надвеси се вътре и стреля под таблото. Обаче момчето не беше там, само предната седалка беше

потъмняла от кръв. Тийзъл залегна на пътя, охлузвайки лактите си, и като се огледа предпазливо, видя изпод колата подметките на момчето, което тъкмо прескачаше тротоара, за да се скрие в една странична уличка.

Хукна след него, достигна тухлената стена на пресечката с уличката и се приготви да стреля. Не можеше да си обясни петната кръв по тротоара. Не мислеше, че някой от куршумите е засегнал момчето. Може би то се беше наранило при сблъсъка. Имаше много кръв. Това беше добре. Щеше да го забави. Откъм уличката дочу трясък като от трошащо се дърво, сякаш момчето разбиваше врата. Колко ли патрони му оставаха? Два във фаровете, един по предното стъкло, два в гумите и пет във вратата. Оставаха три. Не бяха достатъчно.

Припряно извади пълнителя от пистолета, натика друг, пълен, затаи дъх, потрепера и след това се втурна по уличката, стреляйки един, два, три пъти, празните гилзи описваха дъги във въздуха, докато той се мятеше зад една редица боклукчийски кофи и забеляза, че вратата на железарския магазин на Огдън е отворена. Боклукчийските кофи бяха твърде тънки, за да му служат за преграда срещу куршумите, но поне щяха да го прикрият, докато решише дали момчето е влязло в магазина или отворената врата беше само уловка, а момчето се криеше в засада, някъде по-нататък из улицата. Огледа внимателно уличката и никъде не видя момчето. Беше се отправил към вратата, когато нещо се засили към него, като хвърляше искри около себе си. Това пък...? Беше динамит, фитилът беше твърде къс, за да успее да го угаси навреме, твърде къс, за да грабне шашката и да я запрати на безопасно разстояние. Като подплашен от змия, той изхвъркна от уличката, притисна се до тухлената стена, запуши уши, експлозията го разтърси и дървени отломки, метални парчета и запален картон бяха издухани от уличката. Едвам се сдържа да не хукне веднага към издънената врата. Помисли си. Помисли си. Момчето ще иска да избяга, преди тук да са пристигнали други хора. Не може да остане и да се бие. С динамита искаше само временно да го задържи. Майната и на уличката. Провери входната врата. Стрелна се зад ъгъла, но момчето отдавна беше излязло от магазина, търчеше навътре из квартала, пресече пътя и навлезе в сянката на градския съд. Разстоянието беше твърде голямо за стрелба с пистолет. Все пак опита:

отпусна се на едно коляно, сякаш щяха да го ръкополагат, а на стърчащото нагоре коляно подпря лакътя си, хвана здраво пистолета с две ръце, прицели се и стреля. Не улучи. Куршумът изплющя силно в каменния зид на градския съд. От там в отговор последва леко припламване от пушечен изстрел и куршумът издрънча в една пощенска кутия близо до Тийзъл. Стори му се, че видя тъмната сянка на момчето да се мярва иззад сградата на съда и хукна подир нето, когато три последователни експлозии заляха сградата в пламъци, а отломките трошаха стъклата с кристален звън. „Господи, тоя съвсем е откачил — помисли си Тийзъл и затича по-бързо. — Това не е само, за да ме задържи. Иска да вдигне целия град във въздуха.“

Дървените мебели в съда бяха стари и изсъхнали. Пламъците заблизаха горните етажи. Бягайки, Тийзъл притисна с ръка един схванат мускул отстрани, твърдо решен да не се оставя това да го забави, а да продължи колкото може, докато малкото енергия, която беше събрал, се изчерпеше и тялото му откажеше да се подчинява. Пожарът в съда се разгаряше, пращеше и пушекът дотолкова изпълваше улицата, че той не можеше да види къде е момчето. Отдясно, срещу съда, на стълбите пред полицията се движеше някаква фигура, която той взе за момчето, но се оказа, че е Харис, излязъл да гледа пожара.

— Харис! — изкрещя той, бързайки да изрече всичко наведнъж. — Момчето! Влез вътре! Скрый се!

Но думите му бяха погълнати от грохота на най-голямата досега експлозия, от което полицейският участък се разлетя на парченца и пламъците пометеха Харис заедно с отломките. Взривната вълна повали Тийзъл и той остана да лежи без да мърда. Харис. Участъкът. Това бяха едничките му останали неща, а сега и тях ги нямаше вече — канцеларията, оръжията, наградите, кръста „За отлична служба“. После отново се сети за Харис, изпсува момчето, закреця и отново надигналият се в него гняв го накара да се втурне по тротоара към пламъците. „Ах, ти, мръсно копеле — мислеше си той, — защо го направи, безсмислено беше.“

Напред, по десния тротоар, имаше още два магазина и след тях — градинката на полицейския участък, засипана с горящи дървени отломки. Докато бягаше и псуваше, един куршум се удари в бетона до краката му и рикошира. Той се просна в канавката. Улицата беше ярко

осветена, но задната част на участъка беше в сянка, отвърна на изстрела на момчето, като се прицели в мястото, където беше видял да припламва огънчето от пушката. Стреля още два пъти, надигна се, но коленете му не го удържаха и той се просна на тротоара. Силите му бяха свършили. Изтощението от предишните няколко дни най-после го връхлетя с пълна сила.

Лежеше на тротоара и мислеше за момчето. То беше ранено и също щеше да е изгубило сили. Това изглежда не му пречеше много. Щом момчето можеше да продължи, тогава и той трябваше да опита.

Но беше толкова уморен и му беше толкова трудно да се движи.

Тогава всичко това — да срещне момчето очи в очи, никой да не пострада, това беше лъжа, нали? А Орвал, Шингълтън и останалите, обещанието което даде — и това беше лъжа, така ли?

„Човек не дава обещания на мъртъвци. Такива обещания не се броят.“

„Да, но ти обеща на себе си, а това се брои. Ако не си размърдаш задника, после и ти самият, и всички останали няма да искат да те погледнат. Не си уморен. Страх те е.“

Той простена, застана на четири крака и се изправи със залитане. Момчето беше отдясно, зад участъка. Оттам не можеше да избяга, защото задния двор беше заграден с висока ограда от телена мрежа, а отвъд оградата бяха изкопани основите на нов супермаркет. Момчето нямаше да има време и сили да се изкатери и да се спусне, без да се нарани. Щеше да тръгне нагоре по улицата, където имаше две къщи, след тях — детска площадка, след това — едно поле, общинска собственост, обрасло с гъста висока трева и диви малини, в което децата си бяха построили някаква колиба.

Запромъква се напред, като използваше наклонената поляна пред полицейския участък за прикритие, взираше се през пушека, за да мерне момчето, но не посмя да хвърли втори поглед към останките на Харис, пръснати по улицата отпред. Намираще се между съда и участъка, чиито пламъци го осветяваха, пушекът лютеше в очите му и горещината пърлеше кожата на лицето му. Спря се по-близо до наклонената поляна, за да се скрие от светлината. Пушекът се разнесе за момент и той видя, че хората, които живееха в двете къщи след участъка, бяха излезли от домовете си, говореха и сочеха нещо.

Господи, момчето можеше да вдигне във въздуха и техните къщи. Да ги убие, както Харис.

Опита се да забърза към тях, като същевременно следеше за момчето:

— Махайте се от там! — крещеше той. — Влезте вътре!

— Какво? — обади се някой от тях.

— Някъде около вас е! Бягайте! Махнете се от там!

— Какво? Не ви чуваме добре!

Рамбо се сниши зад пруста от предната страна на втората къща и се прицели в Тийзъл. Мъжът и двете жени, застанали на пруста, бяха толкова погълнати в разговора с Тийзъл, че не го виждаха, макар да беше скрит съвсем близо до тях. Но когато дръпна петлото на пушката, те сигурно чуха изщракването, защото се чу скърцане на дъските горе, една жена се надвеси от парапета над него и извика:

— Майчице мила!

Това беше достатъчно предупреждение за Тийзъл. Той избяга от тротоара по поляната нагоре към първата къща и се скри зад пруста ѝ. Рамбо стреля все пак, като не разчиташе да го улучи, а поне да го изплаши. Жената горе изпищя. С едно движение той изхвърли празната гилза и се прицели в ъгъла на пруста на първата къща. Обувката на Тийзъл стърчеше оттам, осветена от пламъците. Дръпна спусъка, но изстрел не последва. Пушката му беше празна, нямаше време да я зарежда, затова я хвърли и измъкна полицейския револвер, но Тийзъл беше вече прибрал крака си. Жената продължаваше да пищя.

— О, за Бога, госпожа, престанете да крещите — каза ѝ той и избяга зад къщата, наблюдавайки сенките в задния двор.

Тийзъл не би рискувал да се появи отпред, където пламъците го огряваха ярко и би бил отлична мишена. Сигурно щеше да се промъкне в тъмното зад първата къща и след това да се опита да премине зад тази. Рамбо се притаи зад ъгъла, загледан напред през един велосипед и барака за инструменти, и зачака. Челото му се беше разцепило, когато неговата кола се вряза в тази на Тийзъл и той залепи лице в полицейската радиостанция. Ръкавът му лепнеше от кръвта, която изтриваше от челото си, за да не тече надолу и да залепя очите му. От удара също се беше събудила и болката в ребрата и той не можеше да прецени кое сега го болеше повече.

Изчака известно време, за момент го налегна дрямка, но той я отпъди. Не се чуваше никакъв звук, но някаква черна фигура като че ли се плъзгаше до задната ограда от вечно зелени храсти. Изтри кръвта

от очите си, прицели се, но не посмя да стреля. Искаше първо да се увери напълно, че това беше Тийзъл. Ако прокрадващата се фигура беше просто плод на въображението му, стрелбата би разкрила прикритието му. Освен това щеше да прахоса един куршум — в револвера имаше пет, камерата под жилото беше празна. Браунингът на Тийзъл побираше 13. Нека той да стреля напразно. Той можеше да си го позволи.

Имаше и още една причина, поради която той не стреля веднага във фигурата — когато последния път избърса кръвта от очите си, те не можаха да фокусират добре, предметите му се виждаха двойни, сякаш кръвта беше останала. Не можеше да различи сега тъмната фигура от очертанията на храстите, изглеждаха му размазани и изпита толкова остро главоболие, сякаш черепът му щеше да се пръсне всеки момент.

Защо не се движеше сянката? Или пък се движеше, но той не можеше да я види. Тийзъл трябваше да е издал някакъв звук досега. Хайде, издай някакъв звук, чуваш ли! Губеше много време. Сирените вече виеха наблизо. Може би пожарната. Но може и да е полицията. „Хайде, Тийзъл!“ Чу хората на пруста на къщата да разговарят уплашено. Усети, че нещо става, погледна назад, дали на пруста нямаше някой с пушка или някакво друго оръжие и, „Господи!“, отдолу, по поляната идеше Тийзъл. В изненадата си Рамбо стреля, преди да се усети, Тийзъл изкрещя, килна се назад по поляната и се затъркаля, докато стигна тротоара, но Рамбо нямаше смисъл да гадае какво се беше случило със самия него от начина, по който беше блъснат рязко назад, превъртя се настрана и падна, като зарови лице в тревата. Ръцете му напипаха на гърдите нещо топло и влажно, което бързо стана лепкаво. О, Господи! Беше ударен. Тийзъл беше успял да стреля и да го улучи. Гърдите му бяха изтръпнали, нервите — безчувствени. „Ставай. Трябва да се махаш от тук. Сирените.“

Не можеше да се изправи. Сгърчи се. От едната страна на къщата имаше телена ограда. Зад нея, в тъмнината — неясните очертания на някакви обемисти предмети. Пламъците от участъка и съда се издигаха високо, осветяваха ги в оранжево, но той не можеше ясно да ги различи. Напрегна очи. Зрението му се проясни и ги видя. Люлки! Думата звънна глухо в главата му. Люлки. Пързалки. Детска площадка.

Повлече се по корем натам, инч по инч, а пожарът зад него ревеше както буря през клоните на дърветата.

— Ще си взема пушката! Къде ми е пушката? — викаше мъжът в къщата.

— Не, моля те! — каза женски глас. — Не излизай! Не се бъркай!

— Къде ми е пушката? Къде си ми сложила пушката? Казах ти да престанеш да я местиш насам-натам.

Заби лакти в тревата, запълзя по-бързо, достигна оградата, някаква вратичка, отвори я и пропълзя вътре. Зад себе си чу глухи стъпки по дървеното задно стълбище на къщата.

— Къде е? — гласът му се чуваше ясно отвън. — Къде се дяна?

— Натам — истерично извика втората жена, оная, която го беше видяла от пруста. — Ей там! Вратичката!

„Мамка ви, мръсници“ — помисли си Рамбо и се огледа. Пламъците се извиваха нависоко и той видя мъжа, който стоеше до бараката с инструменти с вдигната пушка. Прицелваше се твърде непохватно, но падна много грациозно, след като Рамбо стреля в него, като с плавно движение се хвана за дясното рамо, завъртя се леко и се стовари точно върху велосипеда, подпрян на бараката. Отново стана непохватен, когато велосипедът под него започна също да пада и двамата се стовариха на земята с леко подрънкване на верига и спици.

— Господи, улучен съм! — изстена мъжът. — Тоя ме улучи. Улучен съм.

Но човекът не знаеше, какъв късметлия излезе. Рамбо се беше прицелил в гърдите му, а не в рамото. Вече не можеше да вижда добре, за да стреля точно, не можеше да държи оръжието стабилно, гърдите му обилно кървяха, не се надяваше да се измъкне, нямаше средства да се отбранява ефикасно, абсолютно нищо. Освен, може би, шашката динамит в джоба му. Динамитът, сети се той. Майната му на динамита. С малкото му останали сили не би могъл да запрати динамита даже и на пет фута.

— Улучи ме — стенеше мъжът. — Улучи ме. Улучен съм.

„Добре де, мой човек, и аз съм улучен, но не се вайкам“ — помисли си той и тъй като не можеше да се примири просто да чака да дойдат и да го вземат хората от колите със сирените, той запълзя отново. Навлезе в един празен, плитък басейн в средата на

площадката. Стигна до центъра на басейна. И там нервите му включиха, оживиха и постепенно той усети болката.

Куршумът на Тийзъл беше преминал между счупените му ребра и усещането беше като от цепенето на някой гигантски цирей, пръскащ отровата си наоколо. Болката го завладя изцяло. Сграбчи гърдите си, дращеше с нокти, разкъсваше. Тръсна глава, напрегна тялото си, тъй сгърчено от болката, че в яростта си скокна на крака, излезе от басейна с наведена глава, присвити рамене и се заклатушка към оградата, в края на площадката. Тя беше ниска, той се наведе задъхан над нея и прерита с крака във въздуха. Прицели се от другата страна с някакво гротескно салто, като очакваше да падне на пръст. Вместо това по него се забиха тръни и го издраскаха клонки без листа. Цяло поле с трънаци. Диви малини. Вече е бил тук. Не си спомняше кога, но вече е бил тук. Не. Грешеше. Тийзъл беше тук преди, горе в планината, когато успя да избяга по оня склон, целия обрасъл с трънаци. Да, така беше. Тийзъл се беше вмъкнал между тях. Сега беше обратното. Беше негов ред. Шиповете се забиваха дълбоко в него. Усещането беше хубаво — противопоставяше се на раздиращата болка. Тийзъл беше избягал по този начин, през трънаци като тези. А защо да не можеше и той?

Тийзъл лежеше по гръб на бетонния тротоар, без да обръща внимание на пламъците, с поглед, завладян от притегателната сила на една жълта улична лампа. „Ако беше лято — мислеше си той — около крушката щяха да летят нощни пеперуди и комари.“ После се учуди, защо ли се сети за това. Пред очите му започваше да тъмнее, той запремигва, притиснал с две ръце дупката в стомаха си. Беше изненадан, че, освен натрапчивия сърбеж във вътрешностите си, не усещаше нищо друго. Знаеше, че на гърба му също има голяма дупка, но там също засега само го сърбеше. „Такава голяма рана и толкова слаба болка“ — помисли си той. Сякаш не беше неговото тяло.

Слушаше сирените, първо една — две, след това — цяла глутница — виеха някъде иззад пожара. Понякога му се струваше, че са много далеч, понякога — че са на същата улица.

— На същата улица — каза си той, за да се чуе, а гласът му прозвуча толкова отдалеч, като че ли съзнанието му беше отделено от тялото.

Размърда единия си крак, после другия, повдигна глава, изви гръб. Добре че поне преминаващият куршум не беше засегнал гръбнака му и не беше го прекъснал. „Единствената малка подробност е — каза си той — че умираш. С тази голяма дупка и толкова малка болка, умираш, няма мърдане.“ Това също го изненада — че можеше да мисли за това така хладнокръвно.

Отмести поглед от уличната лампа към горящата сграда на съда, чийто покрив вече гореше, после към участъка, където от всеки прозорец бълваха пламъци. „А аз тъкмо бях боядисал стените вътре“ — помисли си той.

Някой стоеше до него. Коленичи. Жена. Възрастна жена.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — запита тя загрижено.

„Ти си една стара жена — помисли си той. — Всичката тая кръв наоколо и имаш смелост да дойдеш при мен.“

— Не. Не, благодаря — каза той с далечния си глас. — Не мисля, че може да се направи нещо. Освен ако... Улучих ли го? Разбрахте ли?

Застрелях ли го?

— Мисля, че падна — каза тя. — Аз съм от съседната къща. До участъка. Не съм съвсем сигурна.

— И, какво... — каза той.

— Къщата ми всеки момент ще се запали. Хората от тази къща... мисля, че някой от тях беше улучен. Мога ли да ви донеса едно одеяло? Малко вода? Устните ви са сухи.

— Сухи ли са? Не. Не, благодаря.

Беше впечатляващо — неговият глас идеше отдалеч, но нейният беше близо, сякаш изобщо не докосваше тъпанчетата му, а сирените..., о, сирените, те виеха високо, дълбоко вътре в главата му. Всичко беше наопаки — той беше извън себе си, а всичко останало беше вътре в него. Забележително. Трябваше да й го разкаже. Тя заслужаваше да го знае. Но когато погледна, тя си беше заминала и той имаше чувството, че при него е бил някакъв призрак. Коя беше причината, че не разбра кога си е отишла? Сирените. Много силни. Писъкът им режеше мозъка му като с нож. Повдигна глава, погледна между двата пожара, надолу, към градския площад, и видя полицейски коли, които завиваха насам, забързани нагоре по улицата, със святкащи лампи. Гледката беше твърде силна. Улицата се завъртя и, за да не повърне, той затвори очи. Само това оставаше. Да се издрайфа, да разкъса още стомаха си и да пукне на място, преди да е видял края на всичко това. Беше голямо чудо, че още не беше повърнал. Отдавна му беше време. Дръж се. Това е единственото, което можеше да направи. Ако щеше да умира, а той знаеше, че това е сигурно, не можеше да се остави да замине точно сега. Не преди да е свършило всичко.

Чу свиренето на гумите им. И когато погледна отново, колите още пружинираха от рязкото спиране, полицаите изскачаха от тях в движение, а сирените постепенно заглъхваха. Един полицай посочи нагоре по улицата към него, всички се втурнаха между двата пожара, закрили лицата си, за да се предпазят от жегата, обувките им кънтяха по тротоара и между тях той съзря Траутман. Всички бяха с оръжие в ръце. Траутман носеше автоматична ловна пушка, която сигурно беше взел от някоя полицейска кола.

После видя, че и Кърн е между тях. Докато бягаше, Кърн говореше на някакъв човек:

— Върни се при колата! Повикай линейка! — сочеше нагоре-надолу, даваше заповеди на другите. — Изкарайте тези хора от тук! Дръпнете ги назад!

Какви хора! Не разбираше. Огледа се и няколко десетки хора се материализираха пред него. Внезапното им появяване го стресна. Гледаха пожара. Лицата им бяха странни. Тълпяха се около него с блеснали погледи, напрегнати тела и когато вдигна ръце, за да се предпази от тях, изпитвайки необясним страх и се готвеше да извика: „Не още!“, полицаите приближиха, преградиха пътя им и направиха кръг около него.

— Момчето — каза той.

— Не говори — каза му Кърн.

— Мисля, че го уцелих — каза той спокойно.

Съсредоточи се и се опита да си представи, че той е момчето.

— Да, улучих го.

— Пази си силите. Не говори. Лекарят идва. Щяхме да пристигнем по-рано, но трябваше да заобиколим пожарите на...

— Чуйте!

— Спокойно. Ти направи, каквото можа. Остави сега на нас.

— Но нали трябва да ви кажа къде е.

— Насам! — изпищя една жена от поляната пред къщата. — Тук, насам! Извикайте лекар!

— Осем човека да дойдат с мен — каза Кърн. — Разпръснете се. Половината от тази страна на къщата, половината — от онази. И внимавайте. Останалите, разпръснете тази тълпа.

— Но той не е там!

Твърде късно.

Кърн и хората му бяха изчезнали.

— Не е там — повтори на себе си той. — Кърн!

Какво му става, че все още не иска да чуе?

По-добре, че не изчака Кърн онази вечер, когато започна преследването, реши той. С Кърн хайката щеше да бъде още по-неорганизирана и хората на Кърн щяха да бъдат избити заедно с останалите.

Траутман не беше казал още нищо. Малкото полицаи, които останаха при него, се стараеха да избягват да гледат към кръвта. Но не и той.

— Не, не и ти, Траутман. На тебе не ти пука от кръвта. Ти си свикнал.

Траутман не отговори, само продължи да го гледа. Единият от полицаите проговори:

— Може би Кърн е прав. Може би трябва да се опиташ да не говориш.

— Разбира се. И аз така казвах на Орвал, когато него го застрелях. Но и той като мене, не искаше да умре без да си каже приказката. Ей, Траутман, успех. Нали ти казах, че ще успея? И си удържах на думата.

— За какво говори той? — попита полицаят. — Не разбирам.

— Погледни го. Виж му погледа — каза друг. — Побъркал се е.

Все така загледан в него, Траутман им направи знак да млъкнат.

— Нали ти казах, че ще го надхитря — гласът му беше като на дете, което е постигнало своето.

Не хареса тона си, но не можеше да спре. Нещо вътре в него напираше, искаше да излезе, да разкрие тайната.

— Беше се скрил ей там, зад онзи пруст, а пък аз бях зад другата къща и усещах, че ме чака аз да тръгна пръв. Школата ти добре го е обучила, Траутман. Направи точно това, на което сте го учили, и така успех да го надхитря.

Раната го засърбя, той я почеса, кръвта рукна отново и той се удиви как беше възможно да продължава да говори по този начин. Знаеше, че трябва да се дави, да произнася с мъка думите, а те извираха от него като безкраен поток, развиваха се като лента, навита на макара.

— Представих си, че съм на негово място. Загряваш ли? Толкова много мислих за него и сега зная какво прави по всяко време. Тогава, когато и двамата стояхме зад къщите, аз си представих какво би направил той, и изведнъж го разбрах какво си мисли — че ще се приближа по улицата, осветена от пожарите, ще заобиколя къщата и ще мина през задния двор и дърветата. Между дърветата, Траутман. Сещаш ли се? Твоята школа го е обучила да се бие срещу партизаните в гората, така че той инстинктивно се насочи към дърветата, поляната и храстите от задната страна. А пък аз, след всичко, което преживях горе с него, в планините, аз по-скоро щях да пукна на място, отколкото да се оставя да ми наложи отново своите условия. Аз наложих моите,

помниш ли какво ти казах? Моят град. И ако трябваше да се стигне до това, аз щях да си бъда на моята улица, до моите къщи, осветени от пожара в моята служба. И аз успях. Надхитрих го, Траутман. Забих му един куршум в гърдите.

Траутман още не беше казал нито дума. Изглежда продължително кървищата и раната в стомаха, преди да посочи към тях.

— Това ли? Това ли искаш да ми покажеш. Нали ти казах. Добре сте го обучили. Господи, какви рефлексии.

Някъде в нощта, зад рева на бушуващите пламъци, се разнесе ужасяваща експлозия, която освети цялото небе. Ехото отекна многократно над града.

— Много бързо. Експлодира много бързо — каза възмутен един от полицаите.

— Кое е много бързо?

Кърн излезе иззад къщата и се спусна по наклонената поляна към тротоара.

— Няма го там.

— Знам. Опитах се да ти го кажа.

— Прострелял е някакъв мъж в рамото. Затова пищеше оная жена. Хората ми оглеждат за следи от него. Има кървава диря, която ще проследим — говореше разсеяно и гледаше към заревото в небето над града.

— Какво стана? Каква беше тази експлозия? — попита Тийзъл.

— Господи, едва ли са имали достатъчно време!

— Време за какво?

— Бензиностанциите. Беше запалил две от тях. По радиото чухме, че пожарната е тръгнала натам. Сградите и бензиноколонките били така обхванати от пламъци, че не могли да се доберат и да затворят крановете на бензина. Канели се да спрат електричеството в тази част на града, но се сетили, че ако спрат помпите, ще се получи обратно налягане, огънят ще влезе в главните резервоари и целият квартал ще хвъркне във въздуха. Пратих едно отделение от моите хора да помогнат с евакуацията на хората там. Един от пожарите е в жилищен квартал. Господи, надявам се, че са успели преди експлозията, но остава другата бензиностанция и колко ли жертви ще има, когато всичко това свърши.

Откъм къщата се дочу вик:

— Тръгнал е през детската площадка оттатък!

— Ами тогава недей да крещиш така, за да не чуе, че сме открили следите му.

— Не се притеснявай — каза Тийзъл. — Вече не е там.

— Как можеш да бъдеш сигурен в това. Отдавна лежиш тук. Може да е навсякъде.

— Не, трябва да се поставиш на негово място. Трябва да се слееш с него... Пропълзял е през площадката, прехвърлил се е през оградата и е някъде сред дивите малини, сред трънаците. Аз му се изплъзнах през едни такива трънаци и сега той се опитва да направи същото, но е тежко ранен. Нямах представа как го боли раната в гърдите. Там има една колиба, която някакви деца са построили, и той пълзи към нея.

Кърн събра въпросително вежди към Траутман и към двамата полицаи.

— Какво му е станало, докато ме нямаше? Какво се е случило?

Единият от полицаите многозначително поклати глава:

— Мисли си, че той е момчето.

— Какво?

— Мръднал е — каза другият.

— Вие двамата го пазете. Искам да не говори — каза Кърн, коленичи до него, — дръж се, докато дойде лекарят. Няма да се забави. Обещавам ти.

— Няма значение.

— Моля те. Опитай.

Чу се звън от камбани и вой на още сирени, когато две големи пожарни коли трмаво излязоха на площада и тежко спряха до полицейските коли. Пожарникарите наизскачаха, облечени в гумирани защитни дрехи, разтичаха се да отворят пожарните кранове и заразвиваха маркучите си.

Откъм къщата се дочу друг вик:

— Минал е право през площадката! Кървавата диря я пресича от край до край! След това започва някакво поле с трънаци!

— Казах ти да не крещиш!

След това, надолу към него — на тротоара:

— Добре, ще проверим. Да видим дали си познал къде е.

— Чакай.

— Ще избяга. Трябва да тръгвам.

— Не. Чакай. Трябва да ми обещаеш нещо.

— Нали ти обещах, лекарят идва. Обещавам ти.

— Не. Нещо друго. Трябва да ми обещаеш. Когато го намерите, искам да бъда там, за да видя края. Имам това право. Достатъчно много преживях, за да изпусна края.

— Толкова ли го мразиш?

— Изобщо не го мразя. Нищо не разбираш. Той иска това. Той иска аз да присъствам.

— Господи! — Кърн погледна с изумление към Траутман и към останалите. — Господи!

— В момента, в който го улучих, не го мразех повече. Просто изпитвах съжаление.

— Е, да, разбира се.

— Не, не защото и той ме улучи. Няма никакво значение, дали ме е улучил или не. Пак щях да съжалявам. Обещай ми, че ще направиш така, че да присъствам на края. Дължа му го. Трябва да бъда с него за края.

— Господи!

— Обещай ми!

— Добре.

— Не ме лъжи. Знам какво си мислиш — толкова тежко съм ранен, че не мога да бъда преместен до онова поле.

— Не те лъжа — каза Кърн. — Трябва да вървя.

Стана, махна на хората си до къщата, те дойдоха при него, разпръснаха се във верига и тръгнаха боязливо нагоре по улицата към площадката и полето зад нея.

Всички, освен Траутман.

— Без теб, нали, Траутман? — каза Тийзъл. — Не искаш да се замесваш в това, нали? Не мислиш ли, че трябва да видиш? Не мислиш ли, че трябва да си там и да видиш как хитрата сврака влиза с двата крака?

Когато Траутман най-сетне заговори, гласът му беше сух, както може би са били сухи мебелите в съда, които са пламнали като прахан.

— Много ли ти е зле?

— Нищо не чувствам. Или не. Пак бъркам. Тротоарът е омекнал.

— О!

Още една страхотна експлозия запали небето над града. Траутман погледна натам безизразно. Втората бензиностанция.

— Още една точка за твоето момче — каза Тийзъл. — Господи, вярно е, школата ви добре го е обучила. Няма съмнение.

Траутман погледна към пожарникарите, които заливаха пламъците в сградите на съда и полицията, после към дупката с разкъсани краища в стомаха на Тийзъл и очите му леко проблеснаха. Вкара патрон в патронника на пушката и се отправи нагоре по поляната, към задната страна на къщата.

— Какво си намислил? — попита Тийзъл.

Но вече знаеше.

— Чакай!

Никакъв отговор. Гърбът на Траутман, осветен от пламъците, се отдалечаваше към сенките в страни от къщата.

— Чакай! — извика Тийзъл с паника в гласа. — Не можеш да направиш това! — извика той. — Не е твоя работа!

Както Кърн преди, и Траутман изчезна.

— Чакай, мамка му! — изрева Тийзъл.

Обърна се по корем, с длани на тротоара.

— Трябва да бъда там! Трябва аз да свърша тази работа!

Вдигна се на ръце и колене, закашля се и кръвта рукна от стомаха му на тротоара. Двамата полицаи го сграбчиха и го натиснаха надолу.

— Трябва да си почиваш — каза единият. — Успокой се.

— Остави ме на мира! Казвам ти!

Сборичкаха се, за да го усмирят. Той беснееше.

— Имам това право! Аз започнах всичко!

— По-добре да го оставим да отиде. Ако продължава да се съпротивлява, раната му ще се разкъса още повече.

— Погледни колко кръв има по мене. Колко ли още му е останала?

„Колкото трябва — помисли си Тийзъл. — Колкото трябва.“ Отново се изправи с мъка на ръце и колене, стъпи на единия си крак, след това на другия и се приготви да се изправи. В устата си усещаше соления вкус на кръв. „Аз започнах това, Траутман — мислеше си той. — Той е мой. Не е твой. Той иска мен.“

Напъна се, изправи се, направи крачка и спря, мъчейки се да запази равновесие. Ако паднеше, знаеше, че никога повече нямаше да може да се изправи. Трябваше да се задържи прав и да запази равновесие, докато премине през поляната към къщата. „Сигурен съм, Траутман — мислеше той. — Той иска мен. Не теб. Мен.“

В ужасни мъки Рамбо пълзеше през трънаците към колибата. На слабите отблясъци от пожара той можеше да види хлътналата навътре стена и разкривения покрив, но през леко откrehнатата врата не се виждаше нищо, само черен мрак. Продължаваше да пълзи, но изглежда, че напредваше много бавно, докато накрая разбра, че само прави движения с ръцете и краката си, без да помръдва изобщо. Направи усилие и бавно измина малко разстояние към колибата.

Но когато стигна до тъмния вход, се отказа. Вътре приличаше твърде много на дупката, където го бяха държали пленник през войната — тъмно, спарено и тясно. Странно, но му напомни също и за преградата с душа, където Тийзъл го беше накарал да влезе; и за килията, в която искаше да го заключи. Вярно, последните две бяха ярко осветени, но чувството на отвращение, което предизвикваха, беше същото. Приличаше на всички онези неща, от които беше бягал досега, помисли си той. И толкова ли уморен беше, че да реши да се отбранява оттук?

Всъщност, за отбрана не можеше и дума да става. Беше видял твърде много хора да умират от рани, причинени от куршум, за да не разбере, че кръвта му щеше да изтече и той щеше да умре. Болката продължаваше в гърдите му, в главата му, като рязко се усилваше при всеки удар на сърцето, но краката му бяха студени и изтръпнали от загубата на кръв и затова му беше трудно да пълзи, а пръстите и дланите му бяха станали безчувствени — нервните окончания в тях бавно умираха. Не му оставаше още много да живее. Но поне му оставаше избора на място, където да се раздели с живота. Не вътре, не както в мината. Беше решен никога повече да не изпитва това чувство. На открито. Някъде, където би могъл да гледа безпрепятствено небето и с пълни гърди да вдишва нощния въздух.

Запълзя надясно от бараката и се повлече непохватно навътре в трънаците. Ето това беше мястото. Това му трябваше. Място удобно и уютно. Тъкмо за него. Успокояващо. Трябваше да го намери, преди да е станало късно. Една плитка, дълга колкото човешки бой падинка,

изглеждаше обещаваща, но когато легна по гръб в нея, му заприлича твърде много на гроб. Имаше още много време, докато легне в гроба. Имаше нужда от друго място. Точно обратното на това — високо, незакрито отникъде, от което щеше да изпита наслада в последните си мигове. Погледна напред през храстите, както пълзеше, и го видя — едно малко възвишение пред него. Когато стигна върха му, видя, че беше една могила, чиито склонове бяха покрити с трънаци, но заобленият връх беше чист, обрасъл само с полегнала есенна трева. Не беше високо, колкото на него му се искаше, но като се излегна на тревата му се стори, че лежи върху сламеник. Погледна към величествените оранжеви отражения, които пламъците хвърляха върху нощните облаци. Спокоен. Това беше мястото.

Във всеки случай, разсъдъкът му беше напълно спокоен, но болката се изостри, разкъсваше гърдите му, а обратно на това, коленете и лактите му бяха безчувствени. Скоро това вцепенение щеше да достигне до гърдите му, побеждавайки болката, а след това — накъде? Към главата му? Или може би дотогава щеше вече да е мъртъв.

Е, добре. Щеше да е по-добре да помисли да свърши нещо, нещо важно, което може да е забравил. Болката го срязва. Не. Изглежда, че нищо повече не оставаше.

Спомни си за Бога!

Тази мисъл го смути. Само в моменти на абсолютен страх се беше сецал за Бог и се беше молил, но винаги се смущаваше, защото не вярваше и чувстваше колко лицемерно е, че се моли от страх, като че ли, въпреки неверието си, допускаше, че има Бог. Бог, който би могъл да бъде заблуден от някакъв си лицемер. Когато беше малък, наистина вярваше. Искрено вярваше когато беше момче. Как се казваше онова, измолването на прошка преди лягане? Думите му прозвучаха нелепо, сякаш никога не ги бе чувал.

— Господи, Боже мой, от сърце се разкайвам за... За какво?

За всичко, което се случи през последните няколко дни. За това, че всичко трябваше да стане така. Но нямаше начин да не стане така. Съжаляваше за това, но беше убеден, че ако днес отново беше понеделник, щеше да повтори същото през следващите дни, тъй както беше сигурен, че и Тийзъл щеше да го направи. Беше неизбежно. Но имаше също и нещо много по-важно.

Какво например?

Като например един куп глупости, каза си той, от рода на свобода и права на личността. Не че искаше да докаже някакъв принцип. Искаше да се опълчи на всеки, който го насилваше, а това беше твърде различно — не етично, а лично. Свързано с неговите собствени чувства. Беше убил толкова много хора и можеше да се оправдае, че тяхната смърт се налагаше, защото те всички бяха част от онова, което упражняваше насилие върху него, правейки невъзможен животът за такива като него. Но той не си въобразяваше изцяло това. Истината беше, че прекалено много харесваше да се бие, обичаше риска и силните усещания. Може би войната го беше направила такъв, помисли си той. Може би така се беше встрастил в силните усещания, че не можеше да отвикне.

Но и това не беше съвсем вярно. Ако беше поискал да се овладее, можеше да го направи. Той просто не беше поискал. При неговия начин на живот той просто беше винаги готов да се бие с всеки, който по някакъв начин му се месеше. Е, добре тогава, борбата му донякъде беше заради принципа. Но не беше само това, защото се чувстваше и горд и изпитваше удоволствие от това, колко добър беше, когато се стигнеше до бой. Не той беше човекът, когато могат да разиграват, о, не, по никакъв начин, а сега умираше, но никой не иска да умира и всички тия философствания — за принципи и други — бяха куп щуротии, с които искаше да се оправдае. Мисълта, че би направил всичко отначало по същия начин, беше чисто и просто залъгалка, с която искаше да докаже на себе си, че това, което ставаше сега, не би могло да бъде избегнато. Господи, то в момента се случваше, той не беше в състояние да направи абсолютно нищо и нито принципи, нито гордост имаха някакво значение в сравнение с това, което след малко щеше да настъпи. Това, с което трябваше да се занимава, беше да обича повече усмихнати момичета, да пие повече студена вода и да яде повече пъпеши през лятото. Но и това — какво е трябвало да прави — беше един куп глупости, а това, за Господ, само усложняваше нещата, за които вече беше взел решение: колкото и спокойна смърт да беше вцепенението, което пълзеше нагоре към бедрата и раменете му, толкова и недостойна беше. Жалка. Като да се предадеш без никаква съпротива. Единственият останал му избор беше изборът на смърт и той нямаше да умре като някое сгачено ранено животно — кротко,

будещо съжаление безсмислено разкапване. Ще умре изведнъж. С взрив от чувства.

Откакто видя как диваци в джунглата обезобразяваха някакъв труп, бе започнал да се безпокои за това, какво ще се случи със собственото му тяло, когато умреше. Беше си представял, смразен от ужас, сякаш тялото му все още щеше да притежава сетива, какво би било, когато източеха кръвта от вените му, на нейно място инжектираха балсамираща течност, извадеха вътрешностите му и запълнеха телесната му кухина с консервиращо вещество. Беше се питал, какво ли ще е, когато погребваният агент залепеше устните му и клепачите му и му беше прилошало. Смъртта. Странно, че смъртта не го вълнуваше като нещо, което следваше след всичко това. Е, добре, те нямаше да могат да направят всичко това на тялото му, ако от него не останете нищо. Поне по този начин, когато сам си го направеше, оставаше малката възможност да изпита някакво удоволствие.

Извади последната шашка динамит от джоба си, отвори запечатаната кутия с фитили и детонатори, сложи по един от тях в шашката и я напъха в панталона, до стомаха си. Поколеба се, преди да запали фитила. Тази скапана работа с Бог само усложняваше нещата. Канеше се да извърши самоубийство, а това можеше да му навлече ад завинаги, ако беше вярващ. Но той не беше, а и бе живял с мисълта за самоубийство много време, през войната, докато носеше скрита капсулата с отрова, която командирът му беше дал, в случай че бъде заловен и измъчван. После, когато наистина го плениха, не му остана време да я глътне. Сега обаче щеше да запали фитила.

Ами ако имаше Бог? Всъщност, ако Бог съществуваше, той нямаше да го вини за това, че е останал верен на неверието си. Беше си запазил последното силно усещане. Без болка. Всичко щеше да стане в един твърде кратък миг, за да има болка. Само един ярък блясък, с който той щеше да се слее. Това поне беше нещо. Вцепенението достигна слабините му и той се приготви да запали фитила. В този момент, с последния си замътен поглед, който хвърли надолу към площадката, той видя в светлината на огъня разфокусирания силует на мъж в униформа на зелена барета, който се прокрадваше приведен между люлките и пързалките. Очите на Рамбо не можеха да различат вече добре дали пушката, която човекът носеше, беше бойна или ловна. Но разпозна униформата на зелена барета и разбра, че беше

Траутман. Не можеше да бъде друг. А след Траутман, препъвайки се по площадката, хванал се за корема, вървеше Тийзъл — той самият и никой друг, олюляваше се сред лабиринта от детски люлки и Рамбо се сети, че съществува по-добър начин.

Тийзъл се хвана за подпорите на люлките, отдъхна си, след това се оттласна и се заклатушка към оградата. Мисълта, че Траутман щеше да стигне до полето преди него, го беше вбесила, но сега всичко изглеждаше наред — Траутман беше само на няколко стъпки преди него, приклепнал до една пейка и оглеждаше гъстите шубраци в полето. Само на няколко стъпки пред него. Пресегна се и се вкопчи в пейката, за да не падне, застана до нея, дишайки хрипливо.

Без да откъсва поглед от полето, Траутман му каза:

— Залегни. Така лесно ще те забележи.

— Бих залегнал, но повече никога няма да мога да се изправя.

— И какъв е смисълът? В твоето състояние не можеш да бъдеш много от помощ. Стой настрана. Сам се съсипваш така.

— Да лежа и да чакам, докато ти свършиш работата заради мен? Няма да стане. И без това умирам.

Чак тогава Траутман го погледна. Кърн беше някъде наблизо, но не се виждаше, а се чуваше като крещи:

— За Бога, ти ще залегнеш ли? Той се намира в идеална позиция и аз не искам да рискувам като вкарам хора в драките! Изпратих да докарат бензин! Той нали обича да си играе с огъня, така че ще го изкараме от там с огън.

„Да, ти нищо друго не можеш, Кърн“ — помисли си той. Сграбчи сърбящия го стомах, всичко по него беше мокро, стегна се и се заклатушка тромаво напред, като се подпираше на оградата.

— Залегни, мамка ти! — изрева отново Кърн.

„Върви на майната си. Искаш да го изкараш с огън, а, Кърн? Нищо друго не съм очаквал от теб — помисли си той. — И можеш да бъдеш сигурен, че преди огъня да е стигнал до него, той ще изхвърчи от храстите и ще изпозастреля още няколко човека. Няма друг начин да се свърши тая работа, освен някой като мен, за когото няма никаква надежда, да влезе и да му види сметката. Не си загубил още достатъчно хора и затова не знаеш какво е.“

— Какви ги дрънкаш, бе? — извика Кърн и Тийзъл разбра, че всичко, което си беше мислил, го беше изрекъл на глас. Това го стресна и той реши, че трябва да се прехвърли през оградата, докато все още имаше сили. По оградата имаше кръв. От момчето. Добре. По нея щеше да стигне до мястото, където беше момчето. Кръвта му капеше върху тази на момчето, той напрегна сили и се прехвърли през оградата. Предположи, че ударът при приземяването беше доста силен, но мозъкът му не отчете това. С пъргави движения Траутман изскочи иззад пейката, прехвърли се над оградата и веднага след скока ловко приклепна зад някакви храсти до Тийзъл.

— Ти не се бъркай — обърна се към него Тийзъл.

— Ще се бъркам, а ако ти не млъкнеш, той ще ни чуе.

— Няма да ни чуе, защото не е тук наблизо. Намира се някъде ей там, в средата на полето. Гледай сега. Нали разбираш, че той иска аз да отида. Имам право да присъствам на края. Разбираш, нали?

— Да.

— Тогава стой настрана от работи, които не те засягат.

— Аз започнах това много преди тебе и затова ще ти помогна. Няма нищо срамно в това да приемеш помощ. А сега млъкни и да вървим, докато още имаш сили.

— Добре, щом искаш да помогнеш, помогни ми да се изправя. Не мога сам.

— Ама ти наистина си решил... Ще стане голяма цапаница.

— Така каза и Шингълтън.

— Какво?

— Нищо.

Траутман му помогна да се изправи на крака, след това припъзля до храстите и изчезна, а Тийзъл остана прав, с глава над трънаците, оглеждаше, обмисляше. Върви, щом искаш. Пълзи бързо, колкото можеш. Няма значение какво ще направиш, аз ще стигна до него пръв.

Закашля се, изплю нещо солено и закрачи напред през храсталаците, право към колибата. Явно беше, че момчето беше минало оттук — клоните бяха изпочупени и се беше образувала пътека. Вървеше нарочно бавно, защото не искаше да рискува да падне и да остане да лежи безпомощен. Но дори и така, изненада се колко бързо стигна до колибата. Когато се готвеше да влезе вътре, инстинктивно разбра, че момчето не е там. Огледа се наоколо и сякаш

привлечен от магнит, се затътри по друга пътека от изпотрошени клонки, към една голяма могила. Там. Момчето беше там. Той го знаеше, чувстваше го. Нямаше никакво съмнение.

Докато лежеше проснат на тротоара, някой беше казал, че е в полусвяст. Не беше вярно. Не беше в полусвяст. Не и тогава. Сега. Сега беше като в безтегловност и размекнатото му тяло сякаш не му принадлежеше; само съзнанието му се носеше над храстите към могилата, а нощта се превръщаше във величествен ден от диво танцуващите оранжеви отражения на ярките пламъци. В подножието на могилата спря да се носи, увисна прехласнат на едно място, осветен от великолепия блясък. Времето беше дошло. Нямаше какво повече да губи. Сякаш движена от чужда воля, видя ръката си да се вдига напред и пистолетът му да се прицелва към върха на могилата.

Вцепенението беше достигнало до раменете на Рамбо, до пъпа му и той сякаш държеше револвера с две дървени чукачетата. Очертанията на Тийзъл долу се разтроиха, очите му светнаха, прицели се и разбра, че няма да има друг начин. Никакво безметежно плъзгане в нищото. Никакъв запален фитил, никакво самоунищожение. Оставаше единственият правилен път — в последно единоборство да се опита да убие Тийзъл. Очите и ръцете му не му се подчиняваха и той разбра, че едва ли ще го улучи. Но беше длъжен да опита. Ако пропуснеше, Тийзъл щеше да види блясъка от изстрела и да стреля натам. И тогава поне ще умра, след като сам опитал, помисли си той. Мъчеше се да натисне спусъка, прицелен в средния образ на Тийзъл. Цевта трепереше — така никога нямаше да го улучи. Но не можеше само да отбие номера. Трябваше да направи всичко възможно. Заповяда на пръста си да натисне спусъка, но пръстът му не се подчини и, докато се съсредоточаваше в натискането, револверът гръмна от само себе си. Какъв си некадърник. Той се изруга. Беше се надявал на истинско единоборство, а сега куршумът на Тийзъл щеше да го пониже, без да го е заслужил. Зачака. Трябваше да е дошъл вече. Примижа, за да вижда по-ясно и видя Тийзъл, проснат в един храст в подножието на могилата. Господи, беше го улучил. Господи, направи го без да иска, а вцепенението вече дотолкова го беше обзело, че никога вече нямаше да може да запали фитила. Какъв жалък край... Грозен и жалък. После смъртта го грабна, но не беше онзи вцепеняващ сън, черен и бездънен, който беше очаквал. По-скоро приличаше на онова, което беше очаквал от динамита. Само че идваше от главата му, а не от стомаха, не можа да разбере защо ставаше така и се изплаши. После, понеже единствено това му оставаше, той се отпусна, понесе се с него, експлодира през задната страна на главата си, катапултира в небето, между милиарди дъги, завинаги ослепителни и блестящи напред в пространството и си помисли, че ако продължи да се носи така, сигурно в края на краищата ще излезе, че е грешил и че ще види Бога.

Добре, мислеше си Тийзъл. Добре. Лежеше по гръб в храстите, възхищаваше се на звездите и за кой ли път се питаше, какво ли беше това, което го удари. Наистина, не можеше да разбере. Видя пламъка от револвера, падна, но падането беше плавно и меко, и той наистина не разбираше какво го беше ударило, не беше го почувствал, тялото му не беше откликнало. Започна да си мисли за Ана, след това спря, но не защото споменът за нея беше болезнен, а защото просто след всичко това тя вече нямаше никакво значение. Клонките на храсталаците запращяха под нечий приближаващи се стъпки. Момчето идва, помисли си той. Но приближава бавно, много бавно. Нищо чудно, нали е тежко ранено.

Но излезе, че е само Траутман, застана над него с глава, очертана на фона на небето, лицето и униформата му — блеснали от отражението на пламъците, но очите му оставаха тъмни.

— Как е? — каза Траутман. — Зле ли е?

— Не — каза той. — Всъщност, знаеш ли, че е приятно. Ако не мислиш до какво води в края на краищата. Каква беше тази експлозия? Като че ли беше другата бензиностанция.

— Аз бях. Сигурно си чул мен. Отнесох половината му глава с тази пушка.

— И как се чувстваш сега?

— По-добре, отколкото, когато знаех, че го боли.

— Това е добре.

Траутман изхвърли празната гилза от пушката и Тийзъл видя, как тя описа широка дъга във въздуха. Отново се сети за Ана и отново разбра, че това изобщо не го интересува. Сети се за къщата си на хълма, която бе поправил, и за котките, но никое от тези неща не го развълнува. Помисли си за момчето, преизпълни се с любов към него и секунда преди празната гилза да завърши пътуването си към земята, се отпусна и се успокои.

Беше мъртъв.

Издание:

Дейвид Морел. Първа кръв

Редактор: Мария Спасова, 1991

© Иван Бянов, превод, 1991

© Христо Добаров, художник, 1991

с/о Jusautor, Sofia

Издателска къща „STN“, Велико Търново, 1991 г.

ДФ „Абагар“, печатница, Велико Търново

Цена 16 лв.

Copyright © 1972 by David Morrell

First blood

ISBN: 954-440-002-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.